



Temaatiline ülevaade

Kauba tariifne klassifitseerimine

Eessõna

Euroopa Liit hõlmab tolliliitu, millega on kaetud kogu kaubavahetus. Tolliliit koosneb kahest peamisest osast. Ühelt poolt on selle raames liikmesriikide vahel keelatud impordi- ja eksporditollimaksud ning kõik samaväärse toimega maksud nii liikmesriikidest pärit kauba kui ka kolmandatest riikidest pärit kauba suhtes, mis on liikmesriikides vabas ringluses. Teiselt poolt on seetõttu olnud vajalik kehtestada kolmandate riikidega suhete raames kohaldatav ühine tollitariifistik.

Sellesse tariifistikku kuulub kaupade kombineeritud nomenklatuur (edaspidi „KN“), mille põhjal on võimalik seostada iga imporditud või eksporditud kaupa konkreetse tariifirubriigiga. See on tariifse klassifitseerimise eesmärk.

Kuna liikmesriigi tolli sissenõutava tollimaksu summa suurus sõltub asjaomase toote tariifsest klassifikatsioonist ja kuna tollimaksudena laekuvad summad kujutavad endast liidu omavahendeid, on kauba tariifne klassifitseerimine eriti oluline nii liidu finantshuvide kui ka asjaomaste ettevõtjate huvide kaitse seisukohast.

Tariifsel klassifitseerimisel võib siiski tekkida raskusi ja seda eelkõige mitmest osast koosneva kauba puhul. Nende raskuste ületamiseks kooskõlas õiguskindluse põhimõttest tulenevate nõuetega on Euroopa tasandil kehtestatud õiguslik regulatsioon.¹

Kaupade kirjeldamise ja kodeerimise harmoneeritud süsteemi (edaspidi „HS“) töötas välja Maailma Tolliorganisatsioon ([World Customs Organisation], edaspidi „WCO“) ning see kehtestati 14. juunil 1983 Brüsselis sõlmitud rahvusvahelise kaupade kirjeldamise ja kodeerimise harmoneeritud süsteemi konventsiooniga (edaspidi „HS-konventsioon“), mis kiideti koos 24. juuni 1986. aasta muutmisprotokolliga Euroopa Majandusühenduse nimel heaks otsusega 87/369².

HS-konventsiooni artikli 3 lõike 1 kohaselt kohustub iga konventsiooniosaline tagama, et tema tollitariifi- ja statistikanomenklatuurid on HSga kooskõlas, ning kasutama kõiki HSi rubriike ja alamrubriike ilma täienduste või muudatusteta ning nende vastavate arvkodeidega. Iga konventsiooniosaline kohustub kasutama HSi üldisi tõlgendamisreegleid ning märkusi jaotise, grupi ja alamrubriigi kohta ning hoiduma muutmast jaotiste, gruppide ja alamrubriikide ulatust. WCO kiidab HS-konventsiooni artiklis 8 sätestatud tingimustel heaks HSi komitee vastu võetud selgitavad märkused ja klassifitseerimise arvamused.

¹ Kaupade klassifitseerimise Euroopa süsteem koosneb kahest osast, nimelt KNist ning komisjoni kehtestatud Euroopa Liidu integreeritud tariifist (TARIC), milles on teave vastavate tollimaksumäärade ja muude meetmete kohta, mida Euroopa Liidus kohaldatakse konkreetse kauba suhtes, ning mis põhineb kaheksakohalisel CN-koodil, millele on lisatud kaks täiendavat numbrit.

² Nõukogu 7. aprilli 1987. aasta otsus 87/369/EMÜ rahvusvahelise kaupade kirjeldamise ja kodeerimise harmoneeritud süsteemi konventsiooni ja selle muutmisprotokollide sõlmimise kohta (EÜT 1987, L 198, lk 1; ELT eriväljaanne 02/02, lk 288).

Kõnealune regulatsioon, mis tuleneb määrusest nr 2658/87³, mille lisa ajakohastatakse regulaarselt⁴ eelkõige uute kaubakoodide või täiendavate alajaotuste lisamiseks, koosneb kaupade klassifitseerimise üldreeglitest ning selgitavatest märkustest ja klassifitseerimismäärustest, mille võtab vastu komisjon. Euroopa Kohtu ülesanne on oma pädevuse piires tagada eelnimetatud reeglite ja õigusaktide ühtne kohaldamine. Selleks peab Euroopa Kohus liikmesriikide kohtute esitatud eelotsusetaotluste alusel täpsustama tariifse klassifitseerimise üldreeglite ja valdkondsete kriteeriumide tõlgendust, selgitama KNi rubriikide ja alamrubriikide ulatust ning otsustama komisjoni vastu võetud klassifitseerimismääruste kehtivuse üle.

Selle asemel, et määrata ise kindlaks asjaomase toote tariifne klassifikatsioon, peab Euroopa Kohus õige klassifitseerimise tagamise kaalutlusel andma kõigile asjaomastele isikutele kogu vajaliku teabe ning vajaduse korral asjakohaseid suuniseid tolli ja liikmesriikide kohtute pädevuse teostamiseks tulevikus.

Seda tehes on Euroopa Kohus korduvalt täpsustanud klassifitseerimisel arvesse võetavaid asjaolusid, nagu kauba otstarve või funktsioon, ning tõlgendanud mitmest komponendist koosneva kauba või muu kauba osaks oleva kauba klassifitseerimisel asjakohaseid mõisteid.

Kuna käsitletavat toodet on sageli keskmisest keerukamad ja tehnilisemad, on Euroopa Kohtu mahuka kohtupraktika asjasse puutuvatel üksikasjadel vältimatult mõju selle kohtupraktikal suurele tähtsusele kauba tariifsel klassifitseerimisel.

Käesolevas temaatilises kokkuvõttes antakse ülevaade selle kohtupraktika kesksetest aspektidest. Sellega seoses tuleb rõhutada, et Euroopa Kohus peab regulaarselt tegema lahendeid eelotsuse küsimuste kohta, milles – lisaks õiguslikule aspektile – on tegemist asjaomase kauba objektiivsete tunnuste ja omadustega seotud konkreetsete teaduslike ja tehniliste üksikasjadega. Seetõttu on konkreetse kaubaga seotud kaalutluste ja hinnangute hulgas sageli Euroopa Kohtu praktikast tulenevaid suuniseid. Selleks et lugeja saaks paremini aru iga käesolevasse valimisse kuuluva kohtuotsuse faktilisest ja õiguslikust kontekstist, ilma et kannataks selle temaatilise kokkuvõtte kui terviku arusaadavus, on Euroopa Kohtu praktika kesksed aspektid esitatud konkreetse kohtuotsuse kontekstis ning on võimaluse piires esile toodud kaldkirjas.

³ Nõukogu 23. juuli 1987. aasta määrus (EMÜ) nr 2658/87 tariifi- ja statistikanomenklatuuri ning ühise tollitariifistiku kohta (EÜT 1987, L 256, lk 1; ELT eriväljaanne 02/02, lk 382). Kõnealuse määrusega on kehtestatud KN, mis vastab ühtaegu nii ühise tollitariifistiku, liidu väliskaubanduse statistika kui ka muude kaupade impordi või ekspordiga seotud liidu poliitikate nõuetele.

⁴ Nõukogu määruse nr 2658/87 I lisa asendati uue lisaga komisjoni 12. oktoobri 2021. aasta rakendusmäärusega (EL) 2021/1832, millega muudetakse määruse nr 2658/87 I lisa (ELT 2021, L 385, lk 1), mis jõustus 1. jaanuaril 2022.

Lühendite loetelu

ATI: infotehnoloogiatoodetega kauplemise leping

CEN: Euroopa Standardikomitee

KN: kombineeritud nomenklatuur

WCO: Maailma Tolliorganisatsioon

WTO: Maailma Kaubandusorganisatsioon

STI: siduv tariifiinformatsioon

HS: kaupade kirjeldamise ja kodeerimise harmoneeritud süsteem

ÜTT: ühine tollitariifistik

Viidatud õigusaktid

Nõukogu 23. juuli 1987. aasta **määrus (EMÜ) nr 2658/87** tariifi- ja statistikanomenklatuuri ning ühise tollitariifistiku kohta (EÜT 1987, L 256, lk 1; ELT eriväljaanne 02/02, lk 382).

Komisjoni 21. septembri 1988. aasta **määrus (EMÜ) nr 3174/88**, millega muudetakse määruse nr 2658/87 I lisa (EÜT 1988, L 298, lk 18); komisjoni 28. veebruari 1989. aasta **määrus (EMÜ) nr 548/89** teatavate kaupade koondnomenklatuuri klassifitseerimise kohta (EÜT 1989, L 60, lk 31; ELT eriväljaanne 02/04, lk 54); komisjoni 21. märtsi 1989. aasta **määrus (EMÜ) nr 812/89** teatavate kaupade klassifitseerimise kohta koondnomenklatuuris (EÜT 1989, L 86, lk 25; ELT eriväljaanne 02/04, lk 67); komisjoni 2. augusti 1989. aasta **määrus (EMÜ) nr 2886/89**, millega muudetakse määruse nr 2658/87 I lisa (EÜT 1989, L 282, lk 1); komisjoni 31. juuli 1990. aasta **määrus (EMÜ) nr 2472/90**, millega muudetakse määruse nr 2658/87 I lisa (EÜT 1990, L 247, lk 1); komisjoni 26. juuli 1991. aasta **määrus (EMÜ) nr 2587/91**, millega muudetakse määruse nr 2658/87 I lisa (EÜT 1991, L 259, lk 1); komisjoni 14. juuli 1992. aasta **määrus (EMÜ) nr 2505/92**, millega muudetakse määruse nr 2658/87 I ja II lisa (EÜT 1992, L 267, lk 1), ja komisjoni 10. augusti 1993. aasta **määrus (EMÜ) nr 2551/93**, millega muudetakse määruse nr 2658/87 I lisa (EÜT 1993, L 241, lk 1).

Komisjoni 9. märtsi 1994. aasta **määrus (EÜ) nr 535/94**, millega muudetakse määruse nr 2658/87 I lisa (EÜT 1994, L 68, lk 15); komisjoni 20. detsembri 1994. aasta **määrus (EÜ) nr 3115/94**, millega muudetakse tariifi- ja statistikanomenklatuuri ning ühist tollitariifistikku käsitleva määruse nr 2658/87 I ja II lisa (EÜT 1994, L 345, lk 1; ELT eriväljaanne 02/05, lk 324); komisjoni 23. mai 1995. aasta **määrus (EÜ) nr 1165/95** teatavate kaupade koondnomenklatuuri klassifitseerimise kohta (EÜT 1995, L 117, lk 15; ELT eriväljaanne 02/05, lk 410); komisjoni 22. detsembri 1995. aasta **määrus (EÜ) nr 3009/95**, millega muudetakse määruse nr 2658/87 I lisa (EÜT 1995, L 319, lk 1); komisjoni 9. septembri 1996. aasta **määrus (EÜ) nr 1734/96**, millega muudetakse määruse (EMÜ) nr 2658/87 I lisa (EÜT 1996, L 238, lk 1); komisjoni 27. juuni 1997. aasta **määrus (EÜ) nr 1196/97** teatavate kaupade klassifitseerimise kohta koondnomenklatuuris (EÜT 1997, L 170, lk 13; ELT eriväljaanne 02/08, lk 314); komisjoni 13. augusti 1997. aasta **määrus (EÜ) nr 1624/97**, millega muudetakse määruse (EMÜ) nr 2658/87 I lisa (EÜT 1997, L 224, lk 16), komisjoni 17. juuni 1998. aasta **määrus (EÜ) nr 1264/98** teatavate kaupade koondnomenklatuuri klassifitseerimise kohta (EÜT 1998, L 175, lk 4; ELT eriväljaanne 02/08, lk 492); komisjoni 26. oktoobri 1998. aasta **määrus (EÜ) nr 2261/98**, millega muudetakse määruse (EMÜ) nr 2658/87 I lisa (EÜT 1998, L 292, lk 1); komisjoni 23. novembri 1998. aasta **määrus (EÜ) nr 2518/98** teatavate kaupade klassifitseerimise kohta koondnomenklatuuris (EÜT 1998, L 315, lk 3; ELT eriväljaanne 02/09, lk 52); komisjoni 12. oktoobri 1999. aasta **määrus (EÜ) nr 2204/1999**, millega muudetakse määruse nr 2658/87 I lisa (EÜT 1999, L 278, lk 1);

komisjoni 13. oktoobri 2000. aasta **määrus (EÜ) nr 2263/2000**, millega muudetakse määruse (EMÜ) nr 2658/87 I lisa (EÜT 2000, L 264, lk 1); komisjoni 6. augusti 2001. aasta **määrus (EÜ) nr 2031/2001**, millega muudetakse määruse (EMÜ) nr 2658/87 I lisa (EÜT 2001, L 279, lk 1); komisjoni 1. augusti 2002. aasta **määrus (EÜ) nr 1832/2002**, millega muudetakse määruse nr 2658/87 I lisa (EÜT 2002, L 290, lk 1); komisjoni 11. septembri 2003. aasta **määrus (EÜ) nr 1789/2003**, millega muudetakse määruse nr 2658/87 I lisa (ELT 2003, L 281, lk 1; ELT eriväljaanne 02/14, lk 3); komisjoni 23. oktoobri 2003. aasta **määrus (EÜ) nr 1871/2003**, millega muudetakse määruse nr 2658/87 I lisa (ELT 2003, L 275, lk 5; ELT eriväljaanne 02/13, lk 493); komisjoni 30. detsembri 2003. aasta **määrus (EÜ) nr 2344/2003**, millega muudetakse määruse (EMÜ) nr 2658/87 I lisa (ELT 2003, L 346, lk 38; ELT eriväljaanne 02/15, lk 231); komisjoni 21. aprilli 2004. aasta **määrus (EÜ) nr 754/2004** teatavate kaupade klassifitseerimise kohta kombineeritud nomenklatuuris (ELT 2004, L 118, lk 32; ELT eriväljaanne 02/16, lk 93); komisjoni 7. septembri 2004. aasta **määrus (EÜ) nr 1810/2004**, millega muudetakse määruse nr 2658/87 I lisa (ELT 2004, L 327, lk 1); komisjoni 27. oktoobri 2005. aasta **määrus (EÜ) nr 1719/2005**, millega muudetakse määruse nr 2658/87 I lisa (ELT 2005, L 286, lk 1); komisjoni 8. märtsi 2006. aasta **määrus (EÜ) nr 400/2006** teatavate kaupade klassifitseerimise kohta kombineeritud nomenklatuuris (ELT 2006, L 70, lk 9); komisjoni 17. oktoobri 2006. aasta **määrus (EÜ) nr 1549/2006**, millega muudetakse määruse (EMÜ) nr 2658/87 I lisa (ELT 2006, L 301, lk 1); komisjoni 20. septembri 2007. aasta **määrus nr 1214/2007**, millega muudetakse määruse nr 2658/87 I lisa (ELT 2007, L 286, lk 1); komisjoni 19. septembri 2008. aasta **määrus (EÜ) nr 1031/2008**, millega muudetakse määruse nr 2658/87 I lisa (ELT 2008, L 291, lk 1); komisjoni 30. septembri 2009. aasta **määrus (EÜ) nr 948/2009**, millega muudetakse määruse nr 2658/87 I lisa (ELT 2009, L 287, lk 1), ja komisjoni 3. novembri 2009. aasta **määrus (EÜ) nr 1051/2009** teatavate kaupade klassifitseerimise kohta kombineeritud nomenklatuuris (ELT 2009, L 290, lk 56).

Komisjoni 5. oktoobri 2010. aasta **määrus (EL) nr 861/2010**, millega muudetakse määruse nr 2658/87 I lisa (ELT 2010, L 284, lk 1), ja komisjoni 27. septembri 2011. aasta **määrus (EL) nr 1006/2011**, millega muudetakse määruse nr 2658/87 I lisa (ELT 2011, L 282, lk 1).

Komisjoni 24. juuni 2011. aasta **rakendusmäärus (EL) nr 620/2011**, millega muudetakse määrust nr 2658/87 (ELT 2011, L 166, lk 16); komisjoni 6. augusti 2012. aasta **rakendusmäärus (EL) nr 727/2012** teatavate kaupade klassifitseerimise kohta kombineeritud nomenklatuuris (ELT 2012, L 213, lk 5); komisjoni 9. oktoobri 2012. aasta **rakendusmäärus (EL) nr 927/2012**, millega muudetakse määruse nr 2658/87 I lisa (ELT 2012, L 304, lk 1); komisjoni 4. oktoobri 2013. aasta **rakendusmäärus (EL) nr 1001/2013**, millega muudetakse määruse nr 2658/87 I lisa (ELT 2013, L 290, lk 1); komisjoni 4. veebruari 2014. aasta **rakendusmäärus (EL) nr 113/2014** teatavate kaupade klassifitseerimise kohta kombineeritud nomenklatuuris (ELT 2014, L 38, lk 20); komisjoni 16. oktoobri 2014. aasta **rakendusmäärus (EL) nr 1101/2014**, millega muudetakse määruse nr 2658/87 I lisa (ELT 2014, L 312, lk 1); komisjoni 11. novembri

2014. aasta **rakendusmäärus (EL) nr 1212/2014** teatavate kaupade klassifitseerimise kohta kombineeritud nomenklatuuris (ELT 2014, L 329, lk 3); komisjoni 6. oktoobri 2015. aasta **rakendusmäärus (EL) 2015/1754**, millega muudetakse määruse nr 2658/87 I lisa (ELT 2015, L 285, lk 1), ja komisjoni 8. juuli 2016. aasta **rakendusmäärus (EL) 2016/1140** teatavate kaupade klassifitseerimise kohta kombineeritud nomenklatuuris (ELT 2016, L 189, lk 1).

Nõukogu 28. juuni 1968. aasta **määrus (EMÜ) nr 950/68** ühise tollitariifistiku kohta (EÜT 1968, L 172, lk 1); nõukogu 17. detsembri 1970. aasta **määrus (EMÜ) nr 1/71**, millega muudetakse määrust nr 950/68 (EÜT 1971, L 1, lk 1); nõukogu 27. novembri 1984. aasta **määrus (EMÜ) nr 3400/84**, millega muudetakse määrust nr 950/68 (EÜT 1984, L 320, lk 1), ja nõukogu 16. märtsi 1987. aasta **määrus (EMÜ) nr 750/87**, millega muudetakse määrust nr 950/68 (EÜT 1987, L 76, lk 1).

Nõukogu 12. oktoobri 1992. aasta **määrus (EMÜ) nr 2913/92**, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik (EÜT 1992, L 302, lk 1; ELT eriväljaanne 02/04, lk 307).

Komisjoni 2. juuli 1993. aasta **määrus (EMÜ) nr 2454/93**, millega kehtestatakse rakendussätted nõukogu määrusele nr 2913/92 (EÜT 1993, L 253, lk 1; ELT eriväljaanne 02/06, lk 3).

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 19. detsembri 1996. aasta **määrus (EÜ) nr 82/97**, millega muudetakse määrust nr 2913/92 (ELT 2005, L 17, lk 1; ELT eriväljaanne 02/08, lk 179).

Komisjoni 18. detsembri 1996. aasta **määrus (EÜ) nr 12/97**, millega muudetakse määrust nr 2454/93 (EÜT 1997, L 9, lk 1; ELT eriväljaanne 02/08, lk 3).

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 9. oktoobri 2013. aasta **määrus (EL) nr 952/2013**, millega kehtestatakse liidu tolliseadustik (ELT 2013, L 269, lk 1).

Nõukogu 2. augusti 2001. aasta **määrus (EÜ) nr 1601/2001**, millega kehtestatakse teatavate Taist, Tšehhi Vabariigist, Türgist ja Venemaalt pärit raud- ja terastrosside impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks ja nõutakse lõplikult sisse nende suhtes kehtestatud ajutine tollimaks (EÜT 2001, L 211, lk 1; ELT eriväljaanne 11/38, lk 62).

Nõukogu 19. oktoobri 1992. aasta **direktiiv 92/83/EMÜ** alkoholi ja alkoholsete jookide aktsiisimaksude struktuuri ühtlustamise kohta (EÜT 1992, L 316, lk 21; ELT eriväljaanne 09/01, lk 206).

Nõukogu 16. detsembri 2008. aasta **direktiiv 2008/118/EÜ**, mis käsitleb aktsiisi üldist korda ja millega tunnistatakse kehtetuks direktiiv 92/12/EMÜ (ELT 2009, L 9, lk 12).

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. oktoobri 1998. aasta **direktiiv 98/70/EÜ** bensiini ja diislikütuse kvaliteedi ning nõukogu direktiivi 93/12/EMÜ muutmise kohta (EÜT 1998, L 350, lk 58; ELT eriväljaanne 13/23, lk 182).

Nõukogu 14. juuni 1993. aasta **direktiiv 93/42/EMÜ** meditsiiniseadmete kohta (EÜT 1993, L 169, lk 1; ELT eriväljaanne 13/12, lk 82).

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 6. novembri 2001. aasta **direktiiv 2001/83/EÜ** inimtervishoius kasutatavaid ravimeid käsitlevate ühenduse eeskirjade kohta (EÜT 2001, L 311, lk 67; ELT eriväljaanne 13/27, lk 69), mida on muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 8. juuni 2011. aasta direktiiviga 2011/62/EL (ELT 2011, L 174, lk 74).

Komisjoni 10. juuni 2014. aasta **direktiiv 2014/77/EL**, millega muudetakse direktiivi 98/70 I ja II lisa (ELT 2014, L 170, lk 62).

Sisukord

EESSÖNA.....	3
LÜHENDITE LOETELU.....	5
VIIDATUD ÕIGUSAKTID	6
I. ÜLDISED MÄRKUSED EUROOPA LIIDU KOHTU ÜLESANNETE LAADI JA ULATUSE NING ASJAKOHASTE HINDAMISKRITEERIUMIDE KOHTA	11
II. TARIIFSE KLASSIFITSEERIMISE PÕHIMÕTTED	18
1. Klassifitseerimise üldreeglite sisu ja ulatus	18
1.1. Reegel 1 – KNi rubriikide ja alamrubriikide kirjelduste ning nimetuste tähtsus.....	18
1.2. Reegli 2 punktid a ja b – põhimõtted, mida kohaldatakse kauba suhtes olenevalt selle viimistlus- või kompleksusastmest ning materjali suhtes olenevalt selle kasutusviisist.....	21
1.3. Reegli 3 punktid a–c – põhimõtted, mida kohaldatakse segatud või kombineeritud toodete suhtes, mille saab klassifitseerida rohkem kui ühte rubriiki.....	22
1.4. Reeglid 4–6 – jääkreegel, erireegel teatavate ümbriste ja pakendite kohta, alamrubriikide võrdlemise reegel.....	30
2. Klassifitseerimiskriteeriumid.....	33
2.1. Toote objektiivsed tunnused ja omadused	33
2.2. Toote otstarve	43
2.3. Toote kasutusviis.....	50
2.4. Toote funktsioon	56
III. TARIIFSE KLASSIFITSEERIMISE KORRA ALLIKAD	62
1. Selgitavad märkused	62
1.1. Maailma Tolliorganisatsiooni selgitavad märkused.....	62
1.2. Kombineeritud nomenklatuuri selgitavad märkused.....	66
2. Komisjoni vastu võetud tariifse klassifitseerimise määrused.....	72
3. Klassifitseerimise arvamus ja siduv tariifiinformatsioon	81
3.1. Maailma Tolliorganisatsiooni ja tolliseadustiku komitee klassifitseerimise arvamused.....	81
3.2. Siduv tariifiinformatsioon.....	85
4. Muud õiguslikult siduvad aktid.....	93

I. Üldised märkused Euroopa Liidu Kohtu ülesannete laadi ja ulatuse ning asjakohaste hindamiskriteeriumide kohta

7. mai 1991. aasta kohtuotsus Post (C-120/90, [EU:C:1991:196](#))

Ühine tollitariifistik – Tariifirubriigid – Ultrafiltratsiooni teel saadud toode, mis sisaldab 76,6% valku, 5% laktoosi ja 2,1% rasva, ilma tuvastatava suhkrusisaldusega – Klassifitseerimine kombineeritud nomenklatuuri rubriiki 0404 90 33

Selle kohtuotsuse aluseks olnud kohtuasjas tuli Euroopa Kohtul vastata küsimusele, kas vadaku ultrafiltreerimise teel saadud pulber, mida nimetatakse „vadakuvalgu 75% kontsentraat“ ning mis sisaldab 76,6% valku, 2,1% rasva ja 5% laktoosi ilma tuvastatava suhkrusisaldusega, tuleb klassifitseerida ÜTT⁵ alamrubriiki 0404 90 33 „naturaalsetest piimakomponentidest tooted“ või kuulub see toode hoopis ÜTT alamrubriiki 0404 10 11.

Kõigepealt tuletas Euroopa Kohus meelde, et kohtupraktika kohaselt tuleb kaupade tariifse klassifitseerimise määravat kriteeriumi üldjuhul otsida kauba objektivsete tunnuste ja omaduste hulgast sellistena, nagu need on määratletud ÜTT rubriikide ja alamrubriikide kirjelduses ning jaotiste või gruppide märkustes.

Euroopa Kohus märkis selle kohta, et ÜTT alamrubriikidega 0404 10 ja 0404 90 on hõlmatud kaks kaubarühma, millest üks on „vadak [...]“ (alamrubriik 0404 10) ja teine „naturaalsetest piimakomponentidest tooted [...]“ (alamrubriik 0404 90). Seejärel märkis ta, et selgitavates märkustes on täpsustatud, et vadak ÜTT rubriigi 0404 tähenduses koosneb naturaalsest komponentidest, mis jäävad alles siis, kui piimast on eemaldatud rasvad ja kaseiin. Nende selgitavate märkuste kohaselt võib vadak olla osaliselt laktoosivaba või demineraliseeritud ja kontsentreeritud.

Euroopa Kohus järeldas sellest, et omavahel tuleb võrrelda laktoosi osakaalu vadakus ja sellises tootes nagu põhikohtuasjas, et hinnata, kas viimast saab selgitavate märkuste tähenduses pidada osaliselt laktoosivabaks vadakuks.

Lisaks viitas Euroopa Kohus oma praktikale, mille kohaselt peab toode selleks, et selle saaks klassifitseerida teatavasse ÜTT alamrubriiki, sisaldama põhisaaduse olulisi komponente ja kauba koostis ei tohi põhisaaduse koostisest põhimõtteliselt erineda. Euroopa Kohtu hinnangul ei olnud see nii seda tüüpi vadakuvalgu 75% kontsentraadi puhul, mille üle vaieldi liikmesriigi kohtus, kuna esiteks oli selle toote laktoosisisaldus vaid umbes üks neljateistkümnendik piimavadakupulbri tavalisest laktoosisisaldusest ja teiseks oli laktoosi peaaegu täieliku eemaldamise tõttu olulisel määral muutunud ka piimavadaku teiste komponentide osakaal.

⁵ ÜTT, mis sisaldub määruse nr 950/68 I lisas, määrusega nr 3174/88 muudetud redaktsioonis.

Nende kaalutluste põhjal leidis Euroopa Kohus, et selline toode nagu põhikohtuasjas ei saa kuuluda ÜTT alamrubriiki 0404 10, kuna sellel ei ole enam neid põhiomadusi, mis on põhisaadusel „vadak“.

Seevastu tuvastas Euroopa Kohus, et põhikohtuasjas kõne all olevat tüüpi valgukontsentraadil on alamrubriigi 0404 90 33 kirjelduses määratletud objektiivsed tunnused.

Euroopa Kohus toonitas, et sellist järeldust toetab asjaolu, et Tollikoostöö Nõukogu nomenklatuurikomitee otsuse kohaselt tuleb modifitseeritud vadak klassifitseerida ÜTT alamrubriiki 0404 90. Seevastu ei oma ÜTT sel ajal kehtinud redaktsiooni tõlgendamisel tähtsust asjaolu, et nomenklatuurikomitee enda sõnul pidas ta soovitavaks muuta tulevikus nomenklatuuri nii, et vadak paigutatakse ümber ÜTT alamrubriiki 0404 10, ja vastav seisukoht liidu õigusesse üle võtta. Ka ei saa ÜTT tõlgendamisele mõju avaldada terminoloogia, mida asjaomased ettevõtjad väidetavalt kasutavad, ega asjaolu, et teatavates liikmesriikides võidakse regulatsiooni kohaldada teisiti.

Niisiis otsustas Euroopa Kohus, et selline toode nagu põhikohtuasjas tuleb klassifitseerida ÜTT alamrubriiki 0404 90 33 „naturaalsetest piimakomponentidest tooted“ sellisena, nagu see alamrubriik on ette nähtud määruse nr 3174/88 lisas. Nimelt ei saa selline toode, millel ei ole enam piimavadaku põhiomadusi, kuuluda alamrubriiki 0404 10 „vadak, kontsentreeritud või kontsentreerimata, suhkru- või muu magusainelisandiga või ilma“.

15. novembri 2012. aasta kohtuotsus *Kurcums Metal* (C-558/11, [EU:C:2012:721](#))

Ühine tollitariifistik – Tariifne klassifitseerimine – Kombineeritud nomenklatuur – Venemaal valmistatud hübriidross Taifun, mis koosneb polüpropüleenist ja terastraadist – Omavahel poltidega ühendatud ümarate otstega U-kujuline seekel – Dumpinguvastane tollimaks teatavate Tšehhi Vabariigist, Venemaalt, Taist ja Türgist pärit raud- ja terastrosside impordi suhtes

Kurcums Metal importis 2007. aastal Venemaalt Lätisse vabasse ringlusse lubamiseks kombineeritud materjalidest valmistatud trosse, mis olid mõeldud selliste kalastustarvete nagu süvaveevõrgud valmistamiseks. *Kurcums Metal*i imporditud seeklid kujutasid endast klambreid, mille ümardatud otsad olid omavahel ühendatud keermega poldiga.

Läti maksuhaldur kontrollis kaupa ja leidis selle tulemusel, et KNi klassifitseerimise üldreegli 3 punkti b alusel kuulub asjaomane tross KNi alamrubriiki 7312 10 98, sest vaatamata sellele, et tross koosneb mitmest materjalist, nimelt terasest ja polüpropüleenist, tulenevad selle põhiomadused – nimelt tugevus ja kaal – terasest. Asjaomased seeklid kuulusid Läti maksuhalduri hinnangul KNi alamrubriiki 7326 90 98, kuna neil ei olnud teravaid otsi ega servi ning neil puudusid kauba „klambrid“ tunnused.

Seega kohustati Kurcums Metalit maksma lõplikku dumpinguvastast tollimaksu, imporditollimaksu ja käibemaksu koos viivise ja trahviga.

Kurcums Metal esitas selle otsuse tühistamise nõudes kaebuse, mis jäeti rahuldamata nii esimeses astmes kui ka apellatsiooniasemes.

Eelotsusetaotluse esitanud kohus, kes lahendas seda kohtuasja kassatsiooniasemes, küsis Euroopa Kohtult, kas KNi⁶ alamrubriiki 5607 49 11 tuleb tõlgendada nii, et selle alamrubriigiga on hõlmatud selline polüpropüleenist ja tsingitud terastraadist koosnev tross nagu põhikohtuasjas.

Euroopa Kohus märkis, et KNi alamrubriikide 5607 49 11 ja 7312 10 98 kirjelduse põhjal ei kuulu selline tross nagu põhikohtuasjas ei alamrubriiki 5607 49 11 ega alamrubriiki 7312 10 98. Asjaomane tross koosneb nii polüpropüleenist kui ka tsingitud terastraadist, mis on omavahel kombineeritud nii, et need moodustavad koos trossi. Neil tingimustel ei ole see tross sellisena ei polüpropüleenist köis või tross ega terasest tross või kaabel.

Seetõttu vastas Euroopa Kohus küsimusele, et KNi alamrubriiki 5607 49 11 tuleb tõlgendada nii, et selline polüpropüleenist ja tsingitud terastraadist koosnev tross nagu põhikohtuasjas ei kuulu sellisena nimetatud alamrubriiki.

Veel küsis eelotsusetaotluse esitanud kohus, kas määruse nr 1601/2001 artiklit 1 tuleb tõlgendada nii, et selle sätte kohaldamisalasse kuulub selline tross nagu põhikohtuasjas – eeldusel, et see kuulub KNi alamrubriiki 7312 10 98.

Euroopa Kohus tuletas meelde määruse nr 1601/2001 artikli 1 kohaldamisala ja tõdes seejärel, et kui tross kuulub KNi alamrubriiki 7312 10 98, kuulub see järelikult nimetatud kohaldamisalasse.

Seoses erinevusega määruse nr 1601/2001 artikli 1 lätikeelse versiooni ja sama sätte kõigi teiste keeleversioonide vahel, milles – vastupidi lätikeelsele versioonile – on viidatud KNi alamrubriigile 7312 10 99 määrusest nr 2263/2000 tulenevas redaktsioonis, tuletas Euroopa Kohus meelde, et õigusakti sätte ühes keeleversioonis kasutatud sõnastus ei saa olla selle sätte tõlgendamise ainus alus ega saa selle puhul olla teiste keeleversioonide suhtes ülimuslik. Niisugune lähenemine oleks vastuolus liidu õiguse ühetaolise kohaldamise nõudega. Kui keeleversioonid üksteisest erinevad, peab kõnealust normi tõlgendama vastavalt seda normi sisaldava õigusakti üldisele ülesehitusele ja eesmärgile.

Euroopa Kohus märkis, et määruse nr 1601/2001 artikli 1 üldist ülesehitust arvesse võttes ei saa pelgalt seetõttu, et nimetatud sätte lätikeelses versioonis puudub – ilmse trükivea tõttu – viide KNi alamrubriigile 7312 10 99 määrusest nr 2263/2000 tulenevas redaktsioonis, tõlgendada seda sätet nii, et selle tagajärjel on kõnealuse sätte

⁶ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 1549/2006 muudetud redaktsioonis.

kohaldamisalast välistatud niisugune tross nagu põhikohtuasjas – eeldusel, et see tross kuulub KNi alamrubriiki 7312 10 98.

Eelotsusetaotluse esitanud kohus küsis Euroopa Kohtult veel, kas KNi alamrubriiki 7317 00 90 tuleb tõlgendada nii, et sellesse alamrubriiki kuulub selline omavahel poltidega ühendatud ümarate otstega U-kujuline seekel nagu põhikohtuasjas.

Euroopa Kohus vastas sellele küsimusele, et KNi alamrubriigi 7317 00 kirjelduse põhjal ei ole KNi alamrubriik 7317 00 90 kohaldatav rauast või terasest naelte, tihvtide, rõhknaelte, klambrite ja muude sarnaste toodete puhul.

Euroopa Kohtu andmetel on sellistel toodetel teravad otsad. See ei pea aga paika põhikohtuasjas kõne all oleva seekli puhul, mille otsad on ümardatud ja omavahel poldiga ühendatud. Seetõttu vastas Euroopa Kohus küsimusele eitavalt.

20. novembri 2014. aasta kohtuotsus Rohm Semiconductor (C-666/13, [EU:C:2014:2388](#))

Eelotsusetaotlus – Tolliliit – Tariifne klassifitseerimine – Ühine tollitariifistik – Kombineeritud nomenklatuur – Rubriigid 8541 ja 8543 – Andmete lühidistantsilt saatmis- ja vastuvõtumoodulid – Alamrubriigid 8543 89 95 ja 8543 90 80 – Mõiste „elektrimasinate ja -seadmete osad“

Kõnealuse kohtuotsuse aluseks olevas kohtuasjas soovis eelotsusetaotluse esitanud kohus oma esimese küsimusega sisuliselt teada, kas KNi tuleb tõlgendada nii, et moodulid, milles on omavahel ühendatud valgusdiodid, fotodiodid ja mitu muud pooljuhtseadist ning mida saab kasutada infrapunasaatja ja -vastuvõtjana, kui need töötavad neid sisaldava seadme elektritoitel, kuuluvad KNi⁷ rubriiki 8541 või hoopis KNi rubriiki 8543.

Kõigepealt tuletas Euroopa Kohus meelde, et tema väljakujunenud praktika kohaselt peab Euroopa Kohus siis, kui talle on esitatud eelotsusetaotlus tariifse klassifitseerimise küsimuses, põhikohtuasjas kõne all oleva kauba ise klassifitseerimise asemel pigem selgitama liikmesriigi kohtule neid kriteeriume, mida kohaldades on viimasel võimalik kaup õigesti KNi klassifitseerida. Selleks et anda eelotsusetaotluse esitanud kohtule tarvilik vastus, võib Euroopa Kohus liikmesriikide kohtutega tehtava koostöö raames siiski anda eelotsusetaotluse esitanud kohtule kogu teabe, mida ta vajalikuks peab.

Seejärel viitas Euroopa Kohus oma praktikale, mille kohaselt tuleb kauba tariifse klassifitseerimise määrav kriteerium üldjuhul kindlaks määrata kauba objektiivsete tunnuste ja omaduste alusel sellistena, nagu need on määratletud KNi rubriigi kirjelduses ja jaotiste või gruppide märkustes. Lõpuks lisas Euroopa Kohus, et komisjoni koostatud KNi selgitavad märkused ja HS on oluliseks abiks eri tariifirubriikide ulatuse tõlgendamisel, ehkki need ei ole õiguslikult siduvad.

⁷ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 1832/2002 muudetud redaktsioonis.

Pärast neid esialgseid kaalutlusi selgitas Euroopa Kohus, et kuna rubriik 8543 on jääkrubriik, on see kohaldatav vaid juhul, kui elektriseade täidab iseseisvaid tööoperatsioone ja kui seda ei ole võimalik klassifitseerida teistesse KNi grupi 85 rubriikidesse.

Kuna ühelt poolt täidavad põhikohtuasjas kõne all olevad moodulid, mida kasutatakse koostoimes teiste elektrooniliste seadmetega infrapunakiire abil lühidistantsilt andmete saatmiseks ja vastu võtmiseks, iseseisvat tööoperatsiooni ning kuna teiselt poolt ei ole moodulid, milles on omavahel ühendatud valgusdiodid, fotodiodid ja mitu muud pooljuhtseadist ning mis on mõeldud integreerimiseks teise seadmesse, töötades selle elektritoitel, hõlmatud KNi grupi 85 ühegi teise rubriigiga peale rubriigi 8543, siis kuuluvad asjaomased moodulid viimati nimetatud rubriiki.

Teise küsimusega soovis eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas KNi tuleb tõlgendada nii, et moodulid, mis on integreeritud seadmesse, mille mehaaniliseks või elektriliseks funktsioneerimiseks need ei ole vajalikud, ei ole osad KNi alamrubriigi 8543 90 80 tähenduses, vaid kuuluvad KNi alamrubriiki 8543 89 95.

Euroopa Kohus tuletas esiteks meelde, et KNis puudub mõiste „osad“ määratlus KNi XVI jaotise märkuse 2 tähenduses ning Euroopa Kohtu eesmärk on anda sellele mõistele kõigi KNi gruppide osas ühtne määratlus.

Teiseks tõdes Euroopa Kohus, et tema praktikast lähtudes eeldab mõiste „osad“ sellise terviku olemasolu, mille funktsioneerimiseks on osad tingimata vajalikud.

Järelikult ei piisa kauba klassifitseerimiseks „osana“ selle tõendamiseks, et ilma selle kaubata ei vasta masin vajadustele, milleks see on mõeldud. Lisaks peab olema tõendatud, et asjaomase masina mehaaniline või elektriline funktsioneerimine sõltub kõnealusest kaubast.

Seega otsustas Euroopa Kohus, et sellised moodulid nagu põhikohtuasjas ei ole osad KNi alamrubriigi 8543 90 80 tähenduses, vaid kuuluvad KNi alamrubriiki 8543 89 95.

15. detsembri 2016. aasta kohtuotsus LEK (C-700/15, [EU:C:2016:959](#))

Eelotsusetaotlus – Kombineeritud nomenklatuur – Kaupade klassifitseerimine – Tariifirubriiki 2106 kuuluvad toidulisandid – Toimeaine kui oluline komponent – Võimalus klassifitseerida kombineeritud nomenklatuuri gruppi 30 – Toodete esitlemine ja turustamine ravimitena

Selles kohtuasjas pidi Euroopa Kohus muu hulgas võtma seisukoha küsimuses, kuidas KNi tuleb tõlgendada teisi liidu õigusakte arvestades. Eelkõige soovis eelotsuse taotluse esitanud kohus oma kolmanda küsimusega teada, kas KNi⁸ rubriiki 3004 tuleb

⁸ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 1006/2011 muudetud redaktsioonis.

tõlgendada nii, et sellesse rubriiki tuleb automaatselt klassifitseerida tooted, mis on hõlmatud direktiivi 2001/83 tähenduses mõistega „ravimid“.

Kõigepealt selgitas Euroopa Kohus, et direktiivi 2001/83 põhjendustest 2–5 tuleneb, et direktiivi eesmärk on ravimeid puudutavate riigisiseste õigusaktide ühtlustamine, tagades ühtlasi, et saavutatakse põhieesmärk, milleks on rahvatervise kaitse. Kui toode liigitatakse ühes liikmesriigis ravimiks direktiivi 2001/83 tähenduses, ei tähenda see veel, et seesama toode liigitatakse ravimiks teises liikmesriigis muude liidu õigusaktide tähenduses.

Määruse 2658/87 kaheksandast põhjendusest tuleneb lisaks, et KNi sätteid tuleb kõigis liikmesriikides tõlgendada samamoodi.

Direktiivi 2001/83 artikli 1 sõnastuse kohaselt on ravim selle direktiivi tähenduses määratletud ühelt poolt kui aine või ainete kombinatsioon, mille omadused on ette nähtud inimeste haiguste raviks või nende ärahoidmiseks, ning teiselt poolt kui kõik sellised ained või ainete kombinatsioonid, mida võib kasutada või manustada inimeste meditsiiniliseks diagnoosimiseks või füsioloogilise talitluse taastamiseks, parandamiseks või modifitseerimiseks farmakoloogilise, immunoloogilise või ainevahetusliku toime avaldamise kaudu.

Sellest määratlusest lähtudes ei pea sellega hõlmatud tooted seega järelikult tingimata vastama KNi gruppi 30 klassifitseerimise tingimusele, mille kohaselt peavad toodetel olema selgelt määratletud ravi- või profülaktilised tunnused ja omadused, mille mõju keskendub inimorganismi kindlatele funktsioonidele, või et neid peab saama kasutada mõne haiguse või terviserikke ennetamiseks või raviks. Direktiivi 2001/83 eesmärgid nimelt erinevad KNi eesmärkidest.

Seega otsustas Euroopa Kohus, et KNi rubriiki 3004 tuleb tõlgendada nii, et direktiivi 2001/83 tähenduses mõistega „ravim“ hõlmatud tooteid ei tule automaatselt sellesse rubriiki klassifitseerida.

20. septembri 2018. aasta kohtuotsus 2M-Locatel (C-555/17, [EU:C:2018:746](#))

Eelotsusetaotlus – Määrus (EMÜ) nr 2658/87 – Tolliliit ja ühine tollitariifistik – Tariifne klassifitseerimine – Kombineeritud nomenklatuur – Alamrubriigid 8528 71 13 ja 8528 71 90 – Interneti teel edastatud televisioonisignaali vastuvõtmis-, dekodeerimis- ja töötlemisseade

Aastatel 2007–2010 importis 2M-Locatel Hiinast IP-teleribokse, millega ei olnud võimalik vastu võtta, dekodeerida ja töödelda analoog-, kaabel- või satelliittelevisiooni signaali. Neis teleriboksidest oli Etherneti seade ja need olid varustatud „modemiga“ KNi tähenduses. Impordil deklareeris 2M-Locatel selle kauba KNi alamrubriiki 8528 71 13 kuuluvana, misjärel lubati see vabasse ringlusesse tollimaksuvabalt.

Taani maksuhaldur leidis, et selline kaup tuleb klassifitseerida KNi alamrubriiki 8528 71 90, kuna see ei ole varustatud „videotuuneriga“ KNi tähenduses,

ning tegi maksuotsuse, millega impordilt nõuti vabastusjärgselt tollimaksu ja intressi maksmist.

Taani maksuvaidluskomisjon muutis 2M-Locateli esitatud vaide alusel maksuhalduri otsust ja tühistas maksuotsuse põhjendusel, et kõnealused IP-teleriboksid kuuluvad KNi alamrubriiki 8528 71 13. Maksu- ja aktsiisiministeerium esitas selle otsuse peale kaebuse, mis 15. juuli 2015. aasta kohtuotsusega rahuldati.

2M-Locatel esitas selle kohtuotsuse peale eelotsusetaotluse esitanud kohtule apellatsioonkaebuse.

Kuna eelotsusetaotluse esitanud kohtul tekkis kahtlus eelkõige seoses sellega, et KNis puudub mõiste „videotelefoni signaalide vastuvõtja (tuuner)“ määratlus, esitas ta Euroopa Kohtule küsimuse, kas KNi⁹ tuleb tõlgendada nii, et sellised seadmed nagu põhikohtuasjas kõne all olevad IP-teleriboksid kuuluvad KNi alamrubriiki 8528 71 13 või hoopis KNi alamrubriiki 8528 71 90.

Seoses sellega, et puudub mainitud määratlus KNi alamrubriigi 8528 71 tähenduses, tuletas Euroopa Kohus meelde, et liidu õiguses määratlemata mõistete tähenduse ja ulatuse kindlaksmääramisel tuleb lähtuda nende tähendusest tavakeeles, võttes arvesse nende mõistete kasutamise konteksti ja nende sätete eesmärke, milles neid mõisteid on kasutatud.

„Videotuuner“ või „TV-tuuner“ nende mõistete tavakeele tähenduses on seade, milles kõrgsagedusega televisioonisignaali muundatakse videosalvestus- ja -taasesitusseadmetes ning monitorides kasutatavaks signaaliks ja mille abil on võimalik valida konkreetsel sagedusel edastatavat televisioonisignaali. Euroopa Kohus märkis, et lisaks toetavad sellist määratlust selgitavad märkused, mis olid kehtivad põhikohtuasjas käsitletava impordi kuupäeval.

Eeltoodud kaalutlustest järeldub, et seade peab KNi alamrubriikidesse 8528 71 11 – 8528 71 19 klassifitseerimiseks olema varustatud videotuuneri või „TV-tuuneriga“, see tähendab seadmega, mis võimaldab seadet teatavale kanalile või kandesagedusele häälestada ja muundada kõrgsagedusega televisioonisignaali signaaliks, mida kasutatakse videosalvestus- ja -taasesitusseadmetes ning monitorides.

Selles kontekstis lisas Euroopa Kohus, et ATI¹⁰ artiklis 2 sätestatu tõttu ei satu see tõlgendus kahtluse alla. Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast tuleneb kahtlemata, et kuna liidu sõlmitud rahvusvahelised lepingud on ülimuslikud teisese õiguse aktide suhtes, tuleb neid akte tõlgendada – niivõrd kui võimalik – kooskõlas mainitud lepingutega.

⁹ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 1549/2006 muudetud redaktsioonis.

¹⁰ Infotehnoloogia toodete kaubanduse leping ([Agreement on trade in information technology products] (ATI)), mis koosneb 13. detsembril 1996 Singapuris toimunud esimese WTO konverentsi raames vastu võetud infotehnoloogia toodetega kauplemist käsitlevast ministrite deklaratsioonist ning selle lisadest ja manustest.

Kõne all olevas kohtuasjas sedastas Euroopa Kohus siiski, et vastuolu tõttu KNi sõnastusega – ja seega liidu seadusandja tahtega – ei ole võimalik tõlgendus, mille tulemusel tuleb sidefunktsiooniga teleriboksid klassifitseerida KNi alamrubriiki 8528 71 13 ka siis, kui nendega ei ole võimalik eri kanalitele või kandesagedusele häälestamine ega kõrgsagedusega signaali muundamine televisioonisignaals, mida kasutatakse videosalvestus- ja -taasesitusseadmetes ning monitorides.

Lisaks tuletas Euroopa Kohus meelde, et liidu kohus saab kontrollida liidu aktide õiguspärasust Maailma Kaubandusorganisatsiooni (edaspidi „WTO“) eeskirjade suhtes alles siis, kui on möödunud WTO vaidluste lahendamise organi soovitude või otsuste täitmiseks liidule vaidluste lahendamist reguleerivate eeskirjade ja protseduuride käsituslepingu alusel antud mõistlik tähtaeg, sest vastasel juhul kaoks sellise tähtaja seadmise mõte.

Liidule antud mõistlik tähtaeg WTO vaidluste lahendamise organi vastu võetud aruannete – milles muu hulgas on sedastatud, mida tuleb mõista „eraldi mooduli“ all – rakendamiseks lõppes aga 30. juunil 2011 ning komisjon võttis neid aruandeid arvesse, võttes vastu rakendusmääruse nr 620/2011, mis jõustus 1. juulil 2011 ja millel puudub tagasiulatuv mõju.

Sellises olukorras ei saa määruse nr 1549/2006 kehtivust mingil juhul kahtluse alla seada põhjendusel, et selles on sidefunktsiooniga teleriboksid, mis ei ole varustatud TV-tuuneriga, klassifitseeritud KNi alamrubriiki 8528 71 90.

Kokkuvõttes otsustas Euroopa Kohus, et KNi tuleb tõlgendada nii, et sellised seadmed nagu põhikohtuasjas kõne all olevad IP-teleriboksid, millega saab interneti teel edastatud televisioonisignaali vastu võtta, dekodeerida ja töödelda, tuleb klassifitseerida KNi alamrubriiki 8528 71 90 juhul, kui nad ei ole varustatud videotuuneri või „TV-tuuneriga“, mida peab kontrollima eelotsusetaotluse esitanud kohus.

II. Tariifse klassifitseerimise põhimõtted

1. Klassifitseerimise üldreeglite sisu ja ulatus

1.1. Reegel 1 – KNi rubriikide ja alamrubriikide kirjelduste ning nimetuste tähtsus

Määruse nr 2658/87 I lisa „Eelsätted“ esimese osa I jaotise „Üldreeglid“ A osas sisalduvad KNi klassifitseerimise üldreeglid.

Reeglis 1 on ette nähtud, et [j]aotiste, kaubagruppide ja alamgruppide nimetused on antud suunaval eesmärgil; ametlik klassifitseerimine peab toimuma lähtuvalt rubriikide

kirjeldustest ja vastavate jaotiste ja gruppide märkustest ning alljärgnevatest sätetest tingimusel, et need rubriigid või märkused ei näe ette muud.“

12. juuni 2014. aasta kohtuotsus Lukoyl Neftohim Burgas (C-330/13, [EU:C:2014:1757](#))

Eelotsusetaotlus – Ühine tollitariifistik – Kombineeritud nomenklatuur – Kauba klassifitseerimine – Kaup, mida kirjeldatakse kui „rasked õlid, määrideõlid; muud õlid, mis on ette nähtud eritöötluks“ – Rubriigid 2707 ja 2710 – Aromaatsete koostisosad ja mittearomaatsete koostisosad – Kombineeritud nomenklatuuri ja harmoneeritud süsteemi vaheline seos

Kõnealusel kohtuotsuses vastas Euroopa Kohus kümnele eelotsuse küsimusele õli tariifse klassifitseerimise kohta. Täpsemalt oli tegemist otsedestilleeritud naftaõliga, mis sisaldas süsivesinike segu, milles aromaatsed koostisosad oli kaalult rohkem kui mittearomaatsete koostisosad. See õli ei sisaldanud bensooli (benseen), toluooli (tolueen), ksülooli (ksüleen), naftaleeni, muid aromaatsete süsivesinike segusid ega kreosootõli ja toorõli, väävlit sisaldavaid tipufraktsioone, aluselisi saadusi, antratseeni ja fenooli.

Eelotsuse taotluse esitanud kohus palus oma neljanda kuni kuuenda küsimusega sisuliselt selgitada, millise kriteeriumi alusel tuleb põhikohtuasjas kõne all olev õli klassifitseerida kas KNi¹¹ rubriiki 2707 või hoopis KNi rubriiki 2710.

Euroopa Kohus märkis ühelt poolt, et KNi klassifitseerimise üldreeglite kohaselt peab kauba klassifitseerimine toimuma lähtuvalt rubriikide kirjeldustest ja vastavate jaotiste ja gruppide märkustest, kusjuures jaotiste, kaubagruppide ja alamgruppide nimetused on esitatud üksnes suunaval eesmärgil. Teiselt poolt tuleb vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale kauba tariifse klassifitseerimise määravat kriteeriumi üldjuhul otsida selle kauba objektiivsete tunnuste ja omaduste hulgast sellistena, nagu need on määratletud KNi rubriigi kirjelduses ja jaotise või grupi märkustes.

Seejärel selgitas Euroopa Kohus, et vaatamata sellele, et HSi selgitavad märkused ei ole siduvad, on need ühise tollitariifistiku ühtse kohaldamise tagamiseks olulised vahendid ning sellisena saab neist kõnealuse tariifistiku tõlgendamisel asjakohast teavet.

Euroopa Kohus analüüsis KNi rubriigi kirjeldust ning tegi nii selle kui ka kõne all olevate rubriikide kohta kehtivate KNi ja HSi selgitavate märkuste põhjal järelduse, et selliste tunnustega toote, millega on tegemist põhikohtuasjas, klassifitseerimisel kas KNi rubriiki 2707 või hoopis KNi rubriiki 2710 tuleb lähtuda kriteeriumist, milleks on aromaatsete koostisosade sisaldus massis võrreldes mittearomaatsete koostisosade sisaldusega.

Esimeses ja kolmandas küsimuses oli eelotsusetaotluse esitanud kohus palunud sisuliselt selgitada, kuidas asjaomase toote kas KNi rubriiki 2707 või rubriiki 2710

¹¹ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 1006/2011 muudetud redaktsioonis.

klassifitseerimise eesmärgil tuleb kindlaks määrata aromaatsete koostisosade sisaldus selles kaubas.

Selle kohta sedastas Euroopa Kohus, et KNi selgitavad märkused ei ole õiguslikult siduvad. Seetõttu ei tohiks A lisa ette nähtud meetodit konkreetse kauba aromaatsete koostisosade sisalduse kindlaksmääramiseks pidada ainsaks meetodiks, mida sel eesmärgil võib kasutada. Lisaks tuleb KNi selgitavad märkused kõrvale jätta, kui on ilmne, et need on vastuolus KNi rubriikide kirjelduse ning jaotise või peatüki märkuste sõnastusega. Sellest järeldub, et kui liikmesriigi toll või ettevõtja on olukorras, milles selgitavate märkuste kohaldamise korral on tulemus KNiga vastuolus, peab neil olema võimalus pöörduda pädeva asutuse poole. Järelikult peab kas liikmesriigi toll või ettevõtja pöörduma pädeva asutuse poole siis, kui ta leiab, et A lisa meetodiga ei saa tulemust, mis oleks KNiga kooskõlas.

Niisi otsustas Euroopa Kohus, et eelotsusetaotluse esitanud kohus peab kindlaks tegema, milline on asjaomase kauba kas KNi rubriiki 2707 või hoopis KNi rubriiki 2710 klassifitseerimise eesmärgil kõige sobivam meetod kauba aromaatsete koostisosade sisalduse kindlaksmääramiseks.

Seitsmenda kuni kümnenda küsimusega palus eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt selgitada, kuidas tuleb tõlgendada KNi alamrubriikide 2707 99 91 ja 2707 99 99 kohta käivate KNi selgitavate märkuste punkti 1.

Esiteks viitas Euroopa Kohus oma väljakujunenud praktikale, mille kohaselt tuleb liidu õiguse sätte tõlgendamisel arvesse võtta nii selle sätte sõnastust ja eesmärki kui ka asjaomase sätte konteksti ning selle õigusaktiga taotletavaid eesmärke, mille osa see säte on. Teiseks märkis ta, et kuivõrd liidu õigust tuleb tõlgendada ühetaoliselt, on seetõttu välistatud võimalus, et kahtluse korral käsitletakse teatava sätte sõnastust eraldiseisvana, ning seda arvestades tuleb asjaomast sätet hoopis tõlgendada ja kohaldada teistest ametlikest keeleversioonidest lähtudes. Kolmandaks toonitas ta, et arvestades KNi selgitavate märkuste eesmärki lihtsustada tariifsel klassifitseerimisel vajalikku KNi tõlgendamist, tuleb neid märkusi tõlgendada KNi alamrubriikide kasuliku mõju saavutamist võimaldaval viisil.

Neid kaalutlusi arvestades järeldas Euroopa Kohus, et alamrubriike 2707 99 91 ja 2707 99 99 käsitlevate KNi selgitavate märkuste punkti 1 tuleb tõlgendada nii, et see ei ole ammendav, mistõttu tuleb KNi rubriiki 2707 kuuluv toode, mida ei ole võimalik klassifitseerida konkreetseesse alamrubriiki, klassifitseerida KNi alamrubriiki 2707 99 99.

1.2. Reegli 2 punktid a ja b – põhimõtted, mida kohaldatakse kauba suhtes olenevalt selle viimistlus- või kompleksusastmest ning materjali suhtes olenevalt selle kasutusviisist

Reegli 2 punkti a kohaselt „[tuleb] [i]ga viidet rubriigis mingile kaubale [...] vaadelda kehtivana selle kauba kohta ka mittekomplekssel või lõpetamata kujul, tingimusel et sellisel kujul on kaubal komplektse või valmistoote põhiomadused. Samuti kehtib see lahtivõetud või kokkupanemata komplektsete või valmiskujul (või käesoleva reegli põhjal sellisena käsitatavate) toodete kohta“. Reegli 2 punkti b kohaselt „[tuleb] [i]ga viidet rubriigis mingile materjalile või ainele [...] vaadelda kehtivana ka selle materjali või aine segu või ühendi kohta teiste materjalide või ainetega. Mis tahes viidet mingist materjalist või ainest kaubale tuleb vaadelda viitena kaupadele, mis täielikult või osaliselt koosnevad sellest materjalist või ainest. Rohkem kui ühest materjalist või ainest koosnevaid kaupu klassifitseeritakse reegli 3 kohaselt“.

26. mai 2016. aasta kohtuotsus Latvijas propāna gāze (C-286/15, [EU:C:2016:363](#)).

Eelotsusetaotlus – Ühine tollitariifistik – Tariifne klassifitseerimine – Kombineeritud nomenklatuur – Rubriik 2711 – Naftagaasid jm gaasilised süsivesinikud – Koostisaine, millest tulenevad põhiomadused – Veeldatud naftagaas

Selle kohtuotsuse aluseks olnud kohtuasjas oli tegemist Latvijas propāna gāze poolt Venemaalt Lätisse imporditud veeldatud naftagaasiga (edaspidi „LPG“), mille see ettevõtja klassifitseeris tariifistiku alamrubriiki 2711 19 00, mistõttu kohaldati selle suhtes imporditollimaksu määraga 0% kauba tolliväärtusest. Asjaomane LPG sisaldas metaani, etaani, etüleeni, propaani, propüleeni, butaani ja butüleeni. Kvaliteedisertifikaadis ei olnud aga eraldi märgitud iga koostisaine protsentuaalset osakaalu mahus.

Läti maksuameti hinnangul tuli põhikohtuasjas käsitletav LPG klassifitseerida KNi klassifitseerimise üldreegli 2 punkti b, üldreegli 3 punkti b ja üldreegli 6 kohaselt, lähtudes sellest ainest, millest tulenevad selle LPG põhiomadused. Läti maksuamet tuvastas, et asjaomase LPG põhilised koostisained on propaan ja butaan, kusjuures ülekaalus on butaan, ning klassifitseeris asjaomase LPG tariifistiku alamrubriiki 2711 12 97.

Latvijas propāna gāze esitas maksuameti otsuse peale kaebuse piirkondlikule halduskohtule, kes leidis, et maksuameti järeldused olid põhjendamata.

Selles olukorras otsustas maksuameti esitatud kassatsioonkaebust lahendav eelotsusetaotluse esitanud kohus küsida Euroopa Kohtult, kas KNi klassifitseerimise üldreeglite¹² reegli 2 punkti b ja reegli 3 punkti b tuleb tõlgendada nii, et kui LPG

¹² KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, vastavalt määrusega nr 1031/2008 ja määrusega nr 948/2009 muudetud redaktsioonis.

põhiomadused tulenevad selle koostisainetest nende koostoimes ega ole võimalik eristada sellist koostisainet, millest üksi tuleneksid LPG põhiomadused, siis tuleb eeldada, et reegli 3 punkti b tähenduses koostisaine, millest tulenevad LPG põhiomadused, on aine, mille protsentuaalne osakaal kõnealuse LPG mahus on kõige suurem.

Tuginedes teaduslikule eksperdiarvamusele – mille arvesse võtmise üle otsustab eelotsusetaotluse esitanud kohus ja milles leiti, et ei ole võimalik tuvastada, et selle toote põhiomadused tuleneksid LPG segu mõnest koostisainest üksi, järeldas Euroopa Kohus, et KNI klassifitseerimise üldreeglite reegli 3 punkti b kohaselt ei ole võimalik kindlaks määrata LPG seda koostisainet, millest tulenevad asjaomase segu füüsikaliskemilised omadused ja täpsemalt kütteväärtus.

Nimelt ei ole võimalik kindlaks määrata kõnealuse LPG iga komponendi täpset kogust, kuna kauba kvaliteedisertifikaadis on LPGs sisalduvate gaaside protsentuaalne osakaal märgitud gaasigrupi kaupa, kusjuures propüleeni võib sellises LPGs olla rohkem kui propaani.

Neid asjaolusid arvestades sedastas Euroopa Kohus, et KNI klassifitseerimise üldreeglite reegli 2 punkti b ja reegli 3 punkti b tuleb tõlgendada nii, et lähtuda ei saa eeldusest, et aine, millest tulenevad üldreeglite reegli 3 punkti b tähenduses kauba põhiomadused, on sellises gaasisegus nagu põhikohtuasjas kõne all olev LPG kõige suurema protsentuaalse osakaaluga koostisaine, kuivõrd selle segu põhiomadused tulenevad selle segu koostisainetest koostoimes, mistõttu ei ole võimalik kindlaks teha seda koostisainet, millest tulenevad segu põhiomadused, ning igal juhul ei ole võimalik kindlaks teha asjaomase LPG iga koostisaine täpset kogust.

Lisaks küsis eelotsusetaotluse esitanud kohus, kas määruse nr 2454/93 artikli 218 lõike 1 punkti d tuleb tõlgendada nii, et selle kohaselt on sellise LPG nagu põhikohtuasjas deklarandil kohustus täpselt ära märkida selle LPG peamise koostisaine protsentuaalne osakaal.

Euroopa Kohus toonitas, et juhul, kui LPG koosneb mitmest koostisainest, ei ole võimalik eeldada, et selle LPG põhiomadused tulenevad suurima protsentuaalse osakaaluga aineist, ning et LPG koostises olevate ainete täpse protsentuaalse osakaalu märkimata jätmine ei takista tariifse klassifitseerimise üldreeglite kohaldamist, mistõttu ta vastas küsimusele eitavalt.

1.3. Reegli 3 punktid a–c – põhimõtted, mida kohaldatakse segatud või kombineeritud toodete suhtes, mille saab klassifitseerida rohkem kui ühte rubriiki

Reeglis 3 on ette nähtud, et „[k]ui reegli 2 punkti b kohaldamisel või mõnel muul põhjusel kaup osutub esmapilgul klassifitseeritavaks kahte või enamasse rubriiki,

toimub klassifitseerimine järgmiselt: a) kaupa täpsemalt kirjeldav rubriik on eelistatud üldisemat kirjeldust sisaldavate rubriikide ees. Kui aga kaks või enam rubriiki kirjeldavad vaid osa ainetest või materjalidest, mis sisalduvad segatud või kombineeritud tootes, või ainult osa jaekaubanduse jaoks mõeldud komplekti kuuluvatest üksikesemetest, siis vaadeldakse neid rubriike nende kaupade suhtes kui võrdselt sobivaid, isegi kui üks rubriikidest kirjeldab kaupa täielikumalt või täpsemalt; b) segud, erinevatest materjalidest või komponentidest koosnevad kaubad ja jaekaubanduse jaoks mõeldud komplektina esitatud kaubad, mida pole võimalik klassifitseerida reegli 3 punkti a järgi, klassifitseeritakse materjali või komponendi järgi, mis määrab nende põhiomadused, kui selline kriteerium on rakendatav; c) kaubad, mida ei saa klassifitseerida reegli 3 punkti a või b järgi, klassifitseeritakse rubriiki, mis on neid võrdsel määral kirjeldavate rubriikide numbrilises järjestuses kõige viimane“.

21. juuni 1988. aasta kohtuotsus Sportex (C-253/87, [EU:C:1988:333](#))

Tariifne klassifitseerimine – Eelimpregneeritud süsinikkiud

Kõnealuse kohtuotsuse aluseks olevas kohtuasjas tuli Euroopa Kohtul vastata kahele eelotsuse küsimusele segu kujul toote tariifse klassifitseerimise kohta.

Eelotsusetaotluse esitanud kohus küsis sisuliselt, kas ÜTTd¹³ tuleb tõlgendada nii, et selline kaup nagu põhikohtuasjas, nimelt epoksüvaigust (osakaal 36% massiprotsenti), süsinikukiust (osakaal 42% massiprotsenti) ja klaaskiust kangast (osakaal 22% massiprotsenti) koosnevast lehtmaterjalist pooltoode, mis on mõeldud torude valmistamiseks, kuulub ÜTT rubriiki 39.01.

Kõigepealt märkis Euroopa Kohus, et sellise toote klassifitseerimisel on tegemist ainult kahe tariifirubriigiga: ühelt poolt rubriik 39.01 (kondensatsiooni, polükondensatsiooni ja astmekasvupolümeerisatsiooni teel saadud tooted, modifitseeritud või polümeriseeritud või mitte, lineaarsed või mitte [...]), mille alamrubriiki C VII kuuluvad kõik „mujal nimetamata“ plastmaterjalid, ning teiselt poolt rubriik 68.16 (mujal nimetamata tooted kivist ja muudest mineraalainetest, k.a tooted turbast), mille alamrubriiki B kuuluvad kõik seda laadi tooted, välja arvatud kromiiti sisaldavad põletamata tellised.

Võttes arvesse asjaolu, et kõne all olev toode koosnes eri materjalidest ja mõlemad nimetatud alamrubriigid olid sõnastatud üldiselt, selgitas Euroopa Kohus, et ÜTT nomenklatuuri tõlgendamise üldreegli 3 punkti b kohaldamisel tuleb lähtuda materjalist või komponendist, millest tulenevad toote põhiomadused.

Seejärel täpsustas Euroopa Kohus, et materjali, millest tulenevad kauba põhiomadused, on võimalik kindlaks määrata nii, et kontrollitakse, kas selle toote iseloomulikud omadused säilivad toote ühe või teise koostisaine eemaldamise korral. Sellega seoses

¹³ ÜTT, mis sisaldub määruse nr 950/68 I lisas, määrusega nr 750/87 muudetud redaktsioonis.

selgitas Euroopa Kohus, et ilma epoksüvaiguta kaoks süsinik- või klaaskiududest valmistatud torude puhul vaieldamatult kõne all oleva toote iseloomulik omadus, nimelt painduvus.

Seega järeltas Euroopa Kohus, et sellised tooted nagu põhikohtuasjas on plastmaterjalist kaubana hõlmatud ÜTT rubriigiga 39.01.

15. novembri 2012. aasta kohtuotsus Kurcums Metal (C-558/11, [EU:C:2012:721](#)).

Ühine tollitariifistik – Tariifne klassifitseerimine – Kombineeritud nomenklatuur – Venemaal valmistatud hübriidross Taifun, mis koosneb polüpropüleenist ja terastraadist – Omavahel poltidega ühendatud ümarate otstega U-kujuline seekel – Dumpinguvastane tollimaks teatavate Tšehhi Vabariigist, Venemaalt, Taist ja Türgist pärit raud- ja terastrasside impordi suhtes

Selles kohtuotsuses, mille faktilised asjaolud on esitatud eespool,¹⁴ vastas Euroopa Kohus samuti eelotsusetaotluse esitanud kohtu küsimusele, kas KNi klassifitseerimise üldreegli 3 punkti b tuleb tõlgendada nii, et selline tross nagu põhikohtuasjas tuleb klassifitseerida vastavalt sellele reeglile.

Seoses kõnealuse reegluga tuletas Euroopa Kohus meelde, et selle kohaselt on toote tariifseks klassifitseerimiseks vaja kindlaks määrata, millisest materjalist tulenevad selle toote põhiomadused, milleks omakorda on vaja välja selgitada, kas selle toote ühe või teise komponendi eemaldamise korral säilivad toote iseloomulikud omadused. Sellega seoses selgitas Euroopa Kohus, et ilma epoksüvaiguta kaoks süsinik- või klaaskiududest valmistatud torude puhul vaieldamatult selle toote iseloomulik omadus, nimelt painduvus.

Samuti võib tegur, millest on tingitud põhiomadused, toote liigist olenevalt tuleneda näiteks materjali või komponendi laadist, mahust, kogusest, massist, väärtusest või koostismaterjali tähtsusest kauba kasutamisel.

Kui trossi põhiomadused ei tulene kummastki materjalist, millest tross koosneb, siis tuleb selle trossi tariifseks klassifitseerimiseks kohaldada KNi klassifitseerimise üldreegli 3 punkti c. Selle reegli kohaselt tuleb kõnealune tross klassifitseerida KNi sellesse rubriiki, mis on seda toodet võrdsel määral kirjeldavate rubriikide numbrilises järjestuses kõige viimane.

Kuivõrd kohtuasja toimikust nähtus, et asjaomase kaabli põhiomadused ei tulene kummastki asjaomase trossi materjalist – nimelt polüpropüleenist ja terastraadist – üksi, leidis Euroopa Kohus, et kõnealuse kaabli tariifseks klassifitseerimiseks ei tule kohaldada mitte KNi klassifitseerimise üldreegli 3 punkti b, vaid KNi klassifitseerimise üldreegli 3 punkti c. Viimasena nimetatud üldreegli kohaselt tuleb tross klassifitseerida sellesse KNi

¹⁴ Vt I jagu „Üldised märkused Euroopa Liidu kohtu ülesannete laadi ja ulatuse ning asjakohaste hindamiskriteeriumide kohta“.

rubriiki, mis on seda toodet võrdsel määral kirjeldavate rubriikide numbrilises järjestuses kõige viimane ja mis põhikohtuasja puhul on KNi alamrubriik 7312 10 98.

Neid kaalutlusi arvestades otsustas Euroopa Kohus, et KNi klassifitseerimise üldreegli 3 punkti b tuleb tõlgendada nii, et sellist trossi nagu põhikohtuasjas ei tule klassifitseerida selle reegli alusel, kuid eelotsusetaotluse esitanud kohus peab kõiki talle esitatud faktilisi andmeid arvesse võttes siiski kontrollima, et asjaomase trossi põhiomadused ei tulene kummastki kõne all oleva trossi materjalist üksi.

10. märtsi 2016. aasta kohtuotsus VAD ja van Aert (C-499/14, [EU:C:2016:155](#))

Eelotsusetaotlus – Tolliliit ja ühine tollitariifistik – Tariifne klassifitseerimine – Kombineeritud nomenklatuur – Tõlgendamine – Üldreeglid – Üldreegli 3 punkt b – Mõiste „jaekaubanduse jaoks mõeldud komplektina esitatud kaubad“ – Eraldi pakendid

Selles kohtuotsuses tõlgendas Euroopa Kohus KNi¹⁵ klassifitseerimise üldreeglite reegli 3 punkti b tähenduses mõistet „komplektina esitatud kaubad“.

Eelotsusetaotluse esitanud kohus palus eelkõige selgitada, kas üldreegli 3 punkti b saab – ja mil määral võib – tõlgendada nii, et selliseid kaupu nagu põhikohtuasjas, mis on tollivormistuseks esitatud eraldi pakendites ja mis pakendatakse ühte ühisesse pakendisse alles pärast seda toimingut, võib siiski pidada nimetatud reegli tähenduses „jaekaubanduse jaoks mõeldud komplektina esitatud kaupadeks“ ning seega võivad need kuuluda ühte ja samasse tariifrubriiki, kui muid objektiivseid asjaolusid arvesse võttes on tuvastatud, et asjaomastest kaupadest moodustub üks tervik, mis on sellisena ette nähtud jaekaubanduses turustamiseks.

Esiteks märkis Euroopa Kohus, et ei üldreegli 3 punkti b sõnastusest ega ka kaupade kirjeldamise ja kodeerimise harmoneeritud süsteemi selgitavate märkuste või jaekaubanduse jaoks mõeldud komplektina esitatud kaupade KNi klassifitseerimise suuniste sõnastusest – kusjuures viimati nimetatud suunistes on ette nähtud teatavad erandid ühe pakendi nõudest – ei nähtu, et selle reegli tähenduses mõistest „komplekt“ tingituna peavad asjaomased kaubad olema tollivormistuseks esitatud kõigil juhtudel tingimata samas pakendis.

Teiseks peavad asjaomased kaubad selle reegli tähenduses mõistest „komplekt“ tingituna olema turustamise eesmärgil omavahel tihedalt seotud, mistõttu neid mitte ainult ei esitata ühiselt tollivormistuseks, vaid samuti pakutakse neid turustamise eri etappides, eelkõige jaekaubanduse kontekstis, tavapäraselt koos ja ühes pakendis konkreetse vajaduse rahuldamiseks või mingiks spetsiifiliseks tegevuseks.

¹⁵ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, vastavalt määrusega nr 1031/2008 ja määrusega nr 1214/2007 muudetud redaktsioonis.

Euroopa Kohus selgitas, et kaupade kokku kuuluvana ja järelkult üldreegli 3 punkti b tähenduses „komplektina“ käsitamiseks ei pea kaubad seega tollile esitamisel vältimatult olema ühes ainsas pakendis, vaid see on pelgalt kaudne tõend, mille põhjal saab sellise järelduse teha.

Euroopa Kohus otsustas, et järelkult tuleb üldreegli 3 punkti b tõlgendada nii, et selliseid kaupu nagu põhikohtuasjas, mis on tollivormistuseks esitatud eraldi pakendites ja mis pakendatakse ühte ühisesse pakendisse alles pärast seda toimingut, võib siiski pidada nimetatud reegli tähenduses „jaekaubanduse jaoks mõeldud komplektina esitatud kaupadeks“ ning seega võivad need kuuluda ühte ja samasse tariifirubriiki, kui muid objektiivseid asjaolusid arvesse võttes tuvastatakse, et asjaomastest kaupadest moodustub üks tervik, mis on sellisena ette nähtud jaekaubanduses turustamiseks; viimati nimetatud asjaolu paikapidavust peab kontrollima liikmesriigi kohus.

12. mai 2016. aasta kohtuotsus Toorank Productions (C-532/14 ja C-533/14, [EU:C:2016:337](#))

Eelotsusetaotlus – Ühine tollitariifistik – Tariifne klassifitseerimine – Kombineeritud nomenklatuur – Tariifirubriik 2206 – Tariifirubriik 2208 – Alkohoolsed joogid, mis saadakse kääritamise ja hilisema puhastamise teel – Lisandite lisamine sellistele alkoholsetele jookidele, mis saadakse kääritamise ja hilisema puhastamise teel – Joogid, millel ei ole enam rubriiki 2206 kuuluvate jookide omadusi

Kõne all oleva kohtuotsuse aluseks olnud liidetud kohtuasjades Euroopa Kohtule esitatud eelotsuse küsimuste puhul oli tegemist KNi¹⁶ tõlgendamise seoses nime Fern Fruit kandva joogiga, mis on saadud õunakontsentraadi kääritamisel, on mõeldud tarbimiseks puhtal kujul või koostisosana muude jookide valmistamiseks, mis tänu puhastamisele, eelkõige ultrafiltratsioonile, on värvuse, lõhna ja maitse poolest neutraalne ning mille alkoholisisaldus ilma destilleeritud alkoholi lisamiseta on 16%.

Kõigepealt tuletas Euroopa Kohus meelde, et objektiivne klassifitseerimiskriteerium võib olla ka toote otstarve, juhul kui see asjaomase toote objektiivseid tunnuseid ja omadusi arvestades tuleneb selle toote olemusest. Toote otstarve on aga asjakohane kriteerium vaid siis, kui klassifitseerimine ainult toote objektiivsete tunnuste ja omaduste alusel ei ole võimalik.

Neist põhimõtetest lähtudes vastas Euroopa Kohus järgmiseks küsimusele, kas KNi tuleb tõlgendada nii, et selline jook nagu põhikohtuasjas kuulub KNi rubriiki 2208. Nimelt kuulub toode, mis on saadud kääritamise ja hilisema puhastamise teel, KNi rubriiki 2208 siis, kui sellel ei ole enam KNi rubriigiga 2206 hõlmatud kääritatud jookide omadusi ning see on omandanud KNi rubriiki 2208 kuuluva etüülalkoholi omadused.

¹⁶ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, vastavalt määrusega nr 1719/2005 ja määrusega nr 1214/2007 muudetud redaktsioonis.

Neist järeldustest lähtudes käsitles Euroopa Kohus järgmisena küsimust, kas KNi tuleb tõlgendada nii, et 13,4% alkoholisisaldusega jook, mis on valmistatud joogile Ferm Fruit suhkru, aroomaatsete ainete, värvainete, maitseühendite, paksendajate ja säilitusainete ning destilleeritud alkoholi lisamise teel selliselt, et destilleeritud alkoholi on joogi mahus ning alkoholisisalduses 49% või vähem, samas kui 51% joogis olevast alkoholist on saadud kääritamisel, kuulub KNi rubriiki 2206 või hoopis KNi rubriiki 2208.

Selle kohta leidis Euroopa Kohus, et eelotsusetaotluse esitanud kohtu kahtlused olid eelkõige seotud kääritatud baasjoogile destilleeritud alkoholi ja muude ainete lisamise teel valmistatud jookide tariifse klassifitseerimise nende kriteeriumidega, mis tulenesid 7. mai 2009. aasta kohtuotsusest Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#)). Täpsemalt soovis eelotsusetaotluse esitanud kohus teada saada, kas selleks, et jooki saaks pidada KNi rubriiki 2208 kuuluvaks, peavad olema täidetud kõik need kriteeriumid kogumis või tuleb toote muudele objektiivsetele tunnustele ja omadustele omistada suurem tähtsus kui kääritatud alkoholi ja destilleeritud alkoholi sisaldusele.

Euroopa Kohus märkis, et 7. mai 2009. aasta kohtuotsusest Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#)) tuleneb selgelt, et KNi klassifitseerimise üldreegli 3 punkti b tähenduses põhiomaduste kindlaks tegemiseks võib arvestada mitme objektiivse tunnuse ja omadusega. Üht liiki alkoholi suurem osakaal võrreldes teist liiki alkoholi osakaaluga on vaid üks mitmest kriteeriumist, mida tuleb vastavalt KNi klassifitseerimise üldreegli 3 punktile b arvesse võtta selle kindlakstegemisel, millisest ainest tulenevad asjaomase kauba põhiomadused.

Kõnealust jooki ei tule klassifitseerida mitte KNi klassifitseerimise üldreegli 3 punkti b alusel, vaid selle klassifitseerimine sõltub joogi organoleptilistel omadustel ja tunnustel põhinevast kriteeriumist. Kuivõrd kõnealusel joogil ei ole mitte KNi rubriiki 2206 kuuluvate jookide organoleptilisi omadusi ja tunnuseid, vaid KNi rubriigiga 2208 hõlmatud toodete organoleptilised omadused ja tunnused, siis kuulub see jook järelikult viimati nimetatud rubriiki.

26. mai 2016. aasta kohtuotsus Latvijas propāna gāze (C-286/15, [EU:C:2016:363](#))

Eelotsusetaotlus – Ühine tollitariifistik – Tariifne klassifitseerimine – Kombineeritud nomenklatuur – Rubriik 2711 – Naftagaasid jm gaasilised süsivesinikud – Koostisaine, millest tulenevad põhiomadused – Veeldatud naftagaas

Selles kohtuotsuses, mille faktilised asjaolud on esitatud eespool,¹⁷ vastas Euroopa Kohus veel eelotsusetaotluse esitanud kohtu küsimusele, kas juhul, kui deklarant ei ole täpselt märkinud, milline on sellise LPG nagu põhikohtuasjas, mille koostises on metaani, etaani ja etüleenini kokku 0,32%, propaani ja propüleeni kokku 58,32% ning

¹⁷ Vt II jao alapunkt 1.2 „Reegli 2 punktid a ja b – põhimõtted, mida kohaldatakse kauba suhtes sõltuvalt selle viimistlus- või komplekssusastmest ning materjali suhtes olenevalt selle kasutusviisist“.

butaani ja butüleeni kokku alla 39,99%, peamise koostisaine protsentuaalne osakaal, tuleb KNi tõlgendada nii, et see LPG tuleb klassifitseerida alamrubriiki 2711 19 00 kui „muud veeldatud naftagaasid jm gaasilised süsivesinikud“ või hoopis alamrubriiki 2711 12 97 kui „veeldatud naftagaasid jm gaasilised süsivesinikud: muu propaan: muuks otstarbeks: muud“.

Euroopa Kohus viitas sellega seoses esimesele küsimusele antud vastusele, mille kohaselt ei ole võimalik eeldada, millisest gaasist tulenevad LPG põhiomadused, misjärel ta tõdes, et kuivõrd liikmesriigi kohtu kirjeldusele vastavat sellist gaasisegu nagu LPG põhikohtuasjas ei ole võimalik klassifitseerida vastavalt KNi klassifitseerimise üldreeglite reegli 3 punktile b, tuleb kohaldada üldreeglite reegli 3 punkti c, mille kohaselt tuleb kaup klassifitseerida rubriiki, mis on seda võrdsel määral kirjeldavate rubriikide numbrilises järjestuses kõige viimane.

Seega asus Euroopa Kohus seisukohale, et selline LPG nagu põhikohtuasjas, mille koostises on metaani, etaani ja etüleeni kokku 0,32%, propaani ja propüleeni kokku 58,32% ning butaani ja butüleeni kokku alla 39,99% ning mille koostisainet, millest tulenevad selle põhiomadused, ei ole võimalik kindlaks määrata, kuulub alamrubriiki 2711 19 00.

8. septembri 2016. aasta kohtuotsus Schenker (C-409/14, [EU:C:2016:643](#))

Eelotsusetaotlus – Ühine tollitariifistik – Kombineeritud nomenklatuur – Kaupade klassifitseerimine – Kombineeritud nomenklatuuri alamrubriigi tõlgendamine – Direktiiv 2008/118/EÜ – Aktsiisikauba import – Tolli peatamismenetlus või -kord – Kombineeritud nomenklatuuri vale alamrubriigi märkimise tagajärjed tollideklaratsiooni puhul – Eeskirjade rikkumine aktsiisikauba edasitoimetamisel

Ungaris asutatud äriühing Schenker tegeleb tolli- ja logistikateenuste osutamisega. Üks Ungaris asutatud äriühing tellis ruumpuuduse tõttu 2011. aastal Schenkerilt tubaka kaubasaadetiste „ajutise ladustamise“. Asjaomased kaubasaadetised toimetati Ungarisse välistransiidiprotseduuri raames.

Esimese astme haldusasutus kontrollis kaubasaadetist ning tuvastas kauba organoleptilise analüüsi tulemusel, et tegemist ei ole „lehttubakaga“, nagu on märgitud dokumentides, vaid KNi alamrubriiki 2401 10 35 kuuluva lõigatud tubakaga.

Kontrollitud kauba testimise põhjal järeldas Ungari maksu- ja tolliameti ekspertiisiasutus, et kõnealuse proovi puhul on tegemist „suitsetamiseks valmis tubakaga“. Esimese astme haldusasutus otsustas seejärel, et asjaomane kaup on aktsiisikaup ja määras oma 21. juuni 2011. aasta otsusega Schenkerile aktsiisi tasumata jätmise tõttu trahvi.

Tolli peadirektoraat, kes vaatas läbi Schenkeri esitatud halduskaebuse, jättis esimese astme haldusasutuse otsuse muutmata. Seejärel esitas Schenker eelotsusetaotluse

esitanud kohtule taotluse kontrollida eelmainitud otsuse õiguspärasust põhjendusel, et see otsus on mitmel põhjusel õigusvastane.

Neil asjaoludel otsustas eelotsuse taotluse esitanud kohus küsida Euroopa Kohtult sisuliselt seda, kuidas põhikohtuasjas kõne all olevate tunnustega kauba tariifse klassifitseerimise eesmärgil tuleb tõlgendada KNI¹⁸ rubriike 2401 ja 2403.

Euroopa Kohus leidis, et kuivõrd eelotsusetaotlusest selgub, et põhikohtuasjas kõne all olev kaup koosneb osakestest, mida võib pidada „tubakajätmeteks“, kuid samas on see kaup ka „suitsetamiseks valmis tubakas“, siis tuleb selle kauba tariifseks klassifitseerimiseks KNI tõlgendamise üldreeglite punkti 3 alapunkti b kohaselt teha kindlaks, millisest selle kauba koostisainest tulenevad kauba põhiomadused, milleks tuleb kontrollida, kas ühe või teise koostisosa eemaldamise korral säilivad selle kauba iseloomulikud omadused või mitte.

Nagu on ette nähtud HSi tõlgendamise üldreegli 3 VIII selgitavas märkuses selle reegli punkti b kohta, võib see tegur, millest tulenevad kauba põhiomadused, olla – olenevalt kauba liigist – tingitud näiteks materjali või komponendi laadist, mahust, kogusest, massist või väärtusest või tuleneda koostismaterjali tähtsusest kauba kasutamisel.

Kuna aga seetõttu, et kaubas esineb tubakajääke, ei ole siiski välistatud selle kauba lugemine suitsetamiseks valmis tubakaks, ei saa see kaup olla hõlmatud KNI rubriigiga 2401. Täpsemalt on see, kas tubakalehti on töödeldud nii, et tegemist on tarbimiseks valmis tubakaga, ilma et neid oleks vaja veel tööstuslikult töödelda, otsustav kriteerium, millest lähtudes on võimalik klassifitseerida kaup KNI rubriigi 2401 asemel pigem KNI rubriiki 2403.

Neil tingimustel leidis Euroopa Kohus, et põhikohtuasjas kõne all olev kaup kui lahtine suitsetamiseks valmis tubakas, mis on kokkusurutuna pakitud plastikuga vooderdatud pappkastidesse – kusjuures ühe pappkasti netokaal on 30 kg –, on hõlmatud KNI alamrubriigiga 2403 10 90.

Eelotsusetaotluse esitanud kohus küsis veel, kas direktiivi 2008/118 artikli 4 punktis 6 olevat mõistet „tollipeatamismenetlus või -kord“ tuleb tõlgendada nii, et teatavale kaubale tollipeatamismenetluse kohaldamise võib vaidlustada, kui selle kauba saatedokumentides on märgitud õige ÜTT kaubagrupp, kuid vale konkreetne alamrubriik, ning kas direktiivi 2008/118 artikli 2 punkti b ja artikli 4 punkti 8 tuleb tõlgendada nii, et sellisel juhul on tegemist asjaomase kauba impordiga.

Euroopa Kohus leidis, et kui kauba tolliseadustiku artikli 40 kohaselt tollile esitamisel esitatakse ülddeklaratsioon või tollideklaratsioon, milles on märgitud vajalik teave kauba tuvastamiseks selle liigi, koguse ja pakendi põhjal ning vale on vaid tariifistiku alamrubriik, siis ei saa seda kaupa pidada tolliseadustiku artikli 202 tähenduses ebaseaduslikult liidu tolliterritooriumile toimetatud kaubaks.

¹⁸ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 861/2010 muudetud redaktsioonis.

Kuivõrd deklarandi kohustusega esitada täpsed andmed on hõlmatud ka õige alamrubriigi kindlaksmääramine kauba tariifsel klassifitseerimisel, ei ole tollivõla võimaliku tekkimise tingimusi arvestades sellegipoolest välistatud, et tollivõlg võib tekkida tolliseadustiku artikli 204 alusel. Samas on rakendusmääruse nr 2454/93 artiklile 859 tuginedes võimalik asuda seisukohale, et transiidiprotseduuri käigule ei avalda tegelikku mõju see, kui üks selle tolliprotseduuri kohaldamisest tulenev kohustus on täitmata, tingimusel, et kumulatiivselt on täidetud osutatud artikli punktis 2 loetletud kolm tingimust ja samuti on järgitud selle artikli esimeses lõigus loetletud kolme nõuet. Liikmesriigi kohtul tuleb kontrollida, kas kõik need tingimused on täidetud.

Järelikult tuleb direktiivi 2008/118 artikli 4 punktis 6 toodud mõistet „tolli peatamismenetlus või -kord“ tõlgendada nii, et teatavale kaubale tolli peatamismenetluse kohaldamist ei saa vaidlustada, kui saatedokumentidel on märgitud selle kauba õige ÜTT kaubagrupp, kuid vale konkreetne alamrubriik. Sellisel juhul tuleb direktiivi 2008/118 artikli 2 punkti b ja artikli 4 punkti 8 tõlgendada nii, et asjaomase kauba importi ei ole toimunud ja sellelt kaubalt ei tule maksta aktsiisi.

Lõpuks küsis eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt, kas niisuguses olukorras nagu põhikohtuasjas tuleb mõistet „eeskirjade rikkumine“ direktiivi 2008/118 artikli 38 tähenduses tõlgendada nii, et sellega on hõlmatud olukord, kus aktsiisikaubaga, millele kohaldatakse selle direktiivi artikli 4 punkti 6 tähenduses „tolli peatamismenetlust või -korda“, kaasas olevasse dokumenti on märgitud vale tariifrubriik.

Sellega seoses toonitas Euroopa Kohus, et direktiivi 2008/118 artikli 38 lõikes 4 sätestatud tingimused koosmõjus selle direktiivi artikli 33 lõikes 1 sätestatud tingimustega ei ole täidetud olukorras, kus esiteks ei ole kaup – millele kohaldatakse direktiivi 2008/118 artikli 4 punkti 6 tähenduses peatamismenetlust või -korda – liikmesriigis tarbimisse lubatud ja teiseks ei vallata seda kaupa teises liikmesriigis kaubanduslikel eesmärkidel seal tarnimiseks või kasutamiseks, vaid see on mõeldud kolmandasse riiki reeksportimiseks.

Järelikult ei ole mõistega „eeskirjade rikkumine“ hõlmatud kaup, millele kohaldatakse tolli peatamismenetlust või -korda ja millega kaasas olevasse dokumenti on märgitud vale tariifne klassifikatsioon.

1.4. Reeglid 4–6 – jääkreegel, erireegel teatavate ümbriste ja pakendite kohta, alamrubriikide võrdlemise reegel

Vastavalt reeglile 4 „[klassifitseeritakse] [k]aubad, mida ei saa klassifitseerida vastavalt eespool nimetatud reeglitele, [...] rubriiki, milles kirjeldatakse nendega kõige sarnasemaid kaupu“. Vastavalt reeglile 5 „[kasutatakse] [e]espool nimetatud sätetele lisaks [...] järgmiste kaupade suhtes järgmisi reegleid: a) fotoaparaatide, muusikariistade, relvade, joonestusvahendite vutlarid, juveeltoodete etüüd jms pakendid, mis on spetsiaalselt ette nähtud teatud toote või komplekti paigutamiseks, on sobivad

pikaajaliseks kasutamiseks ning esitatakse tollile koos tootega, mille jaoks nad on ette nähtud, klassifitseeritakse koos nende toodetega nagu tavaliselt koos müüvad kaubaartiklid. See reegel ei hõlma pakendeid, mis annavad kaubale kui tervikule tema põhiomadused; b) võttes arvesse reegli 5 punkti a sätteid, klassifitseeritakse kaupu sisaldavad pakkematerjalid ja pakendid koos kaupadega, kui nad on niisugused, nagu tavaliselt kasutatakse seda tüüpi kaupade puhul. Seda sätet ei kohaldata niisuguste pakkematerjalide või pakendite suhtes, mis on ilmselt sobivad mitmekordseks kasutamiseks". Vastavalt reeglile 6 „[toimub] [k]aupade ametlik klassifitseerimine iga rubriigi alamrubriikidesse [...] nende alamrubriikide kirjelduste ja alamrubriikide kohta käivate märkuste põhjal, kasutades eespool toodud reegleid vajalike muudatustega ning arvestades, et omavahel on võrreldavad vaid sama taseme alamrubriigid. Selle reegli kohaldamisel kasutatakse ka vastavaid märkusi jaotiste ja gruppide kohta, kui kontekst ei nõua teisiti“.

13. juuli 2006. aasta kohtuotsus Uroplasty (C-514/04, [EU:C:2006:464](#))

Tariifne klassifitseerimine – Polüdimetüülsiloksaani steriilsed helbed – Silikoonelastomeer – Mõiste „algkuju“ – Ravim – Pakendamine – Mõiste „kehasse implanteeritud abivahendid“

Selle kohtuotsuse aluseks olnud kohtuasjas küsis eelotsuse taotluse esitanud kohus Euroopa Kohtult, kas elastomeerihelveste kujul silikooni, mis on välja töötatud ja mõeldud inkontinentsiga seotud probleemide ravi eesmärgil inimese kehasse implanteerimiseks, võib klassifitseerida KNi¹⁹ rubriiki 9021 kuuluvana. Jaatava vastuse korral soovis eelotsuse taotluse esitanud kohus teada, millise alamrubriigiga kõnealune toode on hõlmatud.

Sellele küsimusele vastamiseks analüüsis Euroopa Kohus KNi rubriike 3910, 3926, 3004 ja 9021. Ta selgitas, et asjaomase toote – polüdimetüülsiloksaani – võib klassifitseerida nii selle füüsilistest omadustest kui ka objektiivsest kasutusviisist lähtudes.

Esiteks märkis ta, et elastomeerihelveste kujul silikoon, polüdimetüülsiloksaan, on olemas KNi grupi 39 märkuses 3 ja märkuse 6 punktis b ette nähtud kujul. Seda liiki silikooni ei saa siiski klassifitseerida kui „algkujul“ silikooni rubriiki 3910 kuuluvana. Selle mõistega on hõlmatud ainult töötlemiseks mõeldud silikoon. Algkujul silikooni all on mõeldud tooret, mis on spetsiaalselt kohandatud töötlemiseks ning on selleks ette nähtud. Põhikohtuasjas kõne all olev toode on spetsiaalselt välja töötatud ja mõeldud kasutamiseks üksnes kehasse implanteerituna sulgurlihase puudulikkuse raviks. Sellest järeldub, et polüdimetüülsiloksaan on lõpptoode, mida sellisena KNi rubriiki 3910 kuuluvana klassifitseerida ei saa.

¹⁹ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, rakendusmäärusega nr 2388/2000 muudetud redaktsioonis.

Teiseks on polüdimetüüsiloksaan Euroopa Kohtu hinnangul ette nähtud ravis kasutamiseks. Siiski ei saa toodet „ravimina“ klassifitseerida KNi rubriiki 3004 kuuluvana. Lisaks on see pärast importimist tehtud toimingute tulemusel doosi kaupa pakendatud ühekordselt kasutatavatesse süstaldesse. Nimelt ei vasta tollile esitatud kujul olev polüdimetüüsiloksaan KNi rubriigi 3004 kirjeldusele.

Kolmandaks leidis Euroopa Kohus, et kuivõrd toodet ei saa klassifitseerida eelmainitud rubriikidesse, võib selle klassifitseerida KNi rubriiki 9021. Polüdimetüüsiloksaanil on sellise lõpptoote, mis on spetsiaalselt välja töötatud ja mõeldud kasutamiseks üksnes kehasse implanteerituna, objektiivsed tunnused ja omadused. Püsivalt puudulikkude lihasesse kinnitununa aitab polüdimetüüsiloksaan moodustuda sidekoel, mis kompenseerib sulgurlihase puudulikkust. Sellest järeldub, et see toode on kehasse implanteeritav abivahend KNi rubriigi 9021 tähenduses.

Lõpuks märkis Euroopa Kohus seoses sellega, millisesse KNi rubriigi 9021 alamrubriiki tuleks polüdimetüüsiloksaan klassifitseerida, et KNi tõlgendamise üldreeglid 6 tuleneb, et kauba klassifitseerimine ühe ja sama rubriigi alamrubriikidesse peab toimuma alamrubriikide kirjelduste ja alamrubriikide kohta käivate märkuste põhjal. Kuivõrd asjaomane toode on kehasse implanteeritav abivahend, mis ei vasta ühelegi muule KNi rubriigi 9021 alamrubriigile, tuleb see klassifitseerida alamrubriiki 9021 90 90 kui „muu abivahend“.

Sellest tuleneb, et selline toode nagu steriilsete helveste kujul polüdimetüüsiloksaan, mis on spetsiaalselt välja töötatud ja mõeldud üksnes terviserikke ravi otstarbel inimese kehasse implanteerimiseks ning mis tollile esitamise ajal on pakendatud ühekilostesse kottidesse, tuleb lugeda kehasse implanteeritavaks abivahendiks, mis tuleb klassifitseerida KNi rubriiki 9021. Selline toode, mille eesmärk ei ole asendada inimorganit, vaid mis aitab puudulikus lihases moodustuda uuel koel, tuleb klassifitseerida KNi alamrubriiki 9021 90 90.

13. septembri 2018. aasta kohtuotsus *Vision Research Europe* (C-372/17, [EU:C:2018:708](#))

Eelotsusetaotlus – Ühine tollitariifistik – Tariifirubriigid – Kaupade klassifitseerimine – Kaamera, millel on hävimälu, millest salvestatud pildid kaamera väljalülitamisel või uute piltide tegemisel kaovad – Kombineeritud nomenklatuur – Alamrubriigid 8525 80 19 ja 8525 80 30 – Selgitavad märkused – Tõlgendamine – Rakendusmäärus (EL) nr 2014/113 – Tõlgendamine – Kehtivus

Vision Research esitas 2009. aasta mais maksuameti inspektorile taotluse väljastada STI kaamera Phantom V7.3 kohta. Ta märkis oma taotluses, et tema hinnangul tuleks kaamera kui digitaalkaamera klassifitseerida KNi²⁰ alamrubriiki 8525 80 30.

²⁰ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, rakendusmäärusega nr 1001/2013 muudetud redaktsioonis.

Väljastatud STIs klassifitseeris inspektor kõnealuse kaamera siiski KNi alamrubriiki 8525 80 19 kui „muu telekaamera“. Selleks tugines inspektor KNi klassifitseerimise üldreeglitele 1 ja 6, rakendusmäärusele nr 113/2014, mis tema hinnangul oli selle kaamera suhtes kohaldatav analoogia alusel, ning KNi rubriikide 8525, 8525 80 ja 8525 80 19 kirjeldustele. Inspektor leidis, et asjaolu, et kõnealust kaamerat on võimalik ühendada välismäluga, ei oma kohaldatava klassifikatsiooni puhul tähtsust, sest STI väljastamise taotlus oli esitatud kaamera kohta, millel puudus selline lisavarustuses olev mälu.

Vision Research esitas inspektorile STI peale vaide, mille viimane põhjendamatus tõttu rahuldamata jättis. Seepeale esitas hageja inspektori otsuse peale kaebuse eelotsusetaotluse esitanud kohtule, milles nõudis, et kõnealune kaamera klassifitseeritaks KNi alamrubriiki 8525 80 30.

Sellistel asjaoludel otsustas eelotsusetaotluse esitanud kohus esitada Euroopa Kohtule küsimuse, kas KNi alamrubriiki 8525 80 30 tuleb tõlgendada nii, et selle alamrubriigiga on hõlmatud selline kaamera nagu põhikohtuasjas, millega saab ühe sekundi vältel teha suure hulga digitaalseid fotosid ja salvestada need kaamera sisemisse hävimällu, kust need kaamera väljalülitamisel kaovad, ning kas jaatava vastuse korral on kehtiv rakendusmäärus nr 113/2014, niivõrd kui see on sellise kaamera suhtes kohaldatav analoogia alusel.

Euroopa Kohus täpsustas, et küsimusele vastamiseks tuleb kõnealuse kaamera KNi klassifitseerimise eesmärgil esmalt tõlgendada asjasse puutuvaid KNi rubriike ja alamrubriike.

Vastava analüüsi raames täpsustas Euroopa Kohus muu hulgas, et KNi alamrubriiki 8525 80 30 kuuluvate digitaalkaamerate KNi alamrubriiki 8525 80 19 kuuluvatest telekaameratest eristamisel on määrava tähtsusega see, et digitaalkaameraga saab salvestada liikumatuid pilte selle kaamera põhimällu või sisemäluseadmesse.

Selles kontekstis järeltas Euroopa Kohus, et põhikohtuasjas kõne all olev kaamera tuleb klassifitseerida KNi alamrubriiki 8525 80 30.

2. Klassifitseerimiskriteeriumid

2.1. Toote objektiivsed tunnused ja omadused

8. novembri 1990. aasta (täiskogu) kohtuotsus Gmurzynska-Bscher (C-231/89, [EU:C:1990:386](#))

Eelotsuse küsimused – Euroopa Kohtu pädevus – Ühenduse õigusnormis olev viide riigisisesele õigusele – Ühine tollitariifistik – Tariifirubriigid 83.06, 97.01 ja 97.03 – Kunstiteose klassifitseerimine

Kõnealusel kohtuotsuses vastas Euroopa Kohus sisuliselt küsimusele, kas värvilise glasuuriga kaetud terasplaadi kujul kunstiteos on „täielikult käsitsi teostatud maal“ või „samalaadne dekoratiivne plaat“ ÜTT²¹ rubriigi 97.01 tähenduses või hoopis „originaalskulptuur või -kujud“ ÜTT rubriigi 97.03 tähenduses, või kas asjaomane teos tuleb selles kasutatud materjalist lähtudes klassifitseerida kirjeldusele „mitteväärismetallist kaunistused“ vastavana.

See küsimus kerkis vaidluses kunstiteose Hollandist Saksamaale importimisel tasutava käibemaksu suhtes kohaldatavate Saksa maksuõigusnormide üle. Enne kunstiteose importimist oli hageja impordikäibemaksualaste Saksa maksuõigusnormide kohaldamise kohta taotlenud Saksa tollilt ametlikku tariifse klassifitseerimise arvamust. Saksa õigusnormides oli vastavate maksuvabastuste või -vähenduste andmise alusena viidatud ÜTT nomenklatuurile. Selles oli ette nähtud ÜTT rubriikidesse 97.01 ja 97.03 kuuluvate kunstiteoste puhul kohaldatav maksumäär.

Enne ÜTT tõlgendamise kohta esitatud eelotsuse küsimuste käsitlemist märkis Euroopa Kohus, et temalt taotletud tõlgendust ÜTT asjaomastele sätetele on vaja selleks, et liikmesriigi kohus saaks teha lahendi mitte ÜTT, vaid ÜTT nomenklatuurile viitavate Saksa käibemaksualaste õigusnormide kohaldamise kohta. Neil asjaoludel oli vaja lahendada eelnev küsimus, kas EMÜ asutamislepingu artiklis 177 ette nähtud menetlus on kohaldatav ja kas Euroopa Kohus on seega pädev eelotsuse küsimustele vastama.

Euroopa Kohus selgitas, et vastavalt liikmesriigi kohtute ja Euroopa Kohtu vahelisele pädevuste jaotusele, mis on ette nähtud EMÜ asutamislepingu artiklis 177, teeb Euroopa Kohus eelotsuseid põhimõtteliselt ilma, et tal tuleks uurida, millistel asjaoludel on liikmesriigi kohus eelotsuse küsimuse esitanud ja kavatseb kohaldada liidu õiguse sätteid, mille tõlgendust ta Euroopa Kohtult taotleb.

Teisiti on see vaid juhul, kui on ilmne, et viidatud artiklis 177 sätestatud menetluse esemest on kõrvale kaldutud ja seda menetlust kasutatakse tegelikult ära selleks, et Euroopa Kohus teeks lahendi, ehkki tegelik kohtuvaidlus puudub, või siis on ilmne, et Euroopa Kohtule tõlgendamiseks esitatud liidu õigusnormi ei ole kohaldatav.

Sellise olukorraga ei ole aga tegemist juhul, kui Euroopa Kohtul palutakse tõlgendada liidu õiguse sätet, mida liikmesriigi kohus peab kohaldama sõltumata sätte liidu õigusest tulenevast kohaldamisalast, sest riigisisises õigusaktis on sellele sättele viidatud.

Neid kaalutlusi arvestades tõdes Euroopa Kohus, et ta on pädev ÜTT tõlgendamise kohta esitatud küsimusi lahendama.

Vastamaks eelotsusetaotluse esitanud kohtu küsimustele, märkis Euroopa Kohus kõigepealt, et kõne all olevat teost ei saa pidada dekoratiivseks esemeks, mis aga

²¹ ÜTT, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas.

selgitavate märkuste kohaselt on ÜTT rubriigi 83.06 „muud mitteväärismetallist kaunistused“ alla klassifitseeritavate toodete oluline omadus.

Euroopa Kohus toonitas, et selline tõlgendus on pealegi kooskõlas ÜTT grupi 97 eelmärkusega 4, mille kohaselt tuleb teose klassifitseerimisel kahtluse tekkimise korral eelistada klassifitseerimist kunstiteoseid, kollektiooniobjekte ja antiikesemeid hõlmava grupi mõnesse rubriiki.

Euroopa Kohtu leidis, et see tõlgendus peab veelgi enam paika seetõttu, et Euroopa Kohtu praktikast tulenevalt on ÜTT rubriigi 97 „Maalid, joonistused ning pastellmaalid, täielikult käsitsi teostatud; kollaažid jm dekoratiivpannood“ rubriigist 97.03 „Originaalskulptuurid ja kujud mis tahes materjalist“ eristamise kriteerium asjaolu, et kujude ja skulptuuride loomise kunstiline olemus seisneb teose ruumilise kuju vormimises, samas kui maalide, kollaažide jm dekoratiivpannoodde puhul on tegemist teose pinna kujundamisega, nii et kunstiteost, mis koosneb iseseisva kunstilise väärtuseta terasplaadist, mille kunstnik on käsitsi katnud eri värvi glasuuriga, tuleb pidada „täielikult käsitsi teostatud maaliks“ rubriigi 97.01 tähenduses.

Nende kriteeriumide põhjal järeldas Euroopa Kohus, et selline kunstiteos nagu põhikohtuasjas tuleb klassifitseerida ÜTT rubriiki 97.01 kuuluvana.

19. veebruari 2009. aasta kohtuotsus Kamino International Logistics (C-376/07, [EU:C:2009:105](#))

Ühine tollitariifistik – Kombineeritud nomenklatuur – Tariifne klassifitseerimine – Vedelkristallekraaniga (LCD) monitorid, mis on varustatud SUB-D, DVI-D, USB, S-video ja liit-video pistmikega – Rubriik 8471 – Rubriik 8528 – Määrus (EÜ) nr 754/2004

Kamino tegi 2004. aasta augustis LCD-tüüpi värvimonitoride tollivormistuse kauba vabasse ringluse lubamiseks; need monitorid klassifitseeriti alamrubriiki 8528 21 90. Asjaomased monitorid olid varustatud SUB-D, DVI-D, USB, S-video ja liit-video pistmikega, tänu millele sai nendega taasesitada nii automaatselt andmetöötlusseadmest kui ka muudest seadmetest pärinevaid kujutisi.

Kuna Kamino leidis, et nimetatud monitorid oleks tulnud klassifitseerida alamrubriiki 8471 60 90, esitas ta maksuotsuse peale vaide. Tolliinspektori otsusega lükati see vaie siiski tagasi.

Apellatsioonikohus leidis selle otsuse peale esitatud kaebust lahendades, et põhikohtuasjas kõne all olevate monitoride tunnuste analüüsi põhjal vastavad need monitorid KNi grupi 84 märkuse 5 punktis B sätestatud kriteeriumidele. Rahandusasjade riigisekretär esitas selle kohtuotsuse peale eelotsusetaotluse esitanud kohtule kassatsioonkaebuse, väites, et appellatsioonikohus ei olnud arvestanud nende monitoride muid kasutusvõimalusi peale automaatse andmetöötlussüsteemi osana kasutamise.

Selles kontekstis küsis eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtult sisuliselt, kas monitori, millega saab taasesitada nii automaatselt andmetöötlusseadmest kui ka teistest allikatest lähtuvat signaali, võib pidada KNi grupi 84 märkuse 5 punkti B tähenduses „peamiselt [automaatses andmetöötlusseadmes (arvutites)] kasutatavat tüüpi“ plokiks ja klassifitseerida KNi²² alamrubriiki 8471 60 90.

Sellega seoses tuletas Euroopa Kohus esiteks meelde, et KNi grupi 84 märkuse 5 punktist E tuleneb, et „muud spetsiifilist funktsiooni kui andmetöötlus“ täidavad vaid need [automaatselt andmetöötlusseadet (arvutit)] sisaldavad või niisuguse seadmega ühendatuna töötavad seadmed, mille funktsioon ei ole andmetöötlus. Kõne all oleval monitoril on lisaks niisugustest seadmetest nagu mängukonsool, video- või DVD-seade lähtuva kujutise taasesitamise funktsioonile – mis ei ole andmetöötlus – ka automaatselt andmetöötlusseadmest (arvutist) lähtuva signaali taasesitamise funktsioon.

Teiseks märkis Euroopa Kohus, et kuigi alamrubriiki 8471 60 90 klassifitseerimise seisukohast ei ole asjaomane monitor üksnes või peamiselt automaatses andmetöötlussüsteemis kasutatavat tüüpi, kuna selle saab ühendada keskseadmega, sellega saab vastu võtta nimetatud süsteemis kasutataval kujul olevaid andmeid ja sellega saab taasesitada muust allikast lähtuvat signaali, tähendaks KNi grupi 84 selgitava märkuse 5 punkti B alapunkti a tõlgendamine nii, et monitori rubriiki 8471 kuuluvana klassifitseerimine oleks välistatud juba ainuüksi võimaluse tõttu taasesitada monitoriga muust allikast kui automaatne andmetöötlusseade lähtuvat kujutist, võrdväärne märkuse tekstist määrsõna „peamiselt“ kõrvaldamisega.

Lõpuks tõdes Euroopa Kohus, et kui HSi selgitavaid märkusi rubriigi 8471 alamrubriigi kohta tuleks tõlgendada nii, et nendega on välistatud võimalus klassifitseerida alamrubriiki 8471 60 90 monitor, millega saab taasesitada nii automaatselt andmetöötlusseadmest kui ka muust allikast lähtuvat signaali, siis oleks selle tagajärg nende selgitavate märkustega grupi 84 märkuse 5 punkti B alapunkti a ulatuse muutmine, täpsemalt kitsendamine. KNi selgitava märkuse alamrubriigi 8471 60 90 kohta ning HSi selgitavate märkuste rubriigi 8471 kohta eeltoodud viisil tõlgendamise korral tuleks seega need selgitavad märkused kohaldamata jätta, kuna selline tõlgendus ei ole kooskõlas KNi grupi 84 märkuse 5 punkti B alapunktiga a.

Järelikult ei ole KNi grupi 84 märkuse 5 punkti B alapunkti a tähenduses „peamiselt“ automaatses andmetöötlussüsteemis kasutatavat tüüpi plokina SUB-D, DVI-D, USB, S-video ja liit-video pistmikega varustatud LCD-tüüpi monitori klassifitseerimine alamrubriiki 8471 60 90 välistatud pelgalt seetõttu, et selle monitoriga on võimalik taasesitada nii automaatselt andmetöötlusseadmest kui ka muust allikast lähtuvat signaali.

²² KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 1789/2003 muudetud redaktsioonis.

Eelotsusetaotluse esitanud kohus palus Euroopa Kohtul lisaks täpsustada, millistest kriteeriumidest lähtudes on võimalik kindlaks määrata, kas niisugune monitor nagu põhikohtuasjas on peamiselt automaatses andmetöötlussüsteemis kasutatavat tüüpi plokk.

Euroopa Kohus selgitas, et selle kindlakstegemiseks, kas SUB-D, DVI-D, USB, S-video ja liit-video pistmikega varustatud LCD-tüüpi monitor on peamiselt automaatses andmetöötlusseadmes kasutatavat tüüpi plokk, peavad liikmesriigi ametivõimud, sh kohtud, lähtuma selgitavatest märkustest HSi rubriigi 8471 kohta ning eriti nende märkuste punktidest, milles on käsitletud automaatsete andmetöötlusseadmete kuvareid.

Sellega seoses toonitas Euroopa Kohus, et niisuguse monitori pistmike arv ja tüüp ei saa iseenesest kujutada endast tariifse klassifitseerimise määravat kriteeriumi ning klassifitseerimiseks tuleb ka teisi kriteeriume ning sellise monitori objektiivseid omadusi arvesse võttes ja HSi selgitavatele märkustele rubriigi 8471 kohta tuginedes hinnata nii seda, mil määral on sellise monitori puhul võimalik mitme funktsiooni täitmine, kui ka seda, millisel tasemel saab selle monitoriga neid funktsioone täita.

Kuivõrd niisuguse monitori hõlmatust KNi grupi 84 märkuse 5 punkti B alapunkti a ja märkuse 5 punkti C tähenduses automaatse andmetöötlusseadme ploki mõistega ei saa välistada, tuleb järelikult kindlaks teha kriteeriumid, mille alusel on võimalik otsustada, kas asjaomane monitor on peamiselt automaatses andmetöötlusseadmes kasutatavat tüüpi või saab selle tehniliste omaduste põhjal liigitada teleriekraanide või videomonitoride hulka.

Euroopa Kohus leidis, et järelikult peavad liikmesriigi ametivõimud, sh kohtud, selle kindlakstegemiseks, kas niisugune monitor nagu põhikohtuasjas on peamiselt automaatses andmetöötlusseadmes kasutatavat tüüpi plokk, lähtuma selgitavatest märkustest HSi rubriigi 8471 kohta.

7. mai 2009. aasta kohtuotsus Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#))

Kombineeritud nomenklatuur – Tariifirubriigid 2206 ja 2208 – Kääritatud jook, mis sisaldab destilleeritud alkoholi – Puuviljadest või loodustootest saadud jook – Ainete lisamine – Tagajärjed – Algse joogi maitse, lõhna ja välimuse kadumine

Selle kohtuotsuse aluseks olnud kohtuasjas palus eelotsuse taotluse esitanud kohus Euroopa Kohtul sisuliselt selgitada, kas algselt KNi²³ rubriiki 2206 kuulunud, kääritamisel saadud alkoholi baasil toodetud joogid, millele on lisatud teatud osadena destilleeritud alkoholi, vett, suhkrusiiropit, aroome, värvaineid – ja osadele jookidele veel koort –, mistõttu on kadunud konkreetsest puuviljast või konkreetsest loodustootest toodetud

²³ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 2587/91 muudetud redaktsioonis.

joogi maitse, lõhn ja/või välimus, kuuluvad kääritatud joogina KNi rubriiki 2206 või hoopis destillaadina KNi rubriiki 2208.

Euroopa Kohus täpsustas selle kohta, et vastavalt HSi selgitavale märkusele KNi rubriigi 2206 kohta ei ole selle rubriigiga hõlmatud jookidele alkoholi lisamise korral välistatud nende jookide ikkagi sellesse rubriiki klassifitseerimine, tingimusel et joogil säilivad selle rubriigiga hõlmatud toodete, see tähendab kääritatud jookide omadused. Kuna aga põhikohtuasjas kõne all olevate jookide puhul on kadunud teatavatest puuviljadest või looduslikest toodetest valmistatud joogi, st kääritatud joogi maitse, lõhn ja välimus, ei saa selliseid tooteid klassifitseerida KNi rubriiki 2206.

Selliste toodete klassifitseerimise kohta tuletas Euroopa Kohus meelde, et KNi klassifitseerimise üldreegli 2 punkti b kohaselt tuleb iga viidet rubriigis mingile materjalile või ainele vaadelda kehtivana ka selle materjali või aine segu või ühendi kohta teiste materjalide või ainetega. Sellise olukorraga on tegemist ka selliste toodete puhul nagu põhikohtuasjas, mis sisaldavad nii kääritamisel saadud kui ka destilleeritud alkoholi. Need koostisained kuuluvad eri tariifirubriikidesse.

Üldreegli 3 punktis a on ette nähtud, et kui üldreegli 2 punkti b kohaldamisel või mõnel muul põhjusel osutub kaup esmapilgul klassifitseeritavaks kahte või enamasse rubriiki, on kaupa täpsemalt kirjeldav rubriik eelistatud üldisemat kirjeldust sisaldavate rubriikide ees. Kuivõrd niisuguste toodete, nagu on vaidluse all põhikohtuasjas, koostised on erinevad ja kummaski eespool viidatud alamrubriigis ei ole kaupu teisega võrreldes täpsemalt kirjeldatud, siis on üldreegli 3 punkt b ainus säte, millele vaidlusaluste toodete klassifitseerimisel saab tugineda. Selle üldreegli kohaselt on toote tariifseks klassifitseerimiseks vaja kindlaks teha, millisest toote koostisainest tulenevad selle toote põhiomadused.

Euroopa Kohus selgitas, et järelilikult tuleb kindlaks teha sellise toote nagu põhikohtuasjas komponentide seast see koostisaine, millest tulenevad selle toote põhiomadused. Asjaomaste jookide põhiomaduste kindlakstegemiseks võib arvesse võtta mitut objektiivset tunnust ja omadust, eeskätt esiteks põhilisi objektiivseid tunnuseid ja omadusi, nagu destilleeritud alkoholi sisaldus, teiseks organoleptilisi omadusi ja lõpuks ka toote kui kange alkohoolse joogi otstarvet.

Nende kriteeriumide põhjal järeldas Euroopa Kohus, et sellistel toodetel nagu põhikohtuasjas on kõik KNi rubriiki 2208 kuuluva toote põhiomadused.

Neil asjaoludel otsustas Euroopa Kohus, et kohtuasjas kõne all olevad joogid ei ole hõlmatud KNi rubriigiga 2206, vaid kuuluvad rubriiki 2208.

28. oktoobri 2010. aasta kohtuotsus X (C-423/09, [EU:C:2010:650](#))

Ühine tollitariifistik – Tariifne klassifitseerimine – Kombineeritud nomenklatuur – Kuivatatud köögiviljad (küüslaugumugulad), mille veesisaldus ei ole täielikult kõrvaldatud

Tollimaaklerina tegutsev X esitas 15 vabasse ringlusse lubamise deklaratsiooni Hiina päritolu küüslaugumugulate kohta, mis importimise ajal olid jahutuskonteinerites. Impordideklaratsioonides oli kõigil juhtudel märgitud KNi alamrubriik 0712 90 90 ja kaupa oli kirjeldatud kui „kuivatatud küüslauku“.

Pärast seda, kui toll oli kauba vabastanud, suunati küüslaugukonteiner ladustamissettevõtte jahutatud ruumi, kus seda säilitati temperatuuril –3 C. Tolliinspektor leidis, et imporditud küüslauk tuleb klassifitseerida KNi alamrubriiki 0703 20 00 kuuluva jahutatud küüslauguna, mistõttu tegi ta maksuotsuse vastava tollimaksu kohta.

X esitas vaide, mis jäeti rahuldamata. Seejärel esitas ta kaebuse, mis tunnistati põhjendamatuks. X esitas selle otsuse peale apellatsioonkaebuse, mille kohta tehtud lahendis oli tõdetud, et inspektor oli jätnud tõendamata KNi rubriigist 0712 kõrvalekaldumist võimaldava põhjuse esinemise.

Selles kontekstis küsis viimati nimetatud otsuse peale esitatud kassatsioonkaebust lahendav eelotsuse taotluse esitanud kohus Euroopa Kohtult, millistest kriteeriumidest lähtudes tuleb kindlaks määrata, kas kuivatatud küüslauk kuulub KNi²⁴ alamrubriiki 0703 20 00 või on hõlmatud KNi alamrubriigiga 0712 90 90.

Euroopa Kohus märkis, tuginedes HSi selgitavale märkusele rubriigi 0712 kohta, et rubriiki 0712 saab köögivilja klassifitseerida tingimusel, et seda on intensiivselt kuivatatud spetsiaalse töötlemisprotsessi käigus, mille tulemusel kõrvaldatakse köögivilja veesisaldus täielikult või peaaegu täielikult. Seega peab pärast seda protsessi köögivilja olema jäänud tähtsusetul määral niiskust.

Analoogiliselt 15. juuni 1976. aasta kohtuotsuses Riemer (120/75, [EU:C:1976:90](#)) sedastatuga tõdes Euroopa Kohus, et küüslaugumugulad saab klassifitseerida rubriiki 0712 siis, kui küüslaugu kuivatamise protsessist tingitud muutus on oluline ja pöördumatu, nii et toode on minetanud oma loomuliku olemuse.

Seega peab veesisalduse kõrvaldamine oluliselt muutma toote objektiivseid tunnuseid ja omadusi nii, et selle muutuse tõttu tuleb kaup klassifitseerida muusse tariifirubriiki kui värsket või jahutatud köögivilja hõlmavasse rubriiki 0703.

Lisaks osutab osaliselt kuivatatud küüslaugu jahutatult importimine sellele, et kuivatamisega ei ole kauba veesisaldust täielikult või peaaegu täielikult kõrvaldatud, sest veetustamine on säilitusmeetod, mille puhul veetustatud tooteid ei tohi säilitada madalamal temperatuuril kui 0 °C.

Pikk säilitusaeg võib tõepoolest olla täiendav tõend selle kohta, millisel määral on küüslaugu veesisaldus kõrvaldatud, et asjaomase küüslaugu saaks – erinevalt värsket või jahutatud küüslaugust – klassifitseerida kuivatatud köögiviljana rubriiki 0712 kuuluvana. Euroopa Kohus märkis siiski, et KNi rubriikides 0703 ja 0712 ei ole ühtki

²⁴ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 1810/2004 muudetud redaktsioonis.

viidet sellisele klassifitseerimiskriteeriumile nagu säilitamine ning seega tuleb järeldada, et kauba tariifne klassifitseerimine ei sõltu kauba säilitusajast kui sellisest.

Järelikult on küüslauk, mida on spetsiaalse töötlemisprotsessi käigus intensiivselt kuivatatud, mille tulemusel on sellest kõrvaldatud kogu või peaaegu kogu veesisaldus, hõlmatud KNi alamrubriigiga 0712 90 90, kuid osaliselt kuivatatud küüslauk, millel on säilinud värske küüslaugu omadused ja tunnused, kuulub KNi alamrubriiki 0703 20 00.

26. aprilli 2017. aasta kohtuotsus Stryker EMEA Supply Chain Services (C-51/16, [EU:C:2017:298](#))

Eelotsusetaotlus – Ühine tollitariifistik – Tariifirubriigid – Kaupade klassifitseerimine – Inimkehasse luumurduderavimiseks või proteeside kinnitamiseks paigaldatavate implantaatide kruvi – Kombineeritud nomenklatuur – Rubriik 9021 – Rakendusmäärus (EL) nr 1212/2014 – Kehtivus

Madalmaade toll oli Strykerile väljastanud kolm STI-d kolme implantaadikruvi mudeli kohta, mis olid mõeldud luumurru ravi või proteesi paigaldamise eesmärgil inimkehasse paigaldamiseks. Neil kruvidel oli nii ühiseid kui ka spetsiifilisi tunnuseid. Neid tunnuseid arvestades ja tolli väljastatud STI-dele tuginedes klassifitseeriti need kolme tüüpi meditsiinilise implantaadi kruvid KNi²⁵ rubriiki 9021 90 90.

Pärast rakendusmääruse nr 1212/2014 avaldamist võttis toll need STI-d tagasi. Tagasivõtmist põhjendati sellega, et kõnealuse määruse kohaselt tuleb „teatavad kirurgias kasutatavad kruvid nende objektiivsete omaduste ja tunnuste tõttu klassifitseerida üldkasutatavate osadena.“

Pärast Strykeri poolt tollile esitanud vaide rahuldamata jätmist esitas see ettevõtja asjaomase tagasivõtmisotsuse peale eelotsusetaotluse esitanud kohtule kaebuse.

Kaebuse põhjendamiseks väitis Stryker sisuliselt, et implantaadikruvide objektiivsete tunnuste ja omaduste, sealhulgas nende olemusest tuleneva otstarbe tõttu ei saa neid pidada „tavalisteks“ kruvideks KNi rubriigi 7318 tähenduses. Lisaks väitis Stryker, et rakendusmäärus nr 1212/2014 on kehtetu, kuna vastuolus Euroopa Kohtu praktikaga on selles asjaomaste meditsiiniliste implantaatide kruvide klassifitseerimisel lähtunud üksnes välistest tunnustest, võtmata arvesse nende kruvide olemusest tulenevat otstarvet.

Kuna eelotsusetaotluse esitanud kohus leidis, et põhikohtuasjas kõne all olevate implantaadikruvide objektiivsete omaduste ja tunnuste, sealhulgas nende olemusest tuleneva otstarbe tõttu tuleks need klassifitseerida KNi rubriiki 9021, küsis ta Euroopa Kohtult, kas sellised meditsiinilise implantaadi kruvid nagu põhikohtuasjas, mis on

²⁵ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, rakendusmäärusega nr 1101/2014 muudetud redaktsioonis.

mõeldud üksnes luumurru ravi või proteesi paigaldamise eesmärgil inimkehasse paigaldamiseks, on hõlmatud KNi rubriigiga 9021.

Tuginedes sellele, kuidas on sõnastatud HSi selgitavad märkused grupi 90 ja rubriigi 9021 kohta, ning KNi alamrubriigi 9021 39 90 selgitavale märkusele, selgitas Euroopa Kohus esiteks, et KNi rubriiki 9021 kuuluvad sellised tooted, millele on omane kõrge tehnoloogilise tase ja suur täpsus ning mis on mõeldud inimorganismi implanteerimiseks, et immobiliseerida keha vigastatud osi või ravida luumurde, mis järelilikult ongi see, mis neid tavatoodetest eristab.

Teiseks viitas Euroopa Kohus oma praktikale, mille kohaselt on nende kriteeriumide hulgas, mille alusel saab lihtsaid või tavalisi tooteid eristada meditsiinilise funktsiooniga toodetest, asjaomase toote valmistamismeetod ja samuti selle toote funktsiooni spetsiifika.

Sellest kohtupraktikast lähtudes analüüsis Euroopa Kohus toote valmistamismeetodit ja funktsiooni ning jõudis järeldusele, et sellised tooted nagu põhikohtuasjas on nende valmistamismeetodit ja funktsiooni spetsiifikat arvestades tavalistest toodetest eristatavad kõrge tehnoloogilise taseme ja suure täpsuse poolest. Seetõttu tuleneb selliste meditsiinilise implantaadi kruvide nagu põhikohtuasjas objektiivsetest tunnustest ja omadustest, et need tooted võivad olla hõlmatud KNi rubriigiga 9021.

Sellest järeldas Euroopa kohus, et sellised meditsiinilise implantaadi kruvid nagu põhikohtuasjas on hõlmatud KNi rubriigiga 9021, kuna nende toodete tunnuste põhjal on need tavatoodetest eristatavad kõrge tehnoloogilise taseme ja suure täpsuse poolest ning nende valmistamismeetodit ja funktsiooni spetsiifikat arvestades.

13. märtsi 2019. aasta kohtuotsus B. S. (linnased õlle koostises) (C-195/18, [EU:C:2019:197](#))

Eelotsusetaotlus – Maksustamine – Alkoholi- ja alkoholsete jookide aktsiis – Direktiiv 92/83/EMÜ – Artikkel 2 – Mõiste „õlu“ – Rohkem glükoosisiirupit kui linnaseid sisaldavast segust saadud virdest toodetud jook – Kombineeritud nomenklatuur – Rubriik 2203 (linnaseõlled) või rubriik 2206 (muud kääritatud joogid)

B. S. tootis alkoholset jooki, mis tema väitel oli õlle ja alkoholivabade jookide segu. Selle joogi valmistamiseks kasutatud vahesaadus valmistati virdest, mille peamine koostisosa oli glükoosisiirup, mitte linnased.

B. S. esitas toodangu kohta pädevale tolliasutusele kord kuus aktsiisideklaratsiooni, milles ta kvalifitseeris enda toodetud joogi KNi rubriigiga 2203 hõlmatud „õlle seguks“ alkoholivaba joogiga ning kohaldas õllele ette nähtud aktsiisimäära.

Tolliasutuse juht ei olnud nende deklaratsioonidega nõus, leides, et toodetud jook tulnuks klassifitseerida KNi rubriigiga 2206 hõlmatud joogina, mis on muu kääritatud joogi kui õlle ja alkoholivaba joogi segu ning kohaldama oleks pidanud kõrgemat aktsiisimäära. Vastavat otsust põhjendas tolliasutuse juht asjaoluga, et vahesaaduse

valmistamiseks kasutatud peamine koostisosa oli glükoosisiirup, mitte linnased, mistõttu asjaomast vahesaadust ei olnud võimalik klassifitseerida „linnaseõlut“ hõlmavasse KNi rubriiki 2203 kuuluvana.

Tolliameti direktor kinnitas kõnealuste tolliasutuse juhataja otsuste õiguspärasust enda mitme otsusega. Lisaks jättis Poola halduskohus nende otsuste peale esitatud kaebused rahuldamata. Kõnealuse kohtuvaidluse raames mõisteti kaebaja süüdi selles, et ta eksitas Poola maksuhaldurit enda toodetud joogi olemuse osas nii, et tema makstava aktsiisi summa kujunes väiksemaks. B. S. esitas süüdimõistva kohtuotsuse peale eelotsusetaotluse esitanud kohtule apellatsioonkaebuse.

Selles olukorras küsis eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtult, kas direktiivi 92/83²⁶ artiklit 2 tuleb tõlgendada nii, et vahesaaduse, mis on mõeldud alkoholivaba joogiga segamiseks ja mis saadakse virdest, mis sisaldab vähem kääritatud linnaseid kui muid kääritatud koostisaineid ning millele on enne selle kääritamist lisatud glükoosisiirupit, võib kvalifitseerida KNi²⁷ rubriiki 2203 kuuluvaks „linnaseõlleks“.

Euroopa Kohus leidis, et asjaomane toode on segu, mida ei saa klassifitseerida KNi rubriiki 2203 kuuluvana, mistõttu saab selle toote kvalifitseerida kõnealuse artikli 2 tähenduses „õlleks“ üksnes siis, kui „linnaseõlleks“ KNi rubriigi 2203 tähenduses saab kvalifitseerida alkohoolse vahesaaduse enda, mida B. S. segab lõpptoote saamiseks alkoholivaba joogiga, kuivõrd Euroopa Kohutu hinnangul ei ole vaidlustatud asjaolu, et kõnealuse lõpptoote alkoholisisaldus on üle 0,5 mahuprotsendi.

Esiteks märkis Euroopa Kohus seoses selle kindlakstegemisega, kas alkohoolse toote, mis on saadud eelkõige glükoosisiirupit ja vaid vähesel määral linnaseid sisaldava virde kääritamisel, võib kvalifitseerida „linnaseõlleks“ KNi rubriigi 2203 tähenduses, et KNis ei ole kindlaks määratud õlle valmistamiseks kasutatavas virdes sisalduvate kääritatud linnaste minimaalset osakaalu. KNi rubriigiga 2203 on tõepoolest hõlmatud „linnaseõlled“, mistõttu nimetatud rubriiki kuuluvat õlut ei saa toota, kasutamata selle koostisainena linnaseid. Sellegipoolest ei saa üksnes sõnast „linnaseõlled“ järeldada, et virdes peab olema teatavas minimaalses osakaalus linnaseid.

Teiseks märkis Euroopa Kohus seoses virde koostisesse kuuluva glükoosisiirupiga, et selle siirupi kasutamine ei ole KNi alusel keelatud ja et lisaks on selle rubriigi kohta kehtivas HSi selgitavas märkuses sõnaselgelt mõõndud võimalust lisada virdele kääritamise ajal aromaatsaid aineid.

Sellest järeldub, et toode, mille valmistamisel on kasutatud üksnes väheses osakaalus linnaseid ja millele on lisatud enne kääritamist glükoosi, ei saa ainuüksi sel põhjusel olla välistatud KNi rubriigiga 2203 hõlmatud „linnaseõlle“ mõiste alt. Siiski saab selline toode olla nimetatud rubriigiga hõlmatud üksnes juhul, kui selle objektiivsed tunnused ja

²⁶ Direktiivi 92/83 artikliga 2 ei ole määratluse „õlu“ alla kokku võetud mitte üksnes kõik KNi rubriiki 2203 kuuluvad tooted, vaid ka kõik tooted, mis sisaldavad õlle ja KNi rubriigiga 2206 hõlmatud alkoholivaba joogi segu, tingimusel et mõlemal juhul on toote alkoholisisaldus üle 0,5 mahuprotsendi.

²⁷ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 2587/91 muudetud redaktsioonis.

omadused vastavad õlle omadele. Sellega seoses tuleb eriti arvesse võtta asjaomase toote organoleptilisi omadusi.

Euroopa Kohus leidis, et sellises kontekstis ei saa asjaomast toodet kvalifitseerida KNi rubriiki 2203 kuuluvaks „linnaseõlleks“ juhul, kui alkohoolse vahesaaduse organoleptilised omadused ei vasta õlle omadustele, nii nagu eelkõige siis, kui kõnealune vahesaadus ei sarnane visuaalselt õllele või kui sellel ei ole iseloomulikke maitset.

2.2. Toote otstarve

14. aprilli 2011. aasta kohtuotsus British Sky Broadcasting Group ja Pace (C-288/09 ja C-289/09, [EU:C:2011:248](#))

Ühine tollitariifistik – Tariifne klassifitseerimine – Kombineeritud nomenklatuur – Satelliidi kaudu edastatava digiteleviiooni vastuvõtjad ja dekooderid, millel on salvestusfunktsioon – Ühenduse tolliseadustik – Artikli 12 lõike 5 punkti a alapunkt i ja lõige 6 – Siduva tariifiinformatsiooni ajaline kehtivus

Selle kohtuotsuse aluseks olevates eelotsusetaotlustes oli tegemist muu hulgas KNi²⁸ alamrubriikide 8521 90 00 ja 8528 71 13 tõlgendamisega. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu lahendatavate kohtuasjade raames palus ta esimeses küsimustes Euroopa Kohtult selgitust, kas teleriboksid, millel on sidefunktsioon ja mis on varustatud kõvakettaseadmega, kuuluvad KNi alamrubriiki 8528 71 13 vaatamata KNi 7. mai 2008. aasta selgitavatele märkustele, mille kohaselt kuuluvad need teleriboksid alamrubriiki 8521 90 00.

Vastavalt KNi selgitavatele märkustele ei kuulu alamrubriiki 8528 71 13 teleriboksid, millesse on monteeritud salvestus- või taasesitusfunktsiooniga seade (nt kõvaketas), ning need tuleb klassifitseerida alamrubriiki 8521 90 00. Põhikohtuasjade asjaolude asetleidmise ajal kehtinud HSi selgitavates märkustes on aga täpsustatud, et televiioonivastuvõtjad, mis on ühendatud ühte korpusesse salvestusseadmega, ei saa olla hõlmatud rubriigiga 8521 ja tuleb klassifitseerida rubriiki 8528 kuuluvana.

Selles kontekstis selgitas Euroopa Kohus, et alamrubriikide 8521 90 00 ja 8528 71 13 kirjeldusest tuleneb, et neisse alamrubriikidesse kuuluvate kaupadega on võimalik samal ajal vastu võtta televiioonisignaali ja seda salvestada. Erinevus nende alamrubriikide vahel sõltub sellest, kas need funktsioonid on põhifunktsioonid või täiendavad funktsioonid. Alamrubriiki 8521 90 00 kuulub salvestusaparatuur, mille puhul televiioonisignaali vastuvõtmine on täiendav funktsioon, samas kui alamrubriiki 8528 71 13 kuuluvad televiiooni vastuvõtuseadmed, millel on täiendav salvestamise funktsioon.

²⁸ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 2587/91 ja määrusega nr 1214/2007 muudetud redaktsioonis.

Asjaomaseid alamrubriike hõlmava KNi XVI jaotise märkuses 3 on täpsustatud, et „kahest või enamast omavahel tervikuks ühendatud masinast koosnevad liitmasinad ja muud kahe või enama üksteist täiendava või asendava funktsiooni täitmiseks konstrueeritud masinad klassifitseeritakse nii, nagu koosneksid nad ainult sellest komponendist või oleksid sellised masinad, mis täidavad põhifunktsiooni“. Kõne all oleval teleriboksil on vaieldamatult nii telesignaali vastuvõtu- kui ka salvestusfunktsioon. Seega on tegemist seadmega, mis on mõeldud kahe või enama üksteist täiendava või asendava funktsiooni täitmiseks, nagu on ette nähtud KNi XVI jaotise märkuses 3.

Euroopa Kohus tegi seega järelduse, et tuleb välja selgitada, kumb kahest – telesignaali vastuvõtu- või salvestusfunktsioon – on põhifunktsioon ja kumb neist on täiendav funktsioon.

Sellega seoses tuletas Euroopa Kohus meelde, et toote otstarve võib olla objektiivne klassifitseerimiskriteerium, juhul kui see tuleneb nimetatud toote olemusest, mida omakorda peab saama hinnata selle toote objektiivsete tunnuste ja omaduste alusel. Seetõttu tuleb eelkõige lähtuda sellest, milline funktsioon on tarbija seisukohalt põhifunktsioon ja milline on täiendav funktsioon.

Nende kaalutluste põhjal järeldas Euroopa Kohus, et teleriboks oli mõeldud põhiliselt telesignaali vastuvõtmiseks ja et see funktsioon tulenes selle seadme olemusest. Niisiis oli see kõnealuse teleriboksi põhifunktsioon ja salvestusfunktsioon on ainult teisese tähtsusega.

Järelikult kuulusid sellised teleriboksid nagu põhikohtuasjas alamrubriiki 8528 71 13, vaatamata KNi selgitavatele märkustele.

Sellest tulenevalt otsustas Euroopa Kohus, et KNi selgitavad märkused tuli kohaldamata jätta, kuna need olid selles aspektis KNiga vastuolus.

22. novembri 2012. aasta kohtuotsus Digitalnet jt (C-320/11, C-330/11, C-382/11 ja C-383/11, [EU:C:2012:745](#))

Ühine tollitariifistik – Tariifne klassifitseerimine – Kombineeritud nomenklatuur – Seadmed televisioonisignaali vastuvõtmiseks, mis sisaldavad modemit internetiühenduseks ja millel on interaktiivse infovahetuse funktsioon

Kolm äriühingut, kelle peamine tegevusala oli digiteleviseiooni ja internetiühenduse pakkumine, importisid Bulgaariasse eri tootenimetusega identseid sidefunktsiooniga teleribokse (edaspidi „teleriboksid“). Teleriboksid deklareeriti KNi alamrubriiki 8528 71 13 kuuluvana, st tollimaksuvabana.

Pärast kontrolli läbiviimist jõudis toll järeldusele, et teleriboksidel puudus sisseehitatud modem ning need oleks tulnud klassifitseerida KNi alamrubriiki 8528 71 19. Toll võttis vastu haldusaktid, millega kohustati nimetatud kolme äriühingut maksma tollimaksu.

Asjaomased äriühingud vaidlustasid eelotsusetaotluse esitanud kohtus nende haldusaktide kehtivuse, algatades neli eraldi menetlust, millest kaks puudutasid üht ja sama äriühingut.

Eelotsusetaotluse esitanud kohus küsis Euroopa Kohtult, millised kaubad võib klassifitseerida KNi²⁹ alamrubriiki 8528 71 13 ning mis on hõlmatud mõistetega „modem“ ja „internetiühendus“ selle alamrubriigi ja KNi 7. mai 2008. aasta selgitavate märkuste tähenduses. Samuti soovis see kohus teada, kas kasutatava modemi tüüp on tariifse klassifitseerimise seisukohalt oluline või piisab sellest, et modemi kaudu on võimalik internetiühendus.

Et seadme saaks klassifitseerida KNi alamrubriiki 8528 71 13, peab sellega esiteks saama vastu võtta televisioonisignaali ja teiseks peab sellel olema interaktiivse infovahetuse funktsiooniga sisseehitatud modem internetiühenduseks. Järelikult tuleb seade, millel puudub üks neist tunnustest, vastavalt KNi klassifitseerimise üldreegli 3 punktile c klassifitseerida KNi alamrubriiki 8528 71 19.

Nimelt võib toote otstarve olla objektiivne klassifitseerimiskriteerium, juhul kui see tuleneb nimetatud toote olemusest, mida omakorda peab saama hinnata selle toote objektiivsete tunnuste ja omaduste alusel.

Kuna KNis puudus nii mõiste „modem“ kui ka mõiste „internetiühendus“ määratlus, analüüsis Euroopa Kohus põhikohtuasjades kõne all oleva importimise ajal kehtinud KNi 7. mai 2008. aasta selgitavaid märkusi, milles oli täpsustatud, mis tüüpi seadmeid saab käsitada modemina alamrubriigi 8528 71 13 tähenduses ning millised tunnused peavad olema seadmel, mida saab lugeda internetiühendust võimaldavaks ja interaktiivse infovahetuse funktsiooniga seadmeks.

Lähtudes alamrubriigi 8528 71 13 modemi määratlusest osutatud selgitavate märkuste tähenduses, selle mõiste tähendusest tavakeeles ning WTO vaekogu aruandes esitatud definitsioonist, leidis Euroopa Kohus, et KNi 7. mai 2008. aasta selgitavates märkustes alamrubriigi 8528 71 13 kohta on mõiste „modem“ tähendust kitsendatud, kuna selle mõiste alt on tehnilistel kaalutlustel välistatud seadmed, millel on sama funktsioon kui modemil, ehkki klassifitseerimisel on otstarbena oluline üksnes internetiühenduse võimaldamine. Seega tuli Euroopa Kohtu hinnangul KNi selgitavad märkused selles aspektis KNiga vastuolus olevatena kohaldamata jätta.

Neid kaalutlusi arvestades järeldas Euroopa Kohus, et alamrubriigi 8528 71 13 tähenduses „modem internetiühenduseks“ on selline seade, mille abil on võimalik internetiühendus ja millel on mõlemasuunalise interaktiivse infovahetuse funktsioon. Klassifitseerimise seisukohalt on oluline üksnes internetiühenduse funktsioon, mitte selleks kasutatavad tehnilised lahendused. Lisaks peab selleks, et seadme saaks

²⁹ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 1214/2007, määrusega nr 1031/2008 ja määrusega nr 948/2009 muudetud redaktsioonis.

klassifitseerida KNi alamrubriiki 8528 71 13, see seade ise ilma ühegi muu seadme või mehhanismita looma internetiühenduse sisseehitatud modemi abil.

Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovis lisaks teada saada, kumba kõnealuste seadmete kahest funktsioonist – televisioonisignaali vastuvõtmist või internetiühenduse võimaldava modemi olemasolu – tuleb pidada põhifunktsiooniks.

Selle kohta märkis Euroopa Kohus, et seadme KNi alamrubriiki 8528 71 13 klassifitseerimise üle otsustamisel ei ole vaja välja selgitada, kas televisioonisignaali vastuvõtmise funktsioon on põhifunktsioon ning internetiühenduse funktsioon kõrvalfunktsioon või vastupidi, sest seadmel peavad olema mõlemad funktsioonid ja ühe nimetatud funktsiooni puudumise korral ei kuulu seade mitte KNi alamrubriiki 8528 71 13, vaid KNi tõlgendamise üldreegli 3 punkti c kohaselt alamrubriiki 8528 71 19.

Lisaks küsis eelotsusetaotluse esitanud kohus, kas tolliseadustiku artikli 78 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et kauba vabastusjärgne kontroll ja selle tulemusel selle kauba tariifse klassifikatsiooni muutmine võib toimuda kirjalike dokumentide põhjal, ilma et toll peaks seda kaupa füüsiliselt üle vaatama.

Kuna osutatud artiklist tuleneb, et deklaratsioonide vabastusjärgse kontrolli võib läbi viia, ilma et toll oleks kohustatud kaupa füüsiliselt kontrollima, vastas Euroopa Kohus sellele küsimusele jaatavalt.

22. septembri 2016. aasta kohtuotsus Kawasaki Motors Europe (C-91/15, [EU:C:2016:716](#))

Eelotsusetaotlus – Kehtivuse hindamine – Määrus (EÜ) nr 1051/2009 – Ühine tollitariifistik – Tariifne klassifitseerimine – Kombineeritud nomenklatuur – Rubriik 8701 – Traktorid – Alamrubriigid 8701 90 39 – 8701 90 39 – Uued ratastega põllumajandustraktorid ja metsatraktorid (v.a üheteljelised aiatraktorid) – Traktoritena kasutamiseks konstrueeritud neljarattalised kerg-maastikusõidukid

Selles kohtuasjas esitas Gerechtshof Amsterdam (Amsterdami apellatsioonikohus, Madalmaad) Euroopa Kohtule küsimuse, kas määrus nr 1051/2009, milles maastikusõidukid on klassifitseeritud mootori võimsuse alusel, on kehtiv.

Kawasaki Motors Europe (edaspidi „KME“) esitas 2010. aastal taotluse klassifitseerida kolm maastikusõidukit nende mootori võimsuse alusel kui „põllumajandustraktorid ja metsatraktorid“ vastavalt KNi alamrubriikidesse 8701 90 11, 8701 90 20 ja 8701 90 25. Toll klassifitseeris need sõidukid siiski alamrubriiki 8701 90 90. Pärast seda, kui KME vaie rahuldamata jäeti, esitas KME STI otsuste peale kaebused, mida eelotsusetaotluse esitanud kohus vaatas läbi apellatsiooniastmena. Oma otsuses viitas kohus varasemale 1992. aasta juhtumile, mille puhul sarnased sõidukid klassifitseeriti esialgu valesti ja alles hiljem klassifitseeriti need õigesti põllumajandustraktorite kategooriasse kuuluvana.

Euroopa Kohus tuvastas 27. aprilli 2006. aasta kohtuotsuses Kawasaki Motors Europe (C-15/05, [EU:C:2006:259](#)), et määrus nr 2518/98 on kehtetu. Pärast seda kohtuotsust väljastas maksuhaldur uued STI-d, milles asjaomased sõidukid olid nende mootori võimsuse alusel klassifitseeritud vastavalt KNi alamrubriikidesse 8701 90 11 või 8701 90 20. Nimetatud STI-d kaotasid aga kehtivuse määruse nr 1051/2009 jõustumise tõttu.

Selles kontekstis leidis eelotsuse taotluse esitanud kohus, et määrus nr 1051/2009 on analoogia alusel kohaldatav põhikohtuasjas kõne all olevatele sõidukitele, ja kahtles seetõttu selle määruse kehtivuses, kuivõrd määrusest tulenevalt tuleb asjaomased sõidukid klassifitseerida KNi alamrubriiki 8701 90 90, sest neil ei ole tappvõlli, hüdraulilist tõsteseadet ega vintsi.

Nimelt tuleb uued neljarattalised, ainult ühe istmega ja Ackermani põhimõttel roolisüsteemiga maastikusõidukid, mida juhitakse juhtraua abil ja mis on varustatud pukseerimiskonksuga ning mille tehnilised omadused võimaldavad neil tõugata suuremat raskust kui nende endi kahekordne raskus, klassifitseerida KNi alamrubriiki 8701 90, kusjuures need sõidukid tuleb lõplikult klassifitseerida kaheksanumbriilise alamrubriiki mootori võimsuse alusel. Sellisel juhul tulevad kõne alla ainult KNi kaheksanumbriilised alamrubriigid 8701 90 11 – 8701 90 39, millega on hõlmatud uued põllumajandustraktorid ja metsatraktorid.

KNi klassifitseerimise üldreegli 1 kohaselt peab ametlik klassifitseerimine toimuma lähtuvalt rubriikide kirjeldustest ning vastavate jaotiste ja gruppide märkustest ning muudest tõlgendamise üldreeglitest, tingimusel et neis rubriikides või märkustes ei ole ette nähtud teisiti. Üldreegli 6 kohaselt peab kauba ametlik klassifitseerimine iga rubriigi alamrubriikidesse toimuma nende alamrubriikide kirjelduste ja alamrubriikide kohta käivate märkuste põhjal, kasutades muid üldreegleid vajalike muudatustega. Lisaks tuleneb üldreegli 3 punktist a, et kui kaup osutub klassifitseeritavaks kahte või enamasse rubriiki, siis on kaupa täpsemalt kirjeldav rubriik eelistatud üldisemat kirjeldust sisaldavate rubriikide ees. Objektiveks klassifitseerimiskriteeriumiks võib olla toote otstarve, juhul kui see tuleneb nimetatud toote olemusest, mida omakorda peab saama hinnata selle toote objektiveste tunnuste ja omaduste alusel.

Selles kontekstis ei ole oluline, et traktoreid, mille otstarve on näiliselt põllumajanduslik või metsanduslik, võidakse kasutada ka vaba aja veetmiseks. Nimelt ei saa toote teatav õiguslik määratlus olla välistatud seetõttu, et tõenäoline on ka toote teistsugune kasutusviis, arvestades, et toote objektivesteid tunnuseid saab kontrollida tollivormistuse ajal. Tariifse klassifitseerimise seisukohalt ei ole oluline, et toode oleks mõeldud kasutamiseks üksnes või eranditult viisil, mis vastab teatavale objektivestele. Piisab, kui sellisel viisil kasutamine on toote põhiotstarve.

Sellest kohtupraktikast lähtudes järeltas Euroopa Kohus, et traktorite põllumajanduslik või metsanduslik otstarve võib tuleneda nende konstruktsioonist ja seadmetest või varustusest, millest nähtub nende selline kasutusviis, ilma et seda otstarvet oleks vaja

a priori siduda teatavate ammendavalt loetletud seadmete või varustuse olemasoluga. Määruse nr 1051/2009 lisa punktis 2 nimetatud tarbesõidukid tuleb seega lugeda üksnes tarbesõidukeid hõlmava alamrubriigi 8701 90 tähenduses „traktoriteks“. Peamine erinevus seisneb selles, kas neil on põllumajanduslik, metsanduslik või muu otstarve.

26. märtsi 2020. aasta kohtuotsus Pfizer Consumer Healthcare (C-182/19, [EU:C:2020:243](#)).

Eelotsusetaotlus – Ühine tollitariifistik – Kombineeritud nomenklatuur – Tariifne klassifitseerimine – Rubriigid 3005 ja 3824 – Isesoojenevad plaastrid ja vööd valu vaigistamiseks – Rakendusmäärus (EL) 2016/1140 – Kehtetus

Pfizer importis Ühendkuningriiki registreeritud kaubamärgiga ThermaCare tähistatud ühekordselt kasutatavaid tooteid. Neid tooteid pakutakse ja turustatakse valu vaigistamise, lihaskanguse vähendamise ja kahjustatud kudede paranemise kiirendamisel kasulikuks raviotstarbeliseks soojaraviks.

Kuna eri riikides on need tooted klassifitseeritud erinevalt, palus Prantsuse toll 2015. aastal ThermaCare'i toodete klassifitseerimist analüüsida komisjonil, kes esitas selle küsimuse liidu tolliseadustiku komiteele, mille tulemusel võttis komisjon vastu rakendusmääruse 2016/1140, milles klassifitseeriti ThermaCare'i tooted KNi³⁰ rubriiki 3824 kuuluvana.

Selles kontekstis otsustas eelotsuse taotluse esitanud kohus küsida Euroopa Kohtult, kas rakendusmäärus 2016/1140 on kehtiv.

Kõigepealt märkis Euroopa Kohus, et Pfizeri imporditud kaubad on identsed või vähemalt piisavalt analoogsed rakendusmääruses 2016/1140 nimetatud kahe tootega ning seega on see määrus kohaldatav.

Euroopa Kohus meenutas sellega seoses, et Euroopa Parlament ja Euroopa Liidu Nõukogu on andnud komisjonile, kes tegutseb koostöös liikmesriikide tolliekspertidega, ulatusliku kaalutusõiguse konkreetsete kaupade klassifitseerimisel kasutatavate tariifirubriikide sisu täpsustamiseks. Siiski ei tulene komisjoni pädevusest – võtta vastu tolliseadustiku artikli 57 lõikes 4 ette nähtud meetmeid – talle õigust muuta tariifirubriikide sisu ja ulatust.

Rakendusmääruse 2016/1140 lisas oleva tabeli 1. veeru sõnastuse kohaselt on selles nimetatud tooted isesoojenevad plaastrid või vööd, mis on mõeldud valu vaigistamiseks. Plaastrid koosnevad kleepmaterjalist, mis võimaldab need nahale kinnitada, samas kui vööde materjal ei ole kleepuv ja need kinnitatakse isekleepuva riba abil. Kõnealused tooted on valmistatud pehmest sünteetilisest materjalist, mis sobitub keha kujuga ja

³⁰ KN, mis sisaldub määruse nr 952/2013 I lisas.

sisaldab teatava arvu termokapsleid, mis neis sisalduva rauapulbri, puusöe, soola ja vee kokkupuutel õhuga toimuva eksotermilise reaktsiooni tulemusel eraldavad soojust.

KNi rubriigi 3824 kirjelduse kohaselt on sellesse rubriiki kuuluvad tooted „mujal nimetamata“ tooted. Seega oli Euroopa Kohtu hinnangul vaja kontrollida, kas komisjon oli rakendusmääruses 2016/1140 nimetatud tooted KNi rubriigi 3005 asemel KNi alamrubriiki 3824 90 96 klassifitseerides muutnud nende tariifirubriikide sisu või ulatust.

Esiteks märkis Euroopa Kohus seoses KNi rubriigis 3005 sisalduva jaemüügipakendi kriteeriumiga, et rakendusmääruse 2016/1140 lisas oleva tabeli 1. veerus ei ole tõepoolest esitatud mingeid üksikasju selles rakendusmääruses nimetatud toodete pakendi kohta. Siiski ei ole vaidlust selle üle, et silmas on peetud jaemüügipakendis tooteid, nagu nähtub ka selle rakendusmääruse tekkeloost.

Teiseks märkis Euroopa Kohus seoses KNi rubriigi 3005 tähenduses mõistega „mõeldud kasutamiseks meditsiinis“, et seda mõistet ei ole määratletud ei KNis ega selle selgitavates märkustes. Vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale tuleb liidu õiguses määratlemata mõistete tähendus ja ulatus kindlaks määrata vastavalt nende tähendusele tavakeeles. Lisaks tuleb toote võimaliku meditsiinilise otstarbe kindlaks tegemisel arvesse võtta kõiki juhtumi olulisi asjaolusid. Kõnealuses asjas asus Euroopa Kohus seisukohale, et kaup, mis on spetsiaalselt mõeldud haiguste või vigastuste ennetamiseks, avastamiseks või raviks, on mõeldud „kasutamiseks meditsiinis“ KNi rubriigi 3005 tähenduses. Lisaks pidas ta täiendavaks tõendiks selle kohta asjaolu, et asjaomased tooted on direktiivi 93/42 kohaselt liigitatud „aktiivseteks meditsiiniseadmeteks“.

Kolmandaks kontrollis Euroopa Kohus, kas kõnealused tooteid on „[v]ati, marli või sidumismaterjali“ suhtes KNi rubriigi 3005 tähenduses „jms tooted“. Euroopa Kohtu hinnangul ei võimalda asjaolu, et kõnealuseid tooteid ei tohi teatavatel juhtudel kasutada, seada kahtluse alla järeldust, et neid kasutatakse valu ja vigastuste raviks. Järelikult kuuluvad rakendusmääruses 2016/1140 nimetatud tooted KNi rubriiki 3005 ega saa seetõttu olla hõlmatud KNi rubriigiga 3824.

Sellest järeldub, et määrates nende toodete tariifseks klassifikatsiooniks KNi alamrubriigi 3824 90 96, mitte rubriigi 3005, muutis komisjon nende tariifirubriikide sisu ja ületas talle tolliseadustiku artikli 57 lõikega 4 antud pädevust.

Seetõttu tunnistas Euroopa Kohus rakendusmääruse 2016/1140 kehtetuks.

2.3. Tootte kasutusviis

19. oktoobri 2000. aasta kohtuotsus Peacock (C-339/98, [EU:C:2000:573](#))

Ühine tollitariifistik – Tariifirubriigid – Võrgukaartide tariifne klassifikatsioon – Kombineeritud nomenklatuuri klassifitseerimine

Selles kohtuotsuses vastas Euroopa Kohus eelotsuse küsimusele personaalarvutites teiste arvutitega teabe- või andmevahetuse võimaldamiseks kasutatavate võrgukaartide tariifse klassifitseerimise kohta.

Selles kohtuasjas palus eelotsuse taotluse esitanud kohus sisuliselt selgitada, mis on õige KNi³¹ rubriik võrgukaartide klassifitseerimiseks. Asjaomane küsimus tõstatati kohtuvaidluses seoses taotlusega maksta tagasi ajavahemikus 1990. aasta juulist 1995. aasta maini võrgukaartide Euroopa Liitu importimisel makstud tollimaks.

Põhikohtuasjas kõne all olevad võrgukaardid suunati vabasse ringlusse ning deklareeriti kuni 1993. aastani KNi alamrubriiki 8473 30 kuuluvana kui „rubriigi 8471 masinate ja nende lisaseadmete osad ja tarvikud“. Alates 1994. aastast käsitleti seda kaupa KNi alamrubriiki 8473 30 10 kuuluvana. Seetõttu oli võrgukaartide puhul kohaldatav tollimaks kuni 1994. aastani 4% ja 1995. aastal 3,8%.

Kõigepealt kordas Euroopa Kohus üle, et KNi klassifitseerimise üldreeglite kohaselt peab kauba KNi klassifitseerimine toimuma lähtuvalt rubriikide kirjeldustest ja vastavate jaotiste ja gruppide märkustest. Lisaks on kauba tariifse klassifitseerimise otsustavaks kriteeriumiks kauba objektiivsed tunnused ja omadused.

Seejärel märkis Euroopa Kohus, et ühise tollitariifistiku KNi grupi 84 märkuse 5 punkti B, milles on muu hulgas ette nähtud, et rubriiki 8471 „arvutid, nende plokid“ ei kuulu masinad, mis sisaldavad automaatset andmetöötlusseadet või töötavad koos sellise seadmega ja täidavad iseseisvat funktsiooni, tuleb tõlgendada nii, et sellega ei ole välistatud automaatsesse andmetöötlusseadmesse paigaldatavate võrgukaartide klassifitseerimine sellesse rubriiki kuuluvana.

Nimelt on kõnealused kaardid võrreldavad kõigi teiste seadmetega, mille abil automaatne andmetöötlusseade võtab vastu või edastab andmeid, kuna neil kaartidel puudub sellise andmetöötlusseadme abita täidetav funktsioon. Neil asjaoludel ei saa võrgukaarte mingil juhul käsitada nii, et need täidavad „iseseisvat funktsiooni“.

Lõpuks lisas Euroopa Kohus, et võrgukaardid tuleb automaatsete andmetöötlusseadmete „plokkidena“ klassifitseerida KNi rubriiki 8471 kuuluvana, kuna need kaardid saab ühendada keskseadmega ning need on spetsiaalselt mõeldud

³¹ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määruse nr 2886/89, määruse nr 2472/90, määruse nr 2587/91, määruse nr 2505/92, määruse nr 2551/93 ja määruse nr 3115/94 lisaga muudetud redaktsioonis.

toimima automaatse andmetötlussüsteemi osana. Nimelt ei ole need hõlmatud mõistega „osad“ või „tarvikud“, kuna neist mõistetest tuleneb eeldus, et osa on terviku toimimiseks hädavajalik, mis aga võrgukaartide puhul nii ei ole. Võrgukaartide tunnused vastavad pigem WCO harmoneeritud süsteemi selgitavates märkustes esitatud näidetele „plokkide“ kohta.

Selles kontekstis leidis Euroopa Kohus, et KNi grupi 84 märkuse 5 punktiga B ei ole välistatud automaatsetesse andmetötlusseadmetesse paigaldamiseks mõeldud võrgukaartide klassifitseerimine KNi rubriiki 8471 kuuluvana. Seega tuli kõnealused kaardid ajavahemikus 1990. aasta juulist kuni 1995. aasta maini seda tüüpi seadmete plokkidena klassifitseerida rubriiki 8471 kuuluvana, sest need kaardid – kuivõrd need saab ühendada keskseadmega ning need on spetsiaalselt mõeldud toimima automaatse andmetötlussüsteemi osana – vastasid eespool osutatud märkuses nimetatud „plokkide“ kohta ette nähtud tingimustele.

20. juuni 2013. aasta kohtuotsus Agroferm (C-568/11, [EU:C:2013:407](#))

Tariifne klassifitseerimine – Kombineeritud nomenklatuur – Suhkrust valmistatud toode, mis koosneb 65% lüsiinsulfaadist ja 35% tootmisprotsessist pärinevatest lisanditest – Määrus (EÜ) nr 1719/2005 – Määrus (EÜ) nr 1265/2001 – Teatavatele keemiatööstuses kasutatavatele toodetele antav tootmistoetus – Alusetult makstud ühenduse toetus – Tagasimaksmine – Õiguspärase ootuse kaitse põhimõte

Taani ettevõtja Agroferm tootis kuni 2006. aasta juunini Esbjergis (Taani) asuvas tehases lüsiinsulfaati. Lüsiini sisaldavad tooted valmistati suhkrust, mis on lüsiini puhul põhisaadus.

Agroferm esitas 2004. aasta mais Taani tollile taotluse lüsiinsulfaadi tootmistoetusele eelneva heakskiidu saamiseks. Kõnealuses taotluses selgitas ettevõtja, et kavatseb hakata tootma lüsiinsulfaati, mis tema väitel oli hõlmatud KNi³² rubriigiga 2922. Pärast Taani tollilt heakskiidu saamist sai Agroferm regulaarselt makstavat tootmistoetust, mis oli vastavuses lüsiinsulfaadi tootmiseks kasutatud suhkru kogusega.

Taani toll pöördus tolliseadustiku komitee poole, kes täpsustas, et põhikohtuasjas kõnealune valmistis tulnuks klassifitseerida KNi gruppi 23, mitte KNi gruppi 29 kuuluvana.

Direktoratet for Fødevarerhverv (Taani veterinaar- ja toiduamet; edaspidi „Direktoratet“) tegi 10. augusti 2006. aasta otsusega Agrofermile teatavaks, et on pärast Euroopa Komisjoni ja tolliseadustiku komiteega konsulteerimist seisukohal, et asjaomase äriühingu valmistatavaid tooteid ei saa klassifitseerida KNi rubriigi 2922 tähenduses lüsiini sisaldavate toodetena ja seetõttu ei ole sel äriühingul õigust saada

³² KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 1719/2005 muudetud redaktsioonis.

tootmistoetust. Seejärel tegi Direktoratet otsuse, et Agroferm peab tagasi maksma summa, mis vastab 2004. aasta augustist kuni 2006. aasta märtsini saadud tootmistoetusele, mille suuruse üle oli põhikohtuasja poolte vahel vaidlus.

Agroferm esitas Direktorateti otsuste peale vaide Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri (Taani toidu-, põllumajandus- ja kalandusministeerium, edaspidi „Ministeriet“). Ministeriet jättis oma otsusega Direktorateti otsused kõikides punktides muutmata ning leidis, et Agrofarm ei tegutsenud tootmistoetust taotledes heauskelt.

Agroferm esitas Ministeriet'i otsuse peale kohtule kaebuse. Neil asjaoludel otsustas eelotsuse taotluse esitanud kohus esitada Euroopa Kohtule kolm eelotsuse küsimust.

Esimese küsimusega soovis eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas selline toode nagu põhikohtuasjas, mis koosneb lüsiinsulfaadist ja tootmisprotsessist pärinevatest lisanditest, on hõlmatud KNi rubriigiga 2309, 2922 või 3824.

Euroopa Kohus märkis seoses KNi rubriigiga 2922, et KNi grupi 29 märkuse 1 punkti a kohaselt kuuluvad selle grupi rubriikidesse ainult üksi esinevad kindla keemilise koostisega orgaanilised ühendid, mis sisaldavad või ei sisalda lisandeid.

Sellega seoses märkis Euroopa Kohus, et põhikohtuasjas kõne all olnud lüsiinsulfaadist valmistatud toode koosnes kindla keemilise koostisega orgaanilisest ühendist, mis sisaldas ligikaudu 65% lüsiinsulfaati ja 35% rakumassi, mis oli saadud kasutatud kääritamisprotsessi tulemusel. Euroopa Kohus märkis lisaks, et see kõrge bioloogilise väärtusega toitained sisaldav rakumass jäeti tootesse teadlikult, et parandada selle sobivust kasutamiseks loomasööda lisaainena ja välistada lüsiinsulfaadi niiskuseimavus.

Niisiis selgitas Euroopa Kohus, et vastata tuleb küsimusele, kas seda rakumassi saab käsitada lisandina, mille sisaldumine tootes ei ole KNi grupi 29 märkuse 1 punkti a kohaselt oluline selle grupi rubriikidesse klassifitseerimisel.

Euroopa Kohus märkis, et kuigi vastavalt KNi grupi 29 märkusele 1 võib toode lisandeid sisaldada, peab nende puhul siiski olema tegu vaid jäägiga, et mitte mõjutada kõnealuse orgaanilise ühendi esinemist „üksi“. Lisaks tuleneb KNi grupi 29 märkuse 1 punktidest f ja g, et selle grupi rubriikidega võivad olla hõlmatud eelkõige märkuse 1 punktis a nimetatud tooted, millele nende säilitamiseks või transportimiseks või nende identifitseerimise hõlbustamiseks või ohutuse tagamiseks on lisatud eri aineid, tingimusel et nende ainete lisamise tulemusel on need tooted üldiselt paremini käideldavad, kuid ei ole ettenähtud otstarbel paremini kasutatavad.

Seoses sellega, et vastavalt grupi 29 märkuse 1 punktidele f ja g tuleb nimetatud gruppi klassifitseeritavale tootele muude ainete lisamisel järgida eriti ohutusest ja identifitseerimisest tulenevate põhjustega seotud teatavaid konkreetseid nõudeid, säilitades samas kõnealuse toote tavakasutuse, pidas Euroopa Kohus oluliseks rõhutada, et sama kehtib *a fortiori* ka sama grupi märkuse 1 punktis a osutatud lisandite kohta.

Euroopa Kohus selgitas, et kui toode sisaldab tootmisprotsessist alles jäänud lisandeid, mille tõttu on see toode kasutatav teataval konkreetsel viisil, mis erineb tavakasutusest, ei saa sellist toodet käsitada KNI grupi 29 märkuse 1 punkti a tähenduses „üksi“ esinevana, kuna mainitud lisandid on toote kasutusviisi seisukohalt olulised.

Kõnealusel juhul olid lisandid põhikohtuasjas kõne all olevasse tootesse jäetud pärast kääritamist, eesmärgiga parandada selle toote sobivust kasutamiseks loomasööda lisaainena, mis sisaldab teatud arvul kõrge bioloogilise väärtusega toitaineid.

Euroopa Kohus järeldas sellest, et sellist toodet nagu põhikohtuasjas ei saa klassifitseerida KNI rubriiki 2922 kuuluvana. Seejärel selgitas Euroopa Kohus, et kõnealune toode vastab tingimustele, mis peavad olema täidetud selle toote klassifitseerimiseks KNI rubriiki 2309 kuuluvana. KNI rubriigi 3824 kohta märkis Euroopa Kohus, et see rubriik on jääkrubriik, mis on kohaldatav üksnes siis, kui asjaomast toodet ei saa klassifitseerida ühtegi teise rubriiki kuuluvana.

Seetõttu otsustas Euroopa Kohus, et selline toode nagu põhikohtuasjas tuleb loomasöödaks kasutatava valmistisena klassifitseerida rubriiki 2309 kuuluvana.

Teise ja kolmanda küsimusega palus eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtult vastust küsimusele, kas liidu õigusega on vastuolus, kui liikmesriigi toll – arvestades õiguskindluse ja õiguspärase ootuse kaitse põhimõtetega, mida tuleb riigisisese õiguse kohaselt järgida – ühelt poolt nõuab heauskselt tootjalt talle seoses lüsiinsulfaadi tootmisega alusetult makstud tootmistoetuse summa tagasimaksmist ja teiselt poolt keeldub täitmast tootja suhtes võetud kohustust maksta selle toote puhul tootmistoetust.

Esmalt tuletas Euroopa Kohus meelde enda väljakujunenud praktikat, mille kohaselt ei saa pidada liidu õigusega vastuolus olevaks seda, kui riigisisese õiguse alusel tuleb haldusaktide kehtetuks tunnistamise ja riigi ametiasutuste poolt alusetult makstud finantsabi tagasinõudmise korral seaduslikkuse põhimõtte kõrval arvesse võtta ka õiguspärase ootuse kaitse ja õiguskindluse põhimõtteid, mis on liidu õiguskorra osa. Neid põhimõtteid tuleb eriti rangelt järgida siis, kui tegemist on õigusnormidega, millest võivad tuleneda rahalised kohustused.

Siiski ei saa liidu õigusakti konkreetselt sõnastatud sätte vaidlustamiseks tugineda õiguspärase ootuse kaitse põhimõttele ning liikmesriigis liidu õigust kohaldava ametiasutuse sellise tegevuse alusel, mis on liidu õigusega vastuolus, ei saa ettevõtjal tekkida õiguspärane ootus olla koheldud viisil, mis on liidu õigusega vastuolus.

Järelikult saab ettevõtja õiguspärane ootus saada tootmistoetust olla kaitstud ainult niivõrd, kuivõrd tema valmistatav toode on hõlmatud KNI selle rubriigi või grupiga, mis on märgitud toetussertifikaadis.

Seetõttu sedastas Euroopa Kohus, et õiguspärase ootuse kaitse põhimõttega ei ole vastuolus, kui liikmesriigi toll nõuab tootjalt talle seoses lüsiinsulfaadi tootmisega

alusetult makstud tootmistoetuse summa tagasimaksmist ja keeldub täitmast tootja suhtes võetud kohustust maksta selle toote puhul tootmistoetust.

5. septembri 2019. aasta kohtuotsus TDK-Lambda Germany (C-559/18, [EU:C:2019:667](#))

Eelotsusetaotlus – Määrus (EMÜ) nr 2658/87 – Tolliliit ja ühine tollitariifistik Euroopa – Tariifne klassifitseerimine – Kombineeritud nomenklatuur – Alamrubriik 8504 40 30 – Staatilised muundurid – Klassifitseerimiskriteeriumid – Põhiootstarve

TDK-Lambda Germany on Tōkyōs (Jaapan) asutatud äriühingu TDK-Lambda Corporation tütarettevõtja, kes tegeleb elektroonikaseadmete ja elektrooniliste komponentide, eeskätt elektritoiteallikate arendamise, turustamise ja müügijärgse hooldusega.

Aastatel 2013–2014 importis ta liitu 75 stabiliseeritud toiteallikat (edaspidi „kõnealused muundurid“), märkides tollideklaratsioonides, et need muundurid tuleb klassifitseerida KNi alamrubriiki 8504 40 30 kui kolmandast riigist pärit kaup, mis on tollimaksuvaba.

Toll leidis 2015. aastal läbi viidud tollikontrolli käigus, et kõnealused muundurid kui stabiliseeritud toiteallikad on staatilised muundurid, mida ei saa käsitada nii, et need on KNi alamrubriigi 8504 40 30 tähenduses „kasutatavad [koos] telekommunikatsiooniseadmetega, arvutitega ja nende plokkidega“, mistõttu ei saa neid pidada kolmandast riigist pärit kaubaks, mis on tollimaksuvaba, vaid need kuuluvad KNi alamrubriiki 8504 40 90 kui kolmandast riigist pärit kaup, mille suhtes kohaldatakse 3,3% tollimaksumäära.

Seetõttu tegi toll maksuotsuse imporditollimaksu vabastusjärgse sissenõudmise kohta ning jättis 30. augusti 2016. aasta otsusega põhjendamata töttu rahuldamata vaide, mille TDK-Lambda Germany oli esitanud asjaomase maksuotsuse peale. Pärast vaide rahuldamata jätmise otsust esitas nimetatud ettevõtja eelotsusetaotluse esitanud kohtule kaebuse, milles vaidlustas eeskätt kõnealuste muundurite tariifse klassifitseerimise KNi alamrubriiki 8504 40 90.

Neil asjaoludel küsis eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtult, kas selliste staatiliste muundurite nagu põhikohtuasjas KNi³³ alamrubriiki 8504 40 30 klassifitseerimiseks piisab, kui need on oma tehniliste tunnuste ja objektiivsete omaduste poolest kasutatavad koos „telekommunikatsiooniseadmetega, arvutitega ja nende plokkidega“ selle alamrubriigi tähenduses.

Kõigepealt tuletas Euroopa Kohus meelde, et toote klassifitseerimisel teatava kasutusviisiga seotud rubriiki, see tähendab rubriiki, mille puhul on ette nähtud asjaomase kauba konkreetsel kasutusviisil põhinev klassifitseerimiskriteerium, ei ole oluline, et klassifitseeritav toode oleks mõeldud üksnes või eranditult sellisel viisil

³³ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, rakendusmäärusega nr 927/2012 ja rakendusmäärusega nr 1001/2013 muudetud järjestikustes redaktsioonides.

kasutamiseks. Piisab, kui asjaomases rubriigis nimetatud kasutusviis on selle toote põhiotstarve.

Seoses vaidlusaluse alamrubriigiga märkis Euroopa Kohus, et selle alamrubriigi enda sõnastuses ega jaotise või grupi märkustes ei ole täpsustatud, kas selleks, et staatilist muundurit saaks käsitada nii, et see on kõnealuse alamrubriigi tähenduses „kasutatav [koos] telekommunikatsiooniseadmetega, arvutitega ja nende plokkidega“, on piisav, kui kõnealune muundur on oma tehniliste omaduste ja objektiivsete tunnuste poolest kasutatav koos nimetatud toodetega.

KNi alamrubriigi 8504 40 30 sõnastuses on sõnaselgelt mainitud selle alamrubriigiga hõlmatud staatiliste muundurite üht konkreetset kasutusviisi, see tähendab kasutamist koos telekommunikatsiooniseadmetega, arvutitega ja nende plokkidega. Pealegi on KNI selgitavad märkused asjaomase alamrubriigi kohta kinnitus sellele, et tegemist on rubriigiga, mille puhul on ette nähtud asjaomase kauba konkreetset kasutusviisil põhinev klassifitseerimiskriteerium.

Seega ei pruugi kõne all olevate staatiliste muundurite puhul, mis võivad olla hõlmatud KNI alamrubriigiga 8504 40 30, nende muundurite kõnealusesse alamrubriiki klassifitseerimiseks piisav olla ainuüksi asjaolu, et need on kasutatavad koos asjaomases alamrubriigis nimetatud seadmetega, välja arvatud juhul, kui nende muundurite põhiotstarve on kooskõlas selles alamrubriigis nimetatud kasutusviisiga.

Euroopa kohus märkis ühelt poolt, et erinevalt KNI alamrubriigi 8504 40 muudest alamrubriikidest kuuluvad alamrubriiki 8504 40 30 staatilised muundurid, mis on mõeldud konkreetseks kasutusviisiks, see tähendab kasutamiseks koos telekommunikatsiooniseadmetega, arvutitega ja nende plokkidega. Sellises olukorras ei saa järeldada, et alamrubriiki 8504 40 30 kuuluvate toodete ainsat või peamist kasutusviisi puudutava täpsustuse puudumise korral on nimetatud alamrubriigiga hõlmatud kõik muundurid, mis on põhimõtteliselt kasutatavad koos mainitud toodetega.

Teiselt poolt tuletas Euroopa Kohus meelde, et selliseid teisese õiguse akte nagu KN tuleb võimaluste piires tõlgendada kooskõlas liidu sõlmitud rahvusvaheliste kokkulepetega. Nimelt on KNI alamrubriigis 8504 40 30 väljendatud kohustused, mille liit on ITA raames võtnud. Seega tuleb seda alamrubriiki tõlgendada kooskõlas nimetatud lepinguga ja selle eesmärgiga parandada infotehnoloogiatoodete turule pääsemise võimalusi.

Euroopa Kohtu hinnangul on KNI alamrubriigi 8504 40 30 erilist konteksti arvestades ITAga taotletavate eesmärkidega kooskõlas selle alamrubriigi tõlgendus, mille kohaselt tuleb sellega hõlmatuks lugeda ainult sellised staatilised muundurid, mille põhiotstarve on kasutamine koos telekommunikatsiooniseadmetega, arvutitega ja nende plokkidega.

Neid kaalutlusi arvestades otsustas Euroopa Kohus, et KNI alamrubriiki 8504 40 30 tuleb tõlgendada nii, et sellised staatilised muundurid nagu põhikohtuasjas kuuluvad

nimetatud alamrubriiki vaid siis, kui nende põhiotstarve on kasutamine koos „telekommunikatsiooniseadmetega, arvutitega ja nende plokkidega“ selle alamrubriigi tähenduses.

2.4. Toote funktsioon

7. novembri 2002. aasta kohtuotsus Lohmann ja Medi Bayreuth (C-260/00–C-263/00, [EU:C:2002:637](#))

Ühine tollitariifistik – Tariifirubriigid – Randmeortooside, nimmevööde ning küünarnuki- ja põlvekaitsete kombineeritud nomenklatuuri klassifitseerimine – Kombineeritud nomenklatuuri grupi 90 märkuse 1 punkt b

Neis liidetud kohtuasjades küsis eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtult sisuliselt, millistest kriteeriumidest lähtudes tuleb kindlaks teha, kas sellised tooted nagu randmeortoosid, nimmevööd ning küünarnuki- ja põlvekaitsete võib klassifitseerida KNi³⁴ rubriiki 9021 kuuluvana.

Euroopa Kohus meenutas, et väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et õiguskindluse ja kontrolli lihtsuse huvides tuleb kauba tariifse klassifitseerimise otsustavat kriteeriumi üldjuhul otsida asjaomase kauba objektiivsete tunnuste ja omaduste hulgast sellistena, nagu need on määratletud KNi rubriigi kirjelduses ja jaotiste või gruppide märkustes.

Euroopa Kohus tõdes, et põhikohtuasjas kõne all olevaid tooteid ei ole sõnaselgelt nimetatud ei KNi rubriikide sõnastuses ega KNi jaotiste või gruppide märkustes. HSi selgitavatest märkustest leiab siiski kasulikke juhiseid nende toodete tariifse klassifitseerimise kohta.

Sellega seoses tuletas Euroopa Kohus meelde, et rubriigi 9021 esimese selgitava märkuse kohaselt on KNi rubriigis 9021 nimetatud ortopeedilised abivahendid mõeldud kas selleks, et „takista[da] või korrigeeri[da] kehalisi deformatsioone“, või selleks, et „toesta[da] või hoi[da] koos kehaosi haiguse, operatsiooni või vigastuse järel“.

Sellele kirjeldusele järgnevas nimetatud kriteeriumidele vastavate abivahendite näitlikus loetelus on mõnel juhul märgitud, et asjaomane toode peab olema valmistatud individuaalmõõtude järgi (ortopeedilised kingad, spetsiaalsed sisetallad). Selle põhjal leidis Euroopa Kohus, et sandaalid ja kingad, mis on samased masstoodanguna valmistatud sisetaldadega või masstoodanguna valmistatud kingadega, mille sisetald toetab jalavõlvi, ei ole KNi rubriigiga 9021 hõlmatud „ortopeedilised abivahendid“.

³⁴ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 1734/96 muudetud redaktsioonis.

kaardid olid mõeldud signaali vastuvõtmiseks ja muundamiseks ning selle edastamiseks arvutist teistele võrgus olevatele arvutitele.

Need kaardid olid puhtalt LAN-toodete arenduse tulemus ja need olid välja töötatud sellisena, et nende WAN-funktsioon ei toimunud ilma LAN-funktsioonita, kuid viimase toimivus säilis isegi siis, kui WAN-funktsioon oli blokeeritud.

Taani ametiasutused nõudsid, et Olicom maksaks vabastusjärgselt tollimaksu, kohaldades määruse (EÜ) nr 1165/95 lisa punkti 4, mille kohaselt tuleb kaardid, mis on ette nähtud paigaldamiseks kaabliga ühendatud arvutitesse ja võimaldavad andmevahetust kohtvõrgus ilma modemit kasutamata, klassifitseerida rubriiki 8517, millega kaasneb maksmisele kuuluva tollimaksu kõrgem määr. Olicom esitas selle otsuse peale vaide.

Euroopa Kohus tunnistas 10. mai 2001. aasta kohtuotsusega Cabletron (C-463/98, [EU:C:2001:256](#)) määruse nr 1165/95 kehtetuks põhjusel, et sellega oli määruse lisa punktis 4 nimetatud võrgukaardid klassifitseeritud KNi rubriiki 8517 kuuluvana.

Lähtudes komisjoni suunistest liikmesriikidele eespool viidatud kohtuotsuse tõlgendamise kohta, maksti Olicomile tagasi tollimaks neilt võrgukaartidelt, millel oli eranditult LAN-funktsioon. Kombineeritud kaartide puhul keeldusid Taani pädevad ametiasutused tollimaksu tagasimaksmisest, leides, et kaartidel olevast „modemi“-funktsioonist lähtudes tuleb need telekommunikatsiooniseadmetena klassifitseerida rubriiki 8517 kuuluvana.

Olicom vaidlustas võrgukaartide sellise klassifikatsiooni ja pöördus pärast halduskorras vaidlustamise võimaluste ammendamist vaidluse lahendamiseks eelotsusetaotluse esitanud kohtu poole. Nimetatud kohus palus kõigepealt Taani ametivõimudel pöörduda tolliseadustiku komitee poole. See komitee esitas arvamuse, mille kohaselt tuli kombineeritud kaardid klassifitseerida rubriiki 8517 kuuluvana.

Neil asjaoludel otsustas eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtult küsida, kas sülearvutisse sisestatavad kombineeritud kaardid tuleb pärast 1. jaanuari 1996 klassifitseerida KNi³⁵ rubriiki 8471 kuuluvana kui automaatsed andmetööluseseadmed või selle KNi rubriiki 8517 kui telekommunikatsiooniseadmed. Sellega seoses soovis nimetatud kohus teada, kas nende kaartide klassifitseerimisel tuleb KNi grupi 84 märkuses 5 E olevat mõistet „spetsiifiline funktsioon“ tõlgendada nii, et selle kohaselt peab nende kaartide „modemi“-funktsioon toimima automaatselt andmetööluseseadmest sõltumata või piisab sellest, kui neil kaartidel on selline funktsioon.

Euroopa Kohus tuletas meelde oma varasemast võrgukaarte käsitlevast kohtupraktikast tulenevaid järeldusi, tõdedes seejärel, et tuleb kontrollida, kas see kohtupraktika on

³⁵ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 3009/95 muudetud redaktsioonis.

kohaldatav kombineeritud kaartidele, mida võib seetõttu, et neil on „modemi“-funktsioon, kasutada andmevahetuseks väliste võrkude kaudu.

Sellega seoses tõdes Euroopa Kohus, et asjaomaste kombineeritud võrgukaartide puhul on samal ajal täidetud KNi grupi 84 märkuses 5 B ette nähtud kolm tingimust, kuivõrd neid kaarte kasutatakse üksnes sülearvutisse paigaldatuna, need funktsioneerivad üksnes seda tüüpi arvutiga ühendatuna ning nende abil saab saabuva signaali muundada automaatses andmetötlusseadmes kasutatavateks andmeteks ning väljuva signaali välisvõrgus kasutatavateks andmeteks, olenemata sellest, kas andmeid edastatakse kohtvõrgus (LAN) või laivvõrgus (WAN).

Euroopa Kohus märkis, et need kaardid ei täida „spetsiifilist funktsiooni“ KNi grupi 84 märkuse 5 E tähenduses. Koos automaatse andmetötlusseadmega töötava seadme „spetsiifiline funktsioon“ peab olema „[muu], [...] kui andmetöötlus“. Kuna kombineeritud kaart on mõeldud andmete edastamiseks mitme arvuti vahel ja sellise kaardi abil muudetakse sel eesmärgil välissignaale nende sisenemisel arvutile mõistetavateks ning muundatakse arvutis töödeldud signaalid väljumisel välisvõrgus kasutatavateks, sõltumata sellest, kas vastuvõetav või saadetav signaal on analoogne või digitaalne, siis on nende kaartide täidetav funktsioon andmetöötlus.

Neil asjaoludel jäeldas Euroopa Kohus, et sülearvutisse paigaldatavad kombineeritud võrgukaardid, mida nende „modemi“-funktsiooni tõttu saab kasutada andmevahetuseks välisvõrgu kaudu, tuleb pärast 1. jaanuari 1996 andmetötlusseadmetena klassifitseerida KNi rubriiki 8471 kuuluvana.

11. detsembri 2008. aasta kohtuotsus Kip Europe jt (C-362/07 ja C-363/07, [EU:C:2008:710](#))

Ühine tollitariifistik – Kombineeritud nomenklatuur – Tariifne klassifitseerimine – Mitmeotstarbelised seadmed – Laserprinterimoodulist ja skannimismoodulist koosnevad seadmed, millel on ka koopiamasina funktsioon – Rubriik 8471 – Rubriik 9009

Selles kohtuasjas pidi Euroopa Kohus vastama muu hulgas küsimusele, kas KNi³⁶ grupi 84 märkuse 5 punkti E tuleb tõlgendada nii, et seadmeid tuleb nimetatud märkuse tähenduses käsitada täitvana „muud spetsiifilist funktsiooni kui andmetöötlus“, kui peale printimis- ja skannimisfunktsiooni, mida nad täidavad automaatse andmetötlusseadmega ühendatuna, on neil ka iseseisev kopeerimisfunktsioon.

Euroopa Kohus tõdes, et Prantsusmaa, Madalmaade ja Poola valitsuse ning komisjoni arvates on põhikohtuasjas kõne all olevate seadmete KNi rubriiki 8471 kuuluvana klassifitseerimine KNi grupi 84 märkuse 5 punkt E alusel välistatud, sest neid saab ilma automaatse andmetötlusseadmega ühendamata kasutada koopiategemiseks,

³⁶ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 1719/2005 muudetud redaktsioonis.

mistõttu täidavad nad nimetatud märkuse tähenduses „muud spetsiifilist funktsiooni kui andmetöötlus“.

Euroopa Kohtu arvates ei saanud selle seisukohaga siiski nõustuda.

Nimelt selgub KNi grupi 84 märkuse 5 punkti E sõnastusest, et koos automaatse andmetöötlusseadmega töötava seadme „spetsiifiline funktsioon“ peab olema „[muu], [...] kui andmetöötlus“.

Lisaks tuleneb nimetatud märkuse üldisest ülesehitusest ja eesmärgist, et selles märkuses fraasi „klassifitseeritakse nende funktsioonidele vastavatesse rubriikidesse“ kasutamise eesmärk ei ole seada klassifitseeritava seadme üks funktsioon esikohale võrreldes teiste selle seadme funktsioonidega, mis on seotud andmetöötlusega, vaid hoida ära selliste seadmete, mille funktsioon ei ole andmetöötlus, klassifitseerimine rubriiki 8471 kuuluvana üksnes seetõttu, et neisse on sisse ehitatud ka automaatne andmetöötlusseade või et need töötavad niisuguse seadmega ühendatuna.

Euroopa Kohus märkis, et sellise tõlgenduse toetuseks on ka 17. märtsi 2005. aasta kohtuotsus Ikegami (C-467/03, [EU:C:2005:182](#)), milles Euroopa Kohus leidis, et seadet, mille põhikomponendid võimaldavad automaatset andmetöötlust, tuleb siiski käsitada nii, et see täidab „spetsiifilist funktsiooni“ KNi grupi 84 märkuse 5 punkti E tähenduses, juhul kui seda seadet sellisena ei saa videovalve käigus asjakohase tarkvara puudumisel kasutada pildi ja heli salvestamiseks ning taasesitamiseks.

Nagu aga nähtus Euroopa Kohtule esitatud toimiku materjalidest, oli põhikohtuasjas kõne all olevatel seadmetel lisaks koopiamašina funktsioonile – mis ei ole hõlmatud andmetöötlusega – samuti printimis- ja skannimisfunktsioon.

Seetõttu sedastas Euroopa Kohus, et KNi grupi 84 märkuse 5 punkti E tuleb tõlgendada nii, et „muud spetsiifilist funktsiooni kui andmetöötlus“ täidavad ainult need seadmed, millesse on sisse ehitatud automaatne andmetöötlusseade või mis töötavad ühendatuna sellise seadmega, ent mille funktsioon ei ole andmetöötlus.

11. juuni 2015. aasta kohtuotsus Amazon EU (C-58/14, [EU:C:2015:385](#))

Eelotsusetaotlus – Määrus (EMÜ) nr 2658/87 – Tolliliit ja ühine tollitariifistik Euroopa – Kombineeritud nomenklatuur – Rubriik 8543 70 – Mujal kui kombineeritud nomenklatuuri grupis 85 nimetatata elektriseadmed, mis täidavad spetsiifilist funktsiooni – Alamrubriigid 8543 70 10 ja 8543 70 90 – Tõlke- või sõnastikufunktsiooniga e-lugered

Äriühing Amazon impordib muu hulgas e-lugereid. Neil seadmetel on lisaks raamatu lugemiseks vajalikule riist- ja tarkvarale ka ettelugemisfunktsioon, audioformaadis failide taasesitamise programm ja sõnastikufunktsioon.

Pädev tolliasutus klassifitseeris e-lugered, mille Amazoni oli 2011. aasta Saksamaale importinud, KNi alamrubriiki 8543 70 90. Amazon esitas selle klassifikatsiooni peale

vaide. Pädeva tolliasutuse 20. oktoobri 2011. aasta otsusega klassifitseeriti need e-lugered ümber KNi alamrubriiki 8543 70 10.

Amazon esitas 2011. aasta oktoobris teisele tolliasutusele, nimelt Hauptzollamt Hannoverile (Hannoveri kesktollibüroo, Saksamaa, edaspidi „tollibüroo“), STI taotluse, tehes ettepaneku klassifitseerida asjaomased e-lugered KNi alamrubriiki 8543 70 10. Väljastatud STI-s oli tollibüroo siiski otsustanud klassifitseerida need e-lugered KNi alamrubriiki 8543 70 90 põhjusel, et nende põhifunktsioon on elektroonilises vormis salvestatud raamatute taasesitamine, mitte tõlke- või sõnastikufunktsioon.

Amazon esitas selle otsuse peale kaebuse Finanzgericht Hamburgile (Hamburgi maksukohus, Saksamaa), kes 14. veebruari 2013. aasta otsusega kohustas tollibürood väljastama STI, milles põhikohtuasjas kõne all olevad lugered klassifitseeritakse KNi alamrubriiki 8543 70 10. Tollibüroo esitas selle kohtuotsuse peale eelotsusetaotluse esitanud kohtule kassatsioonkaebuse.

Järgmiseks esitas eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtule küsimuse, kas KNi³⁷ tuleb tõlgendada nii, et tõlke- või sõnastikufunktsiooniga e-lugered tuleb klassifitseerida KNi alamrubriiki 8543 70 10 kui elektrilised tõlkimismasinad ja sõnastikustruktuuriga masinad või alamrubriiki 8543 70 90 kui muud elektriseadmed.

Kõigepealt märkis Euroopa Kohus, et esitatud küsimustest ja selgitustest nähtub, et eelotsusetaotluse esitanud kohtu hinnangul on lugemisfunktsioon kõnealuste e-lugerite põhifunktsioon.

Ent KNis ei ole ühtki alamrubriiki, mille kirjelduses oleks otsesõnu nimetatud elektriseadmeid, mille puhul lugemisfunktsioon on põhifunktsioon. Siiski ei saa sellest järeldada, et kõne all olev seade tuleb seetõttu, et puudub selle põhifunktsioonile täpselt vastav KNi alamrubriik, klassifitseerida teatavasse alamrubriiki selle seadme mõne täiendava funktsiooni alusel.

Tegelikult tuleb kaup klassifitseerida selle põhifunktsiooni, mitte mõne täiendava funktsiooni alusel ja seda ka juhul, kui puudub kauba põhifunktsioonile täpselt vastav KNi alamrubriik.

Seega tuleb juhul, kui puudub kauba põhifunktsioonile täpselt vastav KNi alamrubriik, kaup klassifitseerida KNi jääkalamrubriiki kuuluvana.

Niisiis järeldas Euroopa Kohus, et e-lugered, millel on tõlke- või sõnastikufunktsioon, tuleb juhul, kui selline funktsioon ei ole kõnealuse toote põhifunktsioon, klassifitseerida muude elektriseadmetena alamrubriiki 8543 70 90, mitte elektriliste tõlkimismasinate ja sõnastikustruktuuriga masinatena alamrubriiki 8543 70 10.

³⁷ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 861/2010 muudetud redaktsioonis.

III. Tariifse klassifitseerimise korra allikad

1. Selgitavad märkused

1.1. Maailma Tolliorganisatsiooni selgitavad märkused

15. mai 2014. aasta kohtuotsus Data I/O (C-297/13, [EU:C:2014:331](#))

Eelotsusetaotlus – Tariifne klassifitseerimine – Ühine tollitariifistik – Kombineeritud nomenklatuur – XVI jaotise märkus 2 – Rubriigid 8422, 8456, 8473, 8501, 8504, 8543, 8544 ja 8473 – Mõisted „osad” ja „kaubad” – Programmeerimissüsteemide toimimiseks mõeldud osad ja tarvikud (mootorid, toiteplokid, laserid, generaatorid, kaablid ja termosulgurid) – Gruppide 84 ja 85 teiste rubriikide suhtes eelisjärjekorras rubriiki 8473 klassifitseerimata jätmine

Data I/O importis aastatel 2002–2005 Ameerika Ühendriikidest Saksamaale automaatsetes programmeerimissüsteemides kasutatavaid elektrilisi mootoreid, toiteplokkide, lasereid, generaatoreid, kaableid ja termosulgureid (edaspidi „asjaomane kaup”).

Asjaomane kaup deklareeriti KNi rubriiki 8471 kuuluvana. Kaup lubati vabasse ringlusse tollimaksumabana. Tollivormistusjärgse kontrolli tulemusel leidis Hauptzollamt München (Müncheni kesktolliamet, Saksamaa), et elektrilised mootorid, toiteplokid, laserid, generaatorid, kaablid ja termosulgurid tuleb klassifitseerida vastavalt KNi rubriikidesse 8501, 8504, 8456, 8543, 8544 ja 8422 kuuluvana, ning nõudis tollivormistusjärgselt sisse sellisest klassifikatsioonist tuleneva imporditollimaksu.

Neil asjaoludel esitas Data I/O eelotsusetaotluse esitanud kohtule kaebuse. Oma kaebuse põhjenduseks väitis ta, et kõnealused kaubad tuleb KNi rubriigiga 8471 hõlmatud masina osadena klassifitseerida KNi rubriiki 8473 kuuluvana.

Kuna eelotsusetaotluse esitanud kohus kahtles selle klassifikatsiooni vastavuses KNi³⁸ XVI jaotise märkuse 2 punktile a, küsis ta Euroopa Kohtult, kas seda märkust tuleb tõlgendada nii, et kaup, mille saab KNi rubriigiga 8471 hõlmatud masina osana klassifitseerida KNi rubriiki 8473 kuuluvana ning mille saab eraldiseisva kaubana klassifitseerida rubriikidesse 8422, 8456, 8501, 8504, 8543 või 8544 kuuluvana, tuleb klassifitseerida rubriiki 8473 või hoopis mõnesse viimati loetletud rubriiki kuuluvana.

Euroopa Kohus täpsustas kõigepealt, et KNi XVI jaotise märkus 2 on kohaldatav üksnes „masinaosade” tariifsele klassifitseerimisel, ning märkis seejärel, et tema väljakujunenud kohtupraktikast KNi rubriigi 8473 ja XVI jaotise märkuse 2 punkti b kohta tuleneb, et mõiste „osad” puhul eeldatakse sellise terviku olemasolu, mille toimimiseks need osad on tingimata vajalikud. Kauba klassifitseerimiseks „osana” ei ole piisav, kui tõendada, et

³⁸ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 2031/2001, määrusega nr 1832/2002, määrusega nr 1789/2003 ja määrusega nr 1810/2004 muudetud järjestikustes redaktsioonides.

ilma nimetatud kaubata ei sobi masin täitma funktsiooni, milleks see on mõeldud. Lisaks tuleb tõendada, et kõne all oleva seadme mehaaniline või elektriline funktsioneerimine sõltub nimetatud kaubast.

Euroopa Kohus tõdes esiteks, et KNi rubriigi 8473 puhul – kuivõrd sellega on hõlmatud osad ja tarvikuid, mida kasutatakse peamiselt või eranditult KNi rubriikidega 8469–8472 hõlmatud seadmetes – on tegemist tavarubriigiga.

Teiseks nähtub KNi XVI jaotise märkuse 2 punkti b sõnastusest, et ühelt poolt on see kohaldatav üksnes selliste masinaosade suhtes, mida ei saa klassifitseerida sama märkuse punkti a alusel, sest need ei ole eraldiseisvad kaubad, mis sellisena kuuluvad KNi grupi 84 või 85 spetsiifilistesse rubriikidesse, ja teiselt poolt on selle märkuse alusel, milles on sätestatud asjaomase masinaosa otstarbel põhinev klassifitseerimisreegel, sõnaselgelt lubatud klassifitseerida selline osa KNi rubriiki 8473.

Seega on KNi rubriiki 8473 kuuluvana klassifitseerimine võimalik üksnes siis, kui puudub tariifirubriik, millesse saaks asjaomase osa klassifitseerida eraldiseisva kaubana. Järelikult tuleb KNi rubriik 8473 lugeda jääkrubriigiks ja seetõttu subsidiaarseks nende rubriikide suhtes, millesse masinaosa saab klassifitseerida eraldiseisva kaubana.

Euroopa Kohus märkis selle kohta, et KNi XVI jaotise märkuse 2 punktis a ei ole ette nähtud, et masinaosa klassifitseerimisel on KNi rubriik 8473 prioriteetne võrreldes KNi gruppide 84 ja 85 muude rubriikidega. Hoopis masinaosa klassifitseerimine rubriiki 8473 kuuluvana on subsidiaarne võrreldes osa klassifitseerimisega eraldiseisva kaubana nimetatud märkuse punkti a alusel.

Tõepoolest tuleb KNi gruppi 85 puudutavatest HSi selgitavatest märkustest lähtudes selline masin või seade, mis võib olla hõlmatud nii KNi grupi 84 kui ka grupi 85 mõne rubriigiga, klassifitseerida esimesena nimetatud grupi rubriiki. Euroopa Kohus märkis siiski, et HSi gruppi 85 puudutavate HSi selgitavate märkuste A-osa esimeses lõigus ette nähtud reegel ei ole kohaldatav KNi XVI jaotise märkuse 2 tähenduses masinaosade tariifsel klassifitseerimisel.

HSi gruppi 85 puudutavate HSi selgitavate märkuste A-osa esimest lõiku ei saa seega mõista nii, et selles on ette nähtud erand KNi XVI jaotise märkuses 2 sätestatud masinaosade klassifitseerimise reeglitest, ega nii, et selle kohaselt on masinaosa klassifitseerimisel KNi rubriik 8473 prioriteetne võrreldes KNi grupi 85 rubriikidega.

Järelikult tuleb selline kaup, mille saab KNi rubriiki 8471 kuuluva masina osana klassifitseerida KNi rubriiki 8473 kuuluvana ning ühtlasi KNi rubriikidega 8422, 8456, 8501, 8504, 8543 või 8544 hõlmatud eraldiseisva kaubana, tuleb eraldiseisva kaubana selle tunnustest lähtudes klassifitseerida ühte viimati loetletud rubriikidest.

13. märtsi 2019. aasta kohtuotsus B. S. (linnased õlle koostises) (C-195/18, [EU:C:2019:197](#))

Eelotsusetaotlus – Maksustamine – Alkoholi ja alkoholsete jookide aktsiisid – Direktiiv 92/83/EMÜ – Artikkel 2 – Mõiste „õlu“ – Rohkem glükoosiirupit kui linnaseid sisaldavast segust saadud virdest toodetud jook – Kombineeritud nomenklatuur – Rubriik 2203 (linnaseõlled) või rubriik 2206 (muud kääritatud joogid)

Selles kohtuotsuses, mille faktilised asjaolud on esitatud eespool,³⁹ märkis Euroopa Kohus, et KNi rubriigis 2203, mida eelotsusetaotluse esitanud kohus palus tõlgendada, ei ole kindlaks määratud õlle valmistamiseks kasutatavas virdes sisalduvate kääritatud linnaste minimaalset osakaalu. Selles kontekstis viitas Euroopa Kohus nimetatud rubriiki puudutavale HSi selgitavale märkusele, milles on otsesõnu ette nähtud, et virde valmistamiseks võib kasutada ka teatud koguses teravilja, ilma et selles oleks nõutud, et muude koostisosade kui kääritatud linnaste osakaal virdes oleks kääritatud linnaste komponendi omast väiksem. Euroopa Kohus rõhutas siiski, et WCO koostatud HSi selgitavad märkused, mis küll on oluliseks abiks eri tariifirubriikide ulatuse tõlgendamisel, ei ole õiguslikult siduvad.

Lisaks märkis Euroopa Kohus seoses sellega, et virdes sisaldub selle koostisosana glükoosiirupit – mis ei ole KNi alusel keelatud –, et HSi selgitavas märkuses rubriigi 2203 kohta on sõnaselgelt mõeldud võimalust lisada kääritatavale virdele lõhna- ja maitseaineid. Ehkki prantsuskeelse ja ingliskeelse versiooni vahel on teatud lahknevusi glükoosi võimaliku lisamise täpse ajahetke osas – esimesena nimetatud keeleversiooni kohaselt lisatakse seda „õllele“, samas kui teise puhul selline täpsustus puudub –, ei ole kummagi versiooni kohaselt siiski nõutav, et kääritatav virre oleks glükoosivaba.

Niisiis ei saa toode, mille valmistamisel on kasutatud üksnes vähesel määral linnaseid ja millele on enne kääritamist lisatud glükoosi, ainuüksi neil põhjustel olla välistatud KNi rubriiki 2203 kuuluva „linnaseõlle“ mõiste alt.

7. aprilli 2022. aasta kohtuotsusotsus Y GmbH (vanilje õlivaik) (C-668/20, [EU:C:2022:270](#))

Eelotsusetaotlus – Ühine tollitariifistik – Kombineeritud nomenklatuur – Kaupade klassifitseerimine – Rubriigid 1302, 3301 ja 3302 – Vanilje õlivaigiekstraktid – Aktsiis – Direktiiv 92/83/EMÜ – Maksuvabastused – Artikli 27 lõike 1 punkt e – Mõiste „lõhna- ja maitseaine“ – Direktiiv 92/12/EMÜ – Euroopa Komisjoni aktsiisikomitee – Pädevus

Selle kohtuotsuse aluseks olnud kohtuasjas küsis eelotsuse taotluse esitanud kohus Euroopa Kohtult muu hulgas, kas KNi⁴⁰ tuleb tõlgendada nii, et kaup, mis saadakse vanillikuprast etanooli abil ekstraheeritud vahesaaduse lahjendamisel vee ja alkoholiga ning mis koosneb ligikaudu 85% ulatuses etanoolist, 10% ulatuses veest ja 4,8% ulatuses

³⁹ Vt II jaotise alapunkt 2.1 „Toote objektiivsed tunnused ja omadused“.

⁴⁰ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, rakendusmäärusega 2015/1754 muudetud redaktsioonis.

kuivjäägist ning mille keskmine vanilliinisaldus on 0,5%, kuulub KNi alamrubriiki 1302 19 05, alamrubriiki 3301 90 30 või alamrubriiki 3302 10 90. Sellise kauba saamiseks ekstraheeritakse kõigepealt vanillikuprast etanooli abil vahesaadus (edaspidi „vahesaadus“). Põhikohtuasjas kõne all oleva kauba saamiseks lahjendatakse see tumepruun, tugevalt lõhnav ja viskoosne vahesaadus alkoholi ja veega.

Kõigepealt käsitles Euroopa Kohus KNi rubriikidega 1302, 3301 ja 3302 hõlmatud kaupu ning tuletas meelde, et KNi klassifitseerimise üldreegli 1 kohaselt toimub kauba tariifne klassifitseerimine üldjuhul rubriikide kirjeldustest ning jaotiste ja gruppide märkustest lähtudes.

Neid sissejuhatavaid märkusi arvestades järeldas Euroopa Kohus KNi grupi 13 märkuse 1 teise lõigu punktile ij ja KNi grupi 33 märkuse 1 punktile a tuginedes esiteks, et sellist kaupa nagu põhikohtuasjas tuleb pidada taimreekstraktiks KNi rubriigi 1302 tähenduses ja täpsemalt vanilje õlivaiguks KNi alamrubriigi 1302 1905 tähenduses.

Sellega seoses rõhutas Euroopa Kohus, et kuigi HSi selgitavates märkustes on täpsustatud, et rubriigiga 1302 on hõlmatud üksnes mujal täpsemalt määratlemata või kaasa arvamata taimsed ekstraktid, ei ole üksnes selle tõttu välistatud sellise kauba nagu põhikohtuasjas lugemine KNi rubriigi 1302 tähenduses taimseks ekstraktiks põhjusel, et see kaup võib kuuluda spetsiifilisemasse rubriiki, täpsemalt KNi rubriiki 3301 või 3302.

Nimelt ei nähtu KNi rubriigist 1302 ega sellele lisatud märkustest mingil moel, et seda rubriiki tuleks pidada teise võimalusena kohaldatavaks rubriigiks erinevalt teatavatest KNi rubriikidest, milles selline võimalus on sõnaselgelt ette nähtud. Euroopa Kohus tuletas aga meelde, et HSi selgitavad märkused ei ole siduvad ega saa seetõttu olla ülimuslikud KNi sätete suhtes ega muuta nende sisu.

Igal juhul tuleneb HSi selgitavatest märkustest, et HSi rubriigi 1302 puhul on selles osutatud spetsiifilisemad rubriigid esitatud asjaomase märkuse punkti A lõpus. Seal esitatud toodete loetelus ei ole aga mainitud HSi rubriikides 3301 või 3302 nimetatud tooteid.

Euroopa Kohus märkis järgmiseks, et kuigi vahesaadus on etanooli abil vanillikuprast ekstraheeritud, võib selle kvalifitseerida vanilje õlivaiguks KNi alamrubriigi 1302 19 05 tähenduses. Nimelt on KNi grupi 13 märkuse 1 esimeses lõigus sõnaselgelt ette nähtud, et „püreetriekstrakt“ kuulub KNi rubriiki 1302. HSi selgitavate märkuste kohaselt saadakse see ekstrakt aga sarnaselt käesoleva kohtuotsuse punktis 24 nimetatud vahesaadusega „orgaanilise lahusti abil ekstraheerides“.

Lisaks on KNi rubriigiga 1301 muu hulgas hõlmatud looduslikud õlivaigud. Vanilje õlivaiku KNi alamrubriigi 1302 19 05 tähenduses tuleb seevastu pidada taimreekstraktiks, mida ei saada „looduslikult“, vaid tehnoloogilise ekstraheerimisprotsessi, eelkõige lahusti abil. Sellise tõlgenduse kinnituseks on ka KNi selgitavad märkused rubriigi 1302

kohta, milles on täpsustatud, et „[r]ubriigi 1302 taimeekstraktid on taimsed toorained, mis on näiteks lahustitega ekstraheeritud“.

Lisaks märkis Euroopa Kohus, et põhikohtuasjas kõne all oleva kauba saamiseks lahjendatakse asjaomast vahetoodet oluliselt etanooli ja veega. Siiski kuulub taimeekstrakt – nagu nähtub KNi selgitavatest märkustest rubriigi 1302 kohta – isegi pärast standardimisega seotud töötlemist ikkagi sellesse rubriiki.

Samuti on HSi selgitavates märkustes rubriigi 1302 kohta täpsustatud, et sellesse rubriiki kuuluvad ka „vedelad ekstraktid“, nimelt „ekstraktide lahused [...] alkoholiga [...], tavaliselt standardiseeritud“, et nende turustamisel oleks tootes taimeekstrakti kontsentratsioon ühesugune. Lisaks ei ole ei KNi ega HSi sätetes ega nende selgitavates märkustes ette nähtud selliste muude toodete koguse ülempiiri, mida võidakse kasutada asjaomase taimeekstrakti standardimiseks.

Euroopa Kohus järeldas sellest, et kui taimeekstrakti lahjendamine on mõeldud tagama selle standardimise, ei ole selle tõttu välistatud lahjendatud taimeekstrakti kuulumine KNi rubriiki 1302.

Euroopa Kohus märkis lõpuks, et HSi selgitavates märkustest HSi rubriikide 1302 ja 3301 kohta nähtub, et rubriigi 1302 taimeekstraktid erinevad rubriigi 3301 õlivaigekstraktidest selle poolest, et lisaks lenduvatele lõhnaainetele sisaldavad need tunduvalt suuremas osakaalus muid taimseid aineid kui HSi rubriigiga 3301 hõlmatud õlivaigekstraktid. Euroopa Kohtu hinnangul oli see nii põhikohtuasjas kõne all oleva kauba puhul, sest vanillikupra kuivjäägi osakaal oli selles üheksa korda suurem kui vanilliini osakaal.

Neil asjaoludel leidis Euroopa Kohus, et KNi tuleb tõlgendada nii, et selline kaup nagu põhikohtuasjas kuulub KNi alamrubriiki 1302 1905.

1.2. Kombineeritud nomenklatuuri selgitavad märkused

3. detsembri 1998. aasta kohtuotsus Clees (C-259/97, [EU:C:1998:587](#))

Ühine tollitariifistik – Ajalooliselt või etnograafiliselt väärtuslikud kollektsioonid ja kollektsiooniobjektid – Vanasõidukid

U. Clees esitas 1991. aastal pädevale tolliasutusele tollivormistuseks 1956. aastal toodetud kasutatud mootorsõiduki, mille mudel oli Mercedes-Benz 300 SL, vabasse ringlusse lubamiseks KNi rubriiki 9705 kuuluva ajalooliselt väärtusliku kollektsiooniobjektina.

Pärast sõiduki üle vaatamist tões tollibüroo, et see tuleks tegelikult klassifitseerida KNi rubriiki 9705 0000 0003. Seega koostas ta vastuseks U. Cleesi taotlusele pooldava maksuotsuse.

Toll saatis siiski U. Cleesile uue maksuotsuse imporditollimaksu kohta põhjendusel, et kõnealune mootorsõiduk oli ekslikult klassifitseeritud rubriiki 9705 kuuluvana ja tulnuks vastavalt Euroopa Kohtu 10. oktoobri 1985. aasta otsusele Daiber (200/84, [EU:C:1985:403](#)) klassifitseerida KNi rubriiki 8703 kuuluva kasutatud mootorsõidukina. Kuna vaie, mille U. Clees selle maksuotsuse peale esitas, jäeti rahuldamata, esitas ta kaebuse eelotsusetaotluse esitanud kohtule.

See kohus küsis seejärel Euroopa Kohtult, kas KNi⁴¹ rubriiki 9705 tuleb tõlgendada nii, et üldjuhul piisab, kui mootorsõiduk ajaloolise väärtusega kollektsiooniobjektina on esialgses seisundis, ilma et oluliselt oleks muudetud šassiid, roolimehhanismi, pidurisüsteemi, mootorit jne, on vähemalt 30 aastat vana ning esindab mudelit või tüüpi, mida enam ei toodeta.

Sellele küsimusele vastates märkis Euroopa Kohus – olles tõdenud, et eespool nimetatud kohtuotsust on eri liikmesriikide toll tõlgendanud erinevalt –, et komisjon on vastu võtnud selgitavad märkused.

Kuna liikmesriigi kohus oli osutanud asjaolule, et neis selgitavates märkustes ette nähtud kriteeriumid ei pruugi iga vanasõiduki puhul olla tingimata täidetud, tuletas Euroopa Kohus meelde, et tariifse klassifitseerimise sätte kohta tehtud Euroopa Kohtu otsuses esitatud tõlgendust ei saa muuta komisjoni vastu võetud selgitavate märkustega, mis on küll eri liikmesriikide tolli poolt KNi ühtse tõlgendamise tagamise olulised vahendid, ent ei ole õiguslikult siduvad.

Sellega seoses leidis Euroopa Kohus, et komisjoni sätestatud dispositiooni elementidena kehtestatud kolmes kriteeriumis – nimelt kriteeriumis, mille kohaselt peab asjaomane mootorsõiduk olema esialgses seisundis, ilma et oluliselt oleks muudetud selle kõige olulisemaid osi, kriteeriumis, et sõidukit enam ei toodeta, ja asjaomase sõiduki minimaalse vanuse kriteeriumis – ei ole kõrvale kaldutud suunistest, mille Euroopa Kohus esitas 10. oktoobri 1985. aasta otsuses Daiber (200/84, [EU:C:1985:403](#)). Neile kriteeriumitele vastav sõiduk on tõepoolest põhimõtteliselt selline, milles väljendub selle tootmise perioodi tehniline ja esteetiline eripära ning mis seeläbi on näide eelkõige ühe etapi kohta inimeste saavutuste arengus autotööstuse valdkonnas.

Seevastu ei piisa mootorsõiduki KNi rubriiki 9705 kuuluvana klassifitseerimiseks sellest, et selle sõiduki puhul on täidetud komisjoni sätestatud kolm kriteeriumi. Ühelt poolt tuleneb neist kolmest kriteeriumist üksnes eeldus, et sõiduk võib olla ajalooliselt või etnograafiliselt väärtuslik, mis aga ei pea paika siis, kui pädev asutus tõendab, et asjaomasel sõidukil puudub teatavale ajajärgule omane eripära selles mõttes, et selles ei väljendu inimkonna saavutuste arengujooned ning see ei ole selle arengu teatava etapi näide. Teiselt poolt peavad olema täidetud veel neli kriteeriumi omaduste kohta, mis peavad sõidukil olema, et seda saaks pidada kollektsiooniobjektiks.

⁴¹ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas.

Neil asjaoludel vastas Euroopa Kohus, et KNi rubriiki 9705 tuleb tõlgendada nii, et sellise mootorsõiduki puhul, mis on esialgses seisundis, ilma et oluliselt oleks muudetud šassiid, roolimehhanismi, pidurisüsteemi, mootorit jne., mis on vähemalt 30 aastat vana ja esindab mudelit või tüüpi, mida enam ei toodeta, eeldatakse, et see on ajalooliselt või etnograafiliselt väärtuslik. Siiski puudub neile tingimustele vastaval mootorsõidukil ajalooline või etnograafilise väärtus, kui pädev asutus tõendab, et asjaomasel sõidukil ei väljendu inimkonna saavutuste arengujooned ning see ei ole selle arengu teatava etapi näide. Lisaks peavad olema täidetud Euroopa Kohtu praktikast tulenevad kriteeriumid omaduste kohta, mis peavad sõidukil olema, et seda saaks pidada kollektiooniobjektiks.

12. jaanuari 2006. aasta kohtuotsus *Algemene Scheeps Agentuur Dordrecht* (C-311/04, [EU:C:2006:23](#))

Ühine tollitariifistik – Tariifirubriigid – Riisipartiide klassifitseerimine – Kombineeritud nomenklatuuri grupi 10 lisamärkuse 1 punkt f – Kehtivus – Imporditollimaksu tollivormistusjärgne sissenõudmine – Ühenduse tolliseadustiku artikli 220 lõike 2 punkt b – Tõlgendamine – Maksukohustuslase heauskus

Põhikohtuasja asjaolude asetleidmise ajal kehtinud KNi versioonis⁴² oli II jaotis pealkirjaga „Taimsed tooted“. Selles jaotises oli grupp 10 pealkirjaga „Teravili“. Selle grupi rubriigis 1006 „Riis“ oli muu hulgas alamrubriik „poolkroovitud riis“ (alamrubriik 1006 30). Grupi 10 lisamärkuses (edaspidi „vaidlusalune lisamärkus“) oli ette nähtud poolkroovitud riisi määratlus, milles oli mainitud riisitera idu, millele HSi vastavas selgitavas märkuses ei olnud viidatud.

Neil asjaoludel küsis eelotsuse taotluse esitanud kohus Euroopa Kohtult, kas vaidlusalune lisamärkus on kehtetu seetõttu, et selles ette nähtud poolkroovitud riisi määratluses on mainitud riisitera idu, millele HSi vastavas selgitavas märkuses ei ole viidatud.

Kõigepealt tuletas Euroopa Kohus meelde, et vastavalt EÜ asutamislepingu artikli 300 lõikele 7 on HS-konventsiooni sätted liidu institutsioonidele siduvad. Selle konventsiooni artikli 3 kohaselt on liit võtnud endale kohustuse HSi ulatust mitte muuta. Tulenevalt liidu sõlmitud rahvusvaheliste kokkulepete ülimuslikkusest liidu teisele õiguse aktide suhtes tuleb neid akte siiski tõlgendada võimaluse piires kooskõlas nende kokkulepetega.

KNi selgitavad märkused, mille on välja töötanud komisjon, ja WTOs välja töötatud HSi selgitavad märkused on küll oluliseks abiks eri tariifirubriikide ulatuse tõlgendamisel, ent need ei ole õiguslikult siduvad. Seega peab KNi selgitavate märkuste sisu olema kooskõlas KNi sätetega ega tohi muuta nende ulatust.

⁴² KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 2388/2000 muudetud redaktsioonis.

Selles kohtuasjas analüüsis Euroopa Kohus seda, kuidas on HSi ja KNi rubriikides ja alamrubriikides sõnastatud riisi eri liikide määratlused, misjärel ta järeldas, et KN on HSiga kooskõlas. Euroopa Kohus selgitas, et eelotsusetaotluse esitanud kohtu küsimusele vastamiseks tuleb kontrollida, kas vaidlusaluses lisamärkuses ette nähtud poolkroovitud ja kroovitud riisi määratluse sisu osas on muudetud KNi ulatust.

Sellega seoses leidis Euroopa Kohus, olles omavahel võrrelnud WTO selgitavat märkust ja vaidlusaluse lisamärkuse sõnastust poolkroovitud riisi kohta, et määratluste sõnastuses on erinevus selles osas, kas poolkroovitud riisi puhul on idu eemaldamist arvesse võetud või mitte.

Kui selle erinevuse tõttu tuleks vaidlusalust lisamärkust käsitada nii, et KNi alamrubriiki 1006 30 ei kuulu riis, mille puhul on osaliselt eemaldatud seemnekest, kuid eemaldatud ei ole idu, tuleks asuda seisukohale, et sellist riisi ei saa klassifitseerida ka KNi alamrubriiki 1006 20. Sellise tõlgenduse toimetel ei oleks asjaomast riisi võimalik klassifitseerida ühtegi rubriiki ja seetõttu piirataks HSi ulatust; HSi üldine ülesehitus aga seisneb just nimelt kõigi kaupade klassifitseerimises. Euroopa Kohus toonitas, et kuivõrd teisest õigust tuleb tõlgendada vastavalt rahvusvahelistele kokkulepetele, mis on liidule siduvad EÜ asutamislepingu artikli 300 lõikele 7 alusel, tuleb seega välja selgitada, kas vaidlusalust lisamärkust on võimalik tõlgendada ka mõnel teisel viisil, mis oleks HSiga kooskõlas.

Selle kaalutluse põhjal sedastas Euroopa Kohus seejärel, et vaidlusalust lisamärkust on võimalik tõlgendada viisil, mis on HSiga kooskõlas. Järelikult tuleb vaidlusaluse lisamärkuse sõnastuse erinevust käsitada nii, et see on HSiga kooskõlas ning seega ei saa sellele tugineda, et seada kahtluse alla selle märkuse kehtivust.

14. aprilli 2011. aasta kohtuotsus *British Sky Broadcasting Group ja Pace* (C-288/09 ja C-289/09, [EU:C:2011:248](#)).

Ühine tollitariifistik – Tariifne klassifitseerimine – Kombineeritud nomenklatuur – Satelliidi kaudu edastatava digiteleviiooni vastuvõtjad ja dekodeerid, millel on salvestusfunktsioon – Ühenduse tolliseadustik – Artikli 12 lõike 5 punkti a alapunkt 1 ja lõige 6 – Siduva tariifiinformatsiooni ajaline kehtivus

Kõnealuses kohtuotsuses, mille faktiline raamistik on esitatud eespool⁴³, selgitas Euroopa Kohus, et KNi⁴⁴ selgitavate märkustega tuleb jätta arvestamata juhul, kui need on vastuolus KNi sõnastusega.

⁴³ Vt II jao alapunkt 2.2. „Toote otstarve“. Seda kohtuotsust on mainitud ka III jao alapunktis 3.2 „Siduv tariifiinformatsioon“.

⁴⁴ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 2587/91 ja määrusega nr 1214/2007 muudetud redaktsioonis.

Euroopa Kohus tuletas meelde, et KNi selgitavad märkused, mille on välja töötanud komisjon, ja HSi selgitavad märkused, mille on välja töötanud WTO, on küll oluliseks abiks eri tariifirubriikide ulatuse tõlgendamisel, ent need ei ole siiski õiguslikult siduvad.

Lisaks peab KNi selgitavate märkuste – mis ei asenda HSi selgitavaid märkusi, vaid mida tuleb käsitada HSi märkusi täiendavana ja vaadelda nendega koosmõjus – sisu seega olema KNi sätetega kooskõlas ega tohi muuta nende ulatust.

Nendele kaalutlustele tuginedes sedastas Euroopa Kohus, et kui peaks selguma, et KNi selgitavad märkused on vastuolus KNi rubriikide ja jaotiste või peatükkide märkuste sõnastusega, tuleb nendega arvestamata jätta.

17. veebruari 2016. aasta kohtuotsus *Salutas Pharma* (C-124/15, [EU:C:2016:87](#))

Eelotsusetaotlus – Ühine tollitariifistik – Tariifne klassifitseerimine – Kombineeritud nomenklatuur – Rubriik 3004 – 500 mg kaltsiumi sisaldavad lahustuvad tabletid – Üldise tervise või hea enesetunde säilitamiseks näidustatud soovitatud päevaannusest oluliselt suurem ainekogus soovitatud päevadoosis

2012. aastal esitas *Salutas Pharma* taotluse väljastada STI tablettide kohta, mis koosnevad valmistisest, mille peamine koostisosa on kaltsium ja mis on ette nähtud suukaudseks manustamiseks vees lahustatuna. Ta tegi ettepaneku klassifitseerida see toode KNi alamrubriiki 3004 90 00.

STIs klassifitseeris toll nimetatud toote KNi alamrubriiki 2106 90 92 põhjendusel, et see toode ei ole hõlmatud KNi rubriigiga 3004, sest selle doseering ei vasta kaltsiumi tarbimisele koguses, mis on oluliselt suurem kui aine soovitatud päevaannus, mis on näidustatud üldise tervise ja hea enesetunde säilitamiseks.

Vastuseks *Salutas Pharma* esitatud vaidele jättis toll muutmata oma otsuse klassifitseerida põhikohtuasjas kõne all olev toode KNi rubriiki 2106 kuuluvana, põhjendusel et KNi grupi 30 lisamärkuses 1 ette nähtud tingimus ei olnud täidetud, kuivõrd vaidlusaluse toote puhul ei olnud kaltsiumi maksimaalne soovitatud päevadoos võrdne kaltsiumi kolmekordse soovitatud päevaannusega.

Salutas Pharma esitas tolli selle otsuse peale kaebuse eelotsusetaotluse esitanud kohtule, väites, et KNi grupi 30 lisamärkus 1 on kehtetu, kuna sellega muudetakse KNi tariifirubriigi 3004 sisu.

Neil asjaoludel küsis eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtult, kas lahustuvad tabletid kaltsiumisisaldusega 500 mg tableti kohta, mida kasutatakse kaltsiumipuuduse ennetamiseks ja raviks ning osteoporoosi ennetamiseks ja raviks rakendatava spetsiaalse teraapia toetuseks ning mille etiketil märgitud maksimaalne soovitatav

päevadoos täiskasvanule on kolm tabletti, tuleb klassifitseerida KNi⁴⁵ alamrubriiki 3004 90 00.

Kõigepealt tuletas Euroopa Kohus meelde, et KNi grupi märkused on ÜTT ühtse kohaldamise tagamiseks olulised vahendid ning sellisena saab neist ÜTT tõlgendamiseks olulist teavet. Nende märkuste sisu peab seega olema kooskõlas KNi sätetega ega tohi muuta nende ulatust. Lisaks on KNi selgitavad märkused oluliseks abiks eri tariifirubriikide ulatuse tõlgendamisel, olemata siiski õiguslikult siduvad.

Kõne all olevas asjas tõdes Euroopa Kohus, et kõne all oleva toote puhul on täidetud KNi grupi 30 lisamärkuse 1 esimese lõike punktides a–d ette nähtud tingimused ning pooled on eriarvamusel üksnes küsimuses, kas asjaomase toote soovitatud päevadoosis sisalduva kaltsiumi kogus on selle lisamärkuse tähenduses „oluliselt suurem kui [soovitatud päevaannus], mis on näidustatud üldise tervise ja hea enesetunde säilitamiseks“.

Nimelt on KNi grupi 30 selgitava märkusega soovitud täpsustada selle grupi lisamärkuse 1 kriteeriumi „oluliselt suurem“, nähes ette, et tegemist on sellise soovitatud päevadoosiga, mis sisaldab vitamiine või mineraalaineid „palju suuremas koguses [...], tavaliselt vähemalt kolm korda rohkem kui soovitatud päevaannus“.

Euroopa Kohus tõdes ühelt poolt, et vastavalt sellele selgitavale märkusele, mis ei ole õiguslikult siduv, on toode, mille soovitatud päevadoosis on vitamiine ja mineraalaineid kolm korda rohkem kui soovitatud päevaannus, asjaomase grupiga hõlmatud sellisel juhul, kui ka kõik muud tingimused on täidetud. Teiselt poolt – ning arvestades selles märkuses kasutatud sõna „tavaliselt“ – ei ole tooted KNi grupist 30 selle märkuse alusel välistatud üksnes selle tõttu, et nende soovitatud päevadoos ei sisalda vitamiine või mineraalaineid kolm korda rohkem kui soovitatud päevaannus.

Euroopa Kohus leidis, et järelilikult ei saa KNi grupi 30 selgitavat märkust tõlgendada nii, et vitamiine või mineraalaineid sisaldava toote KNi rubriiki 3004 kuuluvana klassifitseerimiseks peab selle toote soovitatud päevadoosis sisalduma nimetatud aineid tingimata kolm korda rohkem, kui on soovitatud päevaannus. Nimelt tuleb toode klassifitseerida sellesse rubriiki, kui KNi rubriigi 3004 sõnastuses määratletud objektiivsete omadustega toote soovitatud päevadoosis on vitamiinide, mineraalainete, asendamatute aminohapete või rasvhapete kogus oluliselt suurem sellest, mis on vajalik või näidustatud tavatoitumise puhul.

⁴⁵ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 1006/2011 muudetud redaktsioonis.

2. Komisjoni vastu võetud tariifse klassifitseerimise määrused

20. novembri 1997. aasta kohtuotsus Wiener SI (C-338/95, [EU:C:1997:552](#))

Ühine tollitariifistik – Tariifne klassifitseerimine – Öösärgid

Saksamaa äriühing Wiener importis 1985. aastal Taist rõivaid, mille ta deklareeris ÜTT alamrubriigi 60.04 B IV b 2 bb tähenduses „naiste öösärkidena“. Pärast osalist kontrolli lubati need rõivad vabasse ringlusse ja vähendati nende võrra „öösärkide“ tariifikvooti.

Täiendava kontrolli tulemusel leidis Saksa toll siiski, et need rõivad on „sünteetilisest tekstiilkiust kleidid“ ÜTT alamrubriigi 60.05 A II b 4 cc 22 tähenduses, ning nõudis seega tollivormistujärgselt sisse kõrgema määraga tollimaksu.

Wiener esitas asjaomase teise maksuotsuse peale kaebuse, mis aga kohtuotsusega rahuldamata jäeti. Wiener esitas nimetatud kohtuotsuse peale eelotsusetaotluse esitanud kohtule kassatsioonkaebuse.

Neil asjaoludel küsis eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtult, kas 1985. aasta ÜTT⁴⁶ alamrubriigi 60.04 B IV b 2 bb tähenduses mõistet „öösärk“ tuleb tõlgendada nii, et sellega on hõlmatud üksnes „muu“ aluspesu, mis selle tunnuste põhjal on ilmselgelt mõeldud kandmiseks eranditult öörõivana, või on sellega hõlmatud ka tooted, mis oma välimuse tõttu on mõeldud peamiselt, mitte aga eranditult voodis kandmiseks.

Kõigepealt märkis Euroopa Kohus, et ÜTT alamrubriigi 60.04 B IV b 2 bb sõnastuses puudub naiste või tüdrukute öösärkide määratlus. Sellist määratlust ei ole ka ÜTT selgitavates märkustes ega Tollikoostöö Nõukogu nomenklatuuri selgitavates märkustes.

Euroopa Kohus kandis lahendatavale kohtuasjale üle arutluskäigu 9. augusti 1994. aasta kohtuotsusest Neckermann Versand (C-395/93, [EU:C:1994:318](#)) ja leidis, et kuna kaup on mõeldud peamiselt voodis kandmiseks, tuleb see kvalifitseerida 60.04 B IV b 2 bb tähenduses „öösärkideks“, isegi kui seda saab kasutada muul otstarbel.

Euroopa Kohtu hinnangul ei oleks teistsugust järelust saanud teha ka seetõttu, et võeti vastu määrus nr 548/89, mille lisas oli sätestatud, et ülakeha katmiseks mõeldud kergeid silmuskootud kangast rõivaid, mis ulatuvad poolde reide, millel on avar ümarakaelus ja laiad lühikesed varrukad ning mille vasakpoolsesse küljeõmblusesse on vöökohale kinnitatud vööpael, ei või klassifitseerida „öösärkideks“, vaid need on „kleidid“ KNi rubriigi 6104 tähenduses, sest neid ei saa pidada ainult ööriietena kandmiseks mõelduks, ning määrus nr 812/89, millega keelati mitmesuguste ülakeha katmiseks mõeldud kergete silmuskootud kangast (100% puuvill) rõivaste, mis ulatuvad poolde

⁴⁶ ÜTT määruse nr 3400/84 redaktsioonis.

reide, millel on avar ümarakaelus ja laiad lühikesed varrukad ning vöökohas puudub vööpael, klassifitseerimine „öösärkidena“.

Need klassifitseerimismäärused võeti nimelt vastu pärast põhikohtuasja asjaolude asetleidmist. Seetõttu ei saa nende sätteid analoogia alusel kohaldada varasemate tariifieeskirjade tõlgendamisel, isegi kui need määrused on mõeldud ainult selgitavatena ja nendega ei ole muudetud asjaomaste rubriikide või alamrubriikide sõnastust.

Sellega seoses märkis Euroopa Kohus eelkõige, et enne seda, kui mõiste „öösärk“ kitsendavalt tõlgendamise eesmärgil võeti vastu komisjoni hilisemad klassifitseerimismäärused, oli õiguskindluse põhimõttega – mis on liidu õiguse aluspõhimõte – igati kooskõlas võimalus sisustada see mõiste üldiselt nii, et sellega on lisaks eranditult voodis kandmiseks ette nähtud aluspesule hõlmatud ka sellised rõivad, mis on mõeldud peamiselt selliseks kasutamiseks.

Järelikult tuleb ÜTT alamrubriiki 60.04 B IV b 2 bb tõlgendada nii, et sellega on hõlmatud aluspesu, mis selle objektiivsete tunnuste põhjal on ette nähtud eranditult või peamiselt voodis kandmiseks. Liikmesriigi kohtu ülesanne on nende rõivaste lõiget, koostist, välimust ja moesuundumusi asjaomases liikmesriigis arvesse võttes anda hinnang sellele, kas asjaomastel rõivastel on sellised objektiivsed tunnused või kas neid – vastupidi – võib kanda nii voodis kui ka teatavates muudes kohtades.

20. novembri 2008. aasta kohtuotsus Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading (C-375/07, [EU:C:2008:645](#))

Eelotsusetaotlus – Klassifitseerimismääruse kehtivus – Määruse (EÜ) nr 1196/97 lisa tõlgendamine – Tolliseadustiku artiklid 220 ja 239 – Määruse (EMÜ) nr 2454/93 artiklid 871 ja 905 – Riisijahust, soolast ja veest valmistatud kuivatatud lehed – Tariifne klassifitseerimine – Importitollimaksu tollivormistusjärgne sissenõudmine – Vähendamismenetlus – Avastatav tolli viga – Importija ilmne hooletus

Tootmise ja kaubandusega tegelev Madalmaade ettevõtja H & S varustas muu hulgas restorane idamaiste toiduainetega. Selleks importis ta Vietnami päritolu riisipaberit.

H & S importis seda toodet juba 1996. aastal KNi⁴⁷ alamrubriiki 1901 90 99 kuuluvana. Madalmaade toll (edaspidi „toll“) aktsepteeris selle tariifse klassifikatsiooni korduvalt ka siis, kui ta oli importitud tootepartiist võetud näidiseid kontrollinud ja analüüsinud.

Komisjon võttis 1997. aastal vastu määruse nr 1196/97, milles oli sätestatud, et kõnealused tooted kuuluvad tegelikult KNi alamrubriiki 1905 90 20. See määrus jõustus 19. juulil 1997.

⁴⁷ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 1624/97 muudetud redaktsioonis.

H & S jätkas siiski riisipaberi importimist nii, et klassifitseeris selle KNi alarubriiki 1901 90 99. Toll jätkas samuti äriühingu esitatud deklaratsioonide aktsepteerimist, tehes seda viimati 14. juulil 1997 ja 16. märtsil 1998. 16. märtsil märkas toll siiski vale klassifikatsiooni ja teatas äriühingule, et kõnealune kaup kuulub klassifitseerimismääruses ette nähtud rubriiki ehk KNi alamrubriiki 1905 90 20. Sellest alates deklareeris H & S need toiduained nimetatud rubriiki kuuluvatena.

Toll teatas 2000. aasta vältel H & S -le, et nõuab 25. novembrist 1997 kuni 2. veebruarini 1998 ulatuva ajavahemiku osas vabastusjärgselt sisse tollimaksu, mis oleks tulnud maksta KNi alamrubriigi 1905 90 20 alusel.

Seepeale esitas H & S tollimaksu vähendamise taotluse. Taotlus lükati tagasi ja päädis lõppastmes põhikohtuasjaga.

Kuna eelotsusetaotluse esitanud kohus kahtles riisipaberi tariifses klassifitseerimises, otsustas ta küsida Euroopa Kohtult muu hulgas, kas riisijahust, soolast ja veest valmistatud lehed, mis on kuivatatud, kuid kuumtöötlemata, kuuluvad KNi alamrubriiki 1905 90 20 ja kas määrus nr 1196/97 on kehtiv.

Kõigepealt tõdes Euroopa Kohus, et erinevalt KNi rubriigi 1905 teatavatest keeleversioonidest ei ole selle rubriigi hollandikeelses versioonis sõnaselgelt mainitud, et jahu- või tärklistetaimest lehed ja muud sarnased tooted peavad olema „kuivatatud“. Selles keeleversioonis on mainitud vaid lehtede kujul tooteid.

Euroopa Kohus tuletas siiski meelde, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb liidu õigust tõlgendada ühetaoliselt, mistõttu on välistatud võimalus, et kahtluse korral käsitletakse teatava sätte sõnastust eraldiseisvana, ning seetõttu tuleb asjaomast sätet hoopis tõlgendada ja kohaldada teisi ametlikke keeleversioone arvestades.

Sellega seoses märkis Euroopa Kohus ühelt poolt, et riisipaberit (*rice paper*) või muid „kuivi“ tooteid on sõnaselgelt mainitud KNi alamrubriigi 1905 90 20 mitmes keeleversioonis, rubriik 1901 aga on jääkrubriik ning sellesse kuuluvad üksnes KNis mujal nimetamata ja hõlmamata tooteid.

Teiselt poolt ei ole – nagu nähtub KNi eri keeleversioonidest ja komisjoni selgitavatest märkustest, milles on viidatud rahvusvahelise kaupade kirjeldamise ja kodeerimise HS-konventsiooni selgitavatele märkustele – toote alamrubriiki 1905 90 20 klassifitseerimiseks nõutav tunnus see, et toode on küpsetatud.

Neid kaalutlusi arvestades leidis Euroopa Kohus, et riisijahust, soolast ja veest valmistatud kuivatatud ja poolläbipaistvate eri suurusega lehtede või ketaste kujul olevate toiduainete klassifitseerimine KNi alamrubriiki 1905 90 20 on kooskõlas nimetatud alamrubriigi sõnastusega. Euroopa Kohus leidis, et sellest järelduvalt on määrus nr 1196/97 kehtiv.

19. veebruari 2009. aasta kohtuotsus Kamino International Logistics (C-376/07, [EU:C:2009:105](#))

Ühine tollitariifistik – Kombineeritud nomenklatuur – Tariifne klassifitseerimine – Vedelkristallekraaniga (LCD) monitorid, mis on varustatud SUB-D, DVI-D, USB, S-video ja liit-video pistmikega – Rubriik 8471 – Rubriik 8528 – Määrus (EÜ) nr 754/2004

Kõnealuses kohtuotsuses, mille faktiline raamistik on esitatud eespool,⁴⁸ küsis eelotsuse taotluse esitanud kohus Euroopa Kohtult lisaks, kas põhikohtuasjas kõne all olevate LCD-monitoride tariifsel klassifitseerimisel on määrus nr 754/2004 on kohaldatav.

Sellega seoses tuletas Euroopa Kohus meelde, et ühelt poolt võtab komisjon klassifitseerimismääruse vastu siis, kui konkreetse toote KNI klassifitseerimine võib põhjustada raskusi või vastuolu, ning teiselt poolt on selline määrus üldkohaldatav, kuna see ei ole kohaldatav konkreetse ettevõtja suhtes, vaid üldiselt kõigi klassifitseeritava tootega identsete toodete puhul.

Ehkki klassifitseerimismääruse kohaldamine analoogia alusel selles määruses nimetatutega analoogsete toodete suhtes juba soodustab KNI ühetaolist tõlgendamist ja ettevõtjate võrdset kohtlemist, on niisugusel juhul samuti vajalik, et klassifitseeritavad tooted ja klassifitseerimismääruses mainitud tooted oleksid piisavalt sarnased. Kõne all olevad LCD-monitorid ei ole tehnilisest seisukohast sarnased neile toodetele, mis on klassifitseeritud määruses nr 754/2004, milles on tegemist nii mõõtmete kui ka eraldusvõime poolest erinevate plasmaekraanidega.

Põhikohtuasjas kõne all olevate monitoride suhtes analoogia alusel määruse nr 754/2004 kohaldamiseks ei piisa üksnes sellest, et nii asjaomaste monitoridega kui ka osutatud määruses käsitletud toodetega on võimalik taasesitada nii automaatselt andmetöötlusseadmest kui ka muust allikast lähtuvat signaali, juhul kui seejuures ei anta hinnangut nende objektiivsetele tunnustele ega sellele, millisel tasemel saab nendega asjaomaseid funktsioone täita

Sellest järeldas Euroopa Kohus, et SUB-D, DVI-D, USB, S-video ja liit-video pistmikega varustatud LCD-monitoride tariifsel klassifitseerimisel ei ole määrus nr 754/2004 kohaldatav.

17. juuli 2014. aasta kohtuotsus Panasonic Italia jt (C-472/12, [EU:C:2014:2082](#))

Eelotsusetaotlus – Määrus (EMÜ) nr 2658/87 – Ühine tollitariifistik – Tariifne klassifitseerimine – Kombineeritud nomenklatuur – Rubriigid 8471 ja 8528 – Plasmakuvarid – Arvutikuvari otstarve – Telerikuvari võimalik otstarve videokaardi sisestamise korral

⁴⁸ Vt II jao alapunkt 2.1 „Toote objektiivsed tunnused ja omadused”.

Aastatel 2001–2004 importisid põhikohtuasja hagejad Itaaliasse plasmakuvareid. Tollideklaratsioonides klassifitseerisid nad imporditud kuvarid KNi alamrubriiki nr 8471 60 90 kui kuvarid, mis on mõeldud eranditult selleks, et edastada arvutist lähtuvat kujutist, mistõttu nende toodete suhtes kehtis tolli- ja käibemaksuvabastus 20% ulatuses.

Toll leidis siiski, et need kuvarid tuleb klassifitseerida kuuluvana KNi rubriiki 8528, millega on hõlmatud muu hulgas televisiooni vastuvõtuseadmed ja videomonitorid, mistõttu on kohaldatav tollimaks määraga 14%.

Põhikohtuasja hagejad esitasid Commissione tributaria provinciale di Milanole (Milano esimese astme maksukohus, Itaalia) kaebused, mis jäeti rahuldamata põhjusel, et nende kuvarite KNi rubriiki 8471 klassifitseerimine on välistatud seetõttu, et neisse pelgalt videokaardi sisestamise tulemusel saab nendega vastu võtta liitvideosignaali. Põhikohtuasja hagejad esitasid esimeses kohtuastmes tehtud otsuste peale apellatsioonkaebused Commissione tributaria regionale di Milanole (Milano teise astme maksukohus, Itaalia); see kohus nõustus, et imporditud kuvarid tuleb klassifitseerida KNi tariifirubriiki 8528 kuuluvana.

Neil asjaoludel küsis apellatsiooniastmes tehtud kohtuotsuste peale esitatud kassatsioonkaebusi lahendav eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtult esiteks seda, milliseid kriteeriume kohaldades tuleb otsustada, kas sellised kuvarid nagu põhikohtuasjas tuleb klassifitseerida KNi⁴⁹ rubriiki 8471 kuuluvana või, kui see ei ole võimalik, KNi rubriiki 8528 kuuluvana.

Asjaomaste kuvarite tariifse klassifitseerimise meetodi kohta märkis Euroopa Kohus, et vastavalt KNi grupi 84 märkuse 5 punkti B alapunktidele a–c on sellised kuvarid nagu põhikohtuasjas automaatse andmetötlusseadme plokkidena hõlmatud KNi rubriigiga 8471 juhul, kui nende puhul on täidetud kolm kumulatiivset tingimust: need on üksnes või peamiselt automaatses andmetötlussüsteemis kasutatavat tüüpi, need saab ühendada keskseadmega ja nendega saab vastu võtta või edastada andmeid selles süsteemis kasutataval kujul.

Euroopa Kohtu hinnangul sai eespool nimetatud teise ja kolmanda tingimuse lugeda täidetuks, ent seoses esimese tingimusega tuletas ta meelde, et arvestades KNi grupi 84 märkuse 5 punkti B alapunkti a, milles on mainitud „üksnes“ või „peamiselt“ automaatses andmetötlussüsteemis kasutatavat tüüpi plokkide, ei ole kuvari KNi rubriiki 8471 kuuluvana klassifitseerimine välistatud lihtsalt seetõttu, et kuvariga saab taasesitada kujutist, mis lähtub muust allikast kui automaatne andmetötlusseade.

Nimelt selgub rubriiki 8471 käsitlevate selgitavate märkuste punktides, et peamiselt automaatses andmetötlusseadmes kasutatavat tüüpi kuvari saab tuvastada, tuginedes

⁴⁹ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 2388/2000, määrusega nr 2031/2001, määrusega nr 1832/2002 ja määrusega nr 1789/2003 muudetud järjestikustes redaktsioonides.

lisaks sellele, et see on varustatud andmetöötlussüsteemiga ühendatava pistmikuga, ka muudele tehnilistele tunnustele, nagu muu hulgas see, et kuvar on valmistatud lähedalt vaadates töötamiseks, sellega ei saa taasesitada televisioonisignaali, selle elektromagnetkiirguse tase on madal, selle ekraani punktisamm algab 0,41 millimeetrist keskmisel eraldusvõimel ja väheneb eraldusvõime tõustes, selle ribalaius on 15 MHz või suurem ning selle ekraani pikselimõõtmed on väiksemad kui rubriigi 8528 videomonitoridel, eraldusvõime aga kõrgem kui viimastel.

Neil asjaoludel otsustas Euroopa Kohus, et sellise plasmakuvari, mille diagonaal on 106,6 cm, mis on varustatud kahe kõlari ja kaugjuhtimispuldiga ning millel on sisse ehitatud pesa videokaardi paigaldamiseks, tariifsel klassifitseerimisel KNi tuleb arvesse võtta selle kuvari olemusest tulenevat otstarvet, milleks on ühelt poolt automaatselt andmetöötlusseadmest lähtuvate andmete ja teiselt poolt liitvideosignaali taasesitamine. Niisugused kuvarid tuleb klassifitseerida KNi alamrubriiki 8471 60 90, kui neid kasutatakse üksnes või peamiselt automaatses andmetöötlussüsteemis KNi grupi 84 märkuse 5 punkti B alapunkti a tähenduses, või KNi alamrubriiki 8528 21 90, kui see nii ei ole, mida eelotsusetaotluse esitanud kohus peab kontrollima eelkõige asjaomaste kuvarite nende objektiivsete tunnuste põhjal, mis on esitatud HSi selgitavates märkustes rubriigi 8471 kohta, konkreetsemalt HSi I osa punkti D alapunktides 1–5 automaatsete andmetöötlusseadmete kuvarite kohta.

Teiseks küsis eelotsuse taotluse esitanud kohus, kas määrus nr 754/2004 on kohaldatav tagasiulatuvalt.

Euroopa Kohus meenutas kõigepealt oma kohtupraktikat, mille kohaselt on määruse tagasiulatuvalt kohaldamine vastuolus õiguskindluse põhimõttega sõltumata sellest, kas tagasiulatuvalt kohaldamisel on asjaomasele isikule soodsad tagajärjed või mitte, välja arvatud juhul, kui määruse sõnastusest või eesmärgist piisavalt selgelt nähtub, et selle määrusega ei ole reguleeritud mitte ainult olukorda tulevikus, misjärel ta märkis, et määruse nr 754/2004 preambulis, selle sätete sõnastuses ega lisas ei viita miski sellele, et kõnealune määrus oleks kohaldatav tagasiulatuvalt.

Igal juhul ei saa tagasiulatuvat mõju olla määruisel, millega on määratletud KNi tariifistiku rubriiki või alamrubriiki klassifitseerimise tingimused. Seega ei ole määrus nr 754/2004 kohaldatav tagasiulatuvalt.

22. septembri 2016. aasta kohtuotsus Kawasaki Motors Europe (C-91/15, [EU:C:2016:716](#))

Eelotsusetaotlus – Kehtivuse hindamine – Määrus (EÜ) nr 1051/2009 – Ühine tollitariifistik – Tariifne klassifitseerimine – Kombineeritud nomenklatuur – Rubriik 8701 – Traktorid – Alamrubriigid 8701 90 11 – 8701 90 39 – Uued ratastega põllumajandustraktorid ja metsatraktorid (v.a üheteljelised aiatraktorid) – Traktoritena kasutamiseks konstrueeritud neljarattalised kerg-maastikusõidukid

Selles kohtuotsuses, mille faktiline raamistik on esitatud eespool,⁵⁰ esitas Gerichtshof Amsterdam (Amsterdami apellatsioonikohus, Madalmaad) KME poolt seoses STI-ga algatatud kohtumenetluse kontekstis Euroopa Kohtule küsimuse määruse nr 1051/2009 kehtivuse kohta ja palus vajaduse korral selgitada, millistesse alamrubriikidesse tuleb asjaomased sõidukid Klassifitseerida.

Põhikohtuasja poolte ja eelotsuse taotluse esitanud kohtu väitel ei olnud määruses nr 1051/2009 käsitletud sõidukid ja asjaomasel kohtuasjas käsitletavat sõidukid küll identsed, ent olid piisavalt sarnased selleks, et osutatud määrus oleks kohaldatav analoogia alusel. Siiski kahtles eelotsuse taotluse esitanud kohus, kas kõnealune määrus on asjakohane, kuivõrd sõidukitel puudusid sellised spetsiifilised seadmed nagu tappvõll, hüdrauliline tõsteseade või vintsid.

Eelotsusetaotluse esitanud kohus märkis samuti, et tariifistiku alamrubriike käsitlevates selgitavates märkustes on viidatud konkreetsetele seadmetele, nagu metsatraktoritel olevad vintsid, kuid põllumajandustraktoreid on kirjeldatud nii, et need on üksnes „tavaliselt“ varustatud hüdraulilise tõsteseadme ja tappvõlliga. See tähelepanek ajendas teda küsima, kas määrus nr 1051/2009 on kohaldatav sarnastele maastikusõidukitele, mille võib klassifitseerida põllumajandustraktorina, isegi kui need ei ole varustatud mainitud seadmetega.

Sellega seoses tuletas Euroopa Kohus eelkõige meelde, et kui liikmesriigi kohus kahtleb sellise klassifitseerimismääruse kehtivuses, mida ta analoogia alusel peab kohaldama toodete suhtes, mis on piisavalt analoogsed selles määruses käsitletutega, võib ta põhjendatult esitada Euroopa Kohtule eelotsusetaotluse selle akti kehtivusele hinnangu saamiseks.

Kokkuvõttes leidis Euroopa Kohus, et määruse nr 1051/2009 lisa punkt 2 oli kehtetu niivõrd, kuivõrd sellega on seal kirjeldatud sõiduk klassifitseeritud KNi⁵¹ alamrubriiki 8710 90 90, mitte alamrubriikidesse 8701 90 11 – 8701 90 39 selle sõiduki mootori võimsuse järgi.

15. detsembri 2016. aasta kohtuotsus LEK (C-700/15, [EU:C:2016:959](#))

Eelotsusetaotlus – Kombineeritud nomenklatuur – Kaupade klassifitseerimine – Tariifirubriiki 2106 kuuluv toidulisand – Toimeaine kui oluline koostisosa – Võimalik klassifitseerimine kombineeritud nomenklatuuri gruppi 30 – Toodete ravimitena esitlemine ja turustamine

Selles kohtuasjas, mille õiguslik raamistik on esitatud eespool,⁵² palus eelotsusetaotluse esitanud kohus oma esimeses ja teises küsimuses sisuliselt selgitada, kas KNi⁵³ tuleb

⁵⁰ Kohtuvaidluse faktilise ja õigusliku raamistiku kohta vt II jao alapunkt 2.2 „Toote sihtotstarve“.

⁵¹ KN määruse nr 948/2009 redaktsioonis.

⁵² Vt I jagu „Üldised märkused Euroopa Liidu kohtu ülesannete laadi ja ulatuse ning asjakohaste hindamiskriteeriumide kohta“.

tõlgendada nii, et sellised tooted nagu põhikohtuasjas – millel on üldiselt tervisele kasulik mõju ja mille oluline koostisosa on KNi rubriiki 2106 kuuluvana klassifitseeritavate toidulisandite toimeaine – võib sellele vaatamata, et tootja esitleb neid ravimitena ning neid turustatakse ravimitena, klassifitseerida KNi rubriiki 3004 kuuluvana või on need pigem hõlmatud KNi rubriigiga 2106.

Selles kontekstis käsitles Euroopa Kohus muu hulgas küsimust, kas määrus nr 1264/98 ja rakendusmäärus nr 727/2012, millega teatavad tooted klassifitseeriti KNi rubriiki 2106, on põhikohtuasjas kõne all olevate toodete suhtes kohaldatavad.

Esiteks tuletas Euroopa Kohus meelde, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on klassifitseerimismäärus üldkohaldatav, sest see ei ole kohaldatav konkreetse ettevõtja suhtes, vaid üldiselt kõigi tolliseadustiku komitee analüüsitud tootega identsete toodete puhul. Selleks et klassifitseerimismääruse tõlgendamisel saaks määratleda selle määruse kohaldamisala, tuleb arvesse võtta muu hulgas selle määruse põhjendusi. Sellega seoses märkis Euroopa Kohus, et põhikohtuasjas kõne all olevad tooted ei ole identsed osutatud määrustes käsitletud toodetega. Järelikult ei ole nimetatud määrused põhikohtuasjas kõne all olevate toodete puhul otsekohaldatavad.

Teiseks viitas Euroopa Kohus oma praktikale, mille kohaselt soodustab selliste klassifitseerimismääruste nagu määrus nr 1264/98 ja rakendusmäärus nr 727/2012 analoogia alusel kohaldamine toodete suhtes, mis on nendes määrustes käsitletutega analoogsed, KNi ühtset tõlgendamist ja ettevõtjate võrdset kohtlemist. Seda kohtupraktikat arvestades võrdles Euroopa Kohus seejärel osutatud määrustes käsitletud toodete ja põhikohtuasjas kõne all olevate toodete objektiivseid tunnuseid ja omadusi. Euroopa Kohus järeldas, et neil toodetel on sama toimeaine kui toodetel, mis on klassifitseeritud määrusega nr 1264/98 ja rakendusmäärusega nr 727/2012, ning et need erinevad üksnes kasutatud mikroorganismide kontsentratsiooni ja abiainete poolest.

Nende kaalutluste põhjal vastas Euroopa Kohus, et sellised tooted nagu põhikohtuasjas – millel on üldiselt tervisele kasulik mõju ja mille oluline koostisosa on KNi rubriiki 2106 kuuluvana klassifitseeritavate toidulisandite toimeaine – tuleb nimetatud rubriiki kuuluvana klassifitseerida sellele vaatamata, et tootja esitleb neid ravimitena ning neid turustatakse ravimitena.

⁵³ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 1006/2011 muudetud redaktsioonis.

13. septembri 2018. aasta kohtuotsus Vision Research Europe (C-372/17, [EU:C:2018:708](#))

Eelotsusetaotlus – Ühine tollitariifistik – Tariifirubriigid – Kaupade klassifitseerimine – Kaamera, millel on hävimälu, millest salvestatud pildid kaamera väljalülitamisel või uute piltide tegemisel kaovad – Kombineeritud nomenklatuur – Alamrubriigid 8525 80 19 ja 8525 80 30 – Selgitavad märkused – Tõlgendamine – Rakendusmäärus (EL) nr 113/2014 – Tõlgendamine – Kehtivus

Selles kohtuotsuses, mille faktilised asjaolud on esitatud eespool,⁵⁴ märkis Euroopa Kohus rakendusmääruse nr 113/2014 kehtivuse kontrolli kohta ühelt poolt, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on klassifitseerimismäärus üldkohaldatav, sest see ei ole kohaldatav konkreetse ettevõtja suhtes, vaid üldiselt kõigi tolliseadustiku komitee analüüsitud tootega identsete toodete puhul. Selleks et klassifitseerimismääruse tõlgendamisel saaks määratleda selle määruse kohaldamisala, tuleb arvesse võtta muu hulgas selle määruse põhjendusi.

Seejärel sedastas Euroopa Kohus, et rakendusmääruses nr 113/2014 kirjeldatud kaamerate ja põhikohtuasjas kõne all oleva kaamera tunnuste võrdlusest ilmneb, et need kaamerad ei ole identsed ning et see määrus ei ole vaidlusaluse kaamera puhul otsekohaldatav.

Teiselt poolt tuleneb aga väljakujunenud kohtupraktikast, et kui klassifitseerimismäärus ei ole otsekohaldatav toodetele, mis ei ole määruses käsitletud tootega identsed, vaid on sellega ainult sarnased, siis on asjaomane määrus sellistele toodetele kohaldatav analoogia alusel. Selleks piisab, et klassifitseeritavad tooted ja klassifitseerimismääruses käsitletud tooted oleksid piisavalt sarnased.

Kuna rakendusmääruses nr 113/2014 nimetatud seadmed on oma objektiivsete tunnuste ja omaduste poolest sarnased põhikohtuasjas kõne all oleva kaameraga, siis on rakendusmäärus nr 113/2014 nimetatud kaamerale kohaldatav analoogia alusel. Seetõttu tuleb analüüsida selle rakendusmääruse kehtivust.

Selle kohta märkis Euroopa Kohus, et Euroopa Liidu Nõukogu on andnud komisjonile, kes teeb koostööd liikmesriikide tolliekspertidega, laia kaalutusõiguse selleks, et täpsustada tariifirubriikide sisu seoses KNI kohaldamisega teatavate kaupade klassifitseerimisel. Komisjonile määruse nr 2658/87 artikli 9 lõike 1 punktis a antud pädevusest võtta meetmeid, nagu kauba klassifitseerimine, ei tulene siiski talle õigust muuta tariifirubriikide sisu, mis on kindlaks määratud HSi alusel, mille kehtestanud HS konventsiooni artikliga 3 on Euroopa Liit võtnud endale kohustuse hoiduda HSi ulatuse muutmisest.

Kõnealuses asjas leidis Euroopa Kohus, et rakendusmääruses nr 113/2014 on „kiirkaamerad“ klassifitseeritud KNI alamrubriiki 8525 80 19. Selle klassifikatsiooni põhjenduse kohaselt „[ei peeta] [a]jutist salvestamist hävimällu [...] kaameraga

⁵⁴ Vt II jao alapunkt 1.4 „Reegliid 4–6 – jääkreegel, erireegel teatavate ümbriste ja pakendite kohta, alamrubriikide võrdlemise reegel”.

salvestamiseks, sest pildid kaovad kaamera väljalülitamisel“. Seetõttu on KNi alamrubriiki 8525 80 30 kuuluva kauba põhiomadus – nagu Euroopa Kohus on varem selgitanud – võimalus salvestada digitaalkaameraga liikumatuid pilte sisemällu olenemata sellest, kas pildid salvestatakse ajutiselt või püsivalt.

Kuna rakendusmäärusega nr 113/2014 on – vastupidi KNi alamrubriigis 8525 80 30 sätestatule – sellest alamrubriigist välistatud kaamerad, millega salvestatakse pilte ajutiselt kaamera hävimällu, ning seega on „kiirkaamerad“ klassifitseeritud KNi alamrubriiki 8525 80 19, siis leidis Euroopa Kohus, et asjaomane rakendusmäärus ei ole KNi alamrubriigi 8525 80 30 ulatusega kooskõlas.

Järelikult muutis komisjon rakendusmääruse nr 113/2014 vastuvõtmisega KNi alamrubriigi 8525 80 30 ulatust, kitsendades seda, ja ületas talle määruse nr 2658/87 artikli 9 lõike 1 punktiga a antud pädevust.

Seetõttu otsustas Euroopa Kohus, et KNi alamrubriiki 8525 80 30 tuleb tõlgendada nii, et sellega on hõlmatud selline kaamera nagu põhikohtuasjas, mis võimaldab teha ühes sekundis suure hulga digitaalseid fotosid ning salvestada need kaamera sisemisse hävimällu, kust nad kaamera väljalülitamisel kaovad, ning et rakendusmäärus nr 113/2014 on kehtetu, niivõrd kui see on analoogia alusel kohaldatav toodetele, millel on kõnealuse kaamera tunnused.

3. Klassifitseerimise arvamus ja siduv tariifiinformatsioon

3.1. Maailma Tolliorganisatsiooni ja tolliseadustiku komitee klassifitseerimise arvamused

19. novembri 1975. aasta (täiskogu) kohtuotsus *Douaneagent der Nederlandse Spoorwegen* (38/75, [EU:C:1975:154](#))

Kserokoopiamasinad

Põhikohtuasja hageja importis 28. aprillil 1971 kolmandast riigist dokumentide paljundamiseks mõeldud kserokoopiamasina. Madalmaade toll klassifitseeris selle seadme ÜTT⁵⁵ rubriiki 90.07 A „fotograafilised seadmed“ kuuluvana ja määras, et sellelt tuleb maksta 14% määraga tollimaks. See klassifikatsioon oli kooskõlas määrusega nr 1/71, millega muudeti ÜTTd alates 1. jaanuarist 1971, lisades ÜTT gruppi 90 täiendava märkuse (edaspidi „vaidlusalune täiendav märkus“), mis oli sõnastatud järgmiselt: „alamrubriigiga 90.07 A on hõlmatud ka elektrostaatilisel meetodil toimivad automaatsed koopiamasinad, millel on optiline pildihõivesüsteem.“ See märkus oli

⁵⁵ ÜTT, mis sisaldub määruse nr 950/68 I lisas, määrusega nr 1/71 muudetud redaktsioonis.

omakorda kooskõlas klassifitseerimiste arvamusega, mille oli 1965. aasta detsembris andnud tollikoostöö nõukogu, kelle ülesanne oli jälgida 15. detsembril 1950 Brüsselis allkirjastatud kaupade tollitariifistikus klassifitseerimise nomenklatuuri konventsiooni (edaspidi „tollinomenklatuuri konventsioon“)⁵⁶ täitmist.

Enne 1. jaanuari 1971 oli Madalmaade toll aga asjaomase seadme kahe Tarief commissie (tariifimäärade komisjon, Madalmaad) 2. veebruari 1970. aasta otsuse täitmiseks klassifitseerinud rubriiki 84.54 B „muud kontoriseadmed ja -seadmed“ kuuluvana.

Kuna üldise tolli- ja kaubanduskokkuleppe (GATT) mitmepoolsetel läbirääkimistel vähendati rubriigiga 84.54 B hõlmatud kaupade puhul kohaldatavat tollimaks 7%-le, leidis hageja, et vaidlusalune lisamärkus, millega vaidlusalune kaup „kanti üle“ konsolideeritud 7% tariifimääraga rubriigist sellisesse rubriiki, mille puhul kohaldatakse 14% määraga tollimaksu, on vastuolus selle lepingu II artikliga. Kui tema vaie lükati tagasi, esitas ta kaebuse tariifimäärade komisjonile, kes otsustas küsida Euroopa Kohtult muu hulgas, kas vaidlusaluse lisamärkusega on rikutud 15. detsembri 1950. aasta tollitariifistiku kaupade liigituse nomenklatuuri konventsiooni (edaspidi „nomenklatuuri konventsioon“) – eelkõige II artikli punkti b alapunkti ii –, millega on keelatud teha gruppide ja jaotiste märkustesse selliseid muudatusi, millega võidakse muuta nomenklatuuri gruppide, jaotiste ja rubriikide ulatust.

Kõigepealt selgitas Euroopa Kohus, et liit on asunud liikmesriikide asemele seoses kohustustega, mis tulenevad nomenklatuuri konventsioonist ja samal kuupäeval allkirjastatud Tollikoostöö Nõukogu asutamise konventsioonist,⁵⁷ ning järelikult on need kohustused talle siduvad.

Sellega seoses tõdes Euroopa Kohus, et neist konventsioonidest esimeses ette nähtud kohustuste hulgas on II artikli punkti b alapunktis ii sätestatud konventsiooniosaliste kohustus „mitte teha gruppide, jaotiste või rubriikide märkustes muudatusi, mis võiksid muuta nomenklatuuris sisalduvate gruppide, jagude ja rubriikide ulatust“.

Lisaks ei ole Tollikoostöö Nõukogu klassifitseerimise arvamused konventsiooniosalistele siduvad, vaid on olulised tõlgendamisjuhised, kuna neid annab organ, kellele konventsiooniosalised on teinud ülesandeks tagada KNi ühetaoline tõlgendamine ja kohaldamine. Kui selline tõlgendus on lisaks kooskõlas lepinguosalistes riikides üldiselt järgitava praktikaga, võib sellega arvestamata jätta üksnes juhul, kui see on ilmselgelt vastuolus asjaomase rubriigi sõnastusega või sellega ületatakse ilmselgelt Tollikoostöö Nõukogule antud kaalutusõiguse piire.

Eespool esitatud kaalutlusi arvesse võttes järeldas Euroopa Kohus, et arvestades fotograafilise ja kserograafilise pildihõivemeetodi sarnasust, ei ole tema hinnangul

⁵⁶ Kaupade klassifitseerimise nomenklatuuri konventsioon, allkirjastatud Brüsselis 15. detsembril 1950.

⁵⁷ Tollikoostöö Nõukogu asutamise konventsioon, allkirjastatud Brüsselis 15. detsembril 1950.

täidetud tingimused, mille korral tuleb klassifitseerimise arvamusega arvestamata jätta asjaomase rubriigi vastuolu tõttu. Järelikult ei ole vaidlusalune täiendav märkus vastuolus nomenklatuuri konventsioonist tulenevate kohustustega.

Seega järeldub eespool esitatud kaalutlustest, et kohtuasja toimiku läbivaatamisel ei tulnud ilmsiks asjaolud, mis võinuks mõjutada vaidlusaluse täiendava märkuse kehtivust.

10. novembri 2011. aasta kohtuotsus X ja X BV (C-319/10 ja C-320/10, [EU:C:2011:720](#))

Ühine tollitariifistik – Kombineeritud nomenklatuur – Tariifne klassifitseerimine – Külmutatud, konditustatud ja soolatud kanaliha – Määruste (EÜ) nr 535/94, nr 1832/2002, nr 1871/2003, nr 2344/2003 ja nr 1810/2004 kehtivus ja tõlgendamine – Kombineeritud nomenklatuuri grupi 2 lisamärkus 7 – WTO vaidluste lahendamise organi otsus – Õiguslikud tagajärjed

Selle kohtuotsuse aluseks olnud kohtuasjas pidi Euroopa Kohus eelkõige vastama küsimusele, kas määruses nr 1810/2004⁵⁸ sisalduva täiendava märkuse tõlgendamisel või kehtivuse hindamisel võib tugineda WTO vaidluste lahendamise organi (edaspidi „VLO“) otsusele, niivõrd kui selles oli käsitletud rubriigi 0210 mõiste „soolatud“ tõlgendamist, ehkki vabasse ringlusse lubamise tolliprotseduurile suunamise deklaratsioon esitati enne nimetatud otsuse vastuvõtmist.

Põhikohtuasjas oli vaidluse all külmutatud ja konditustatud kanaliha, millele oli lisatud eri koguses soola (0,6–1%), tariifne klassifikatsioon. Põhikohtuasja hagejad väitsid, et liha tuleb klassifitseerida KNi alamrubriiki 0210 99 39, sest VLO otsustel põhineva arusaama kohaselt leidsid nad, et isegi vähem kui 1,2% soola lisamisel muutub liha olemus. Toll seevastu väitis, et kaup tuleb vaidlusalusest lisamärkusest lähtudes klassifitseerida alamrubriiki 0207 14 10. Eelotsusetaotluse esitanud kohus rõhutas, kui oluline on kõnealuse märkuse ja eeskirjade kehtivuse tõlgendamine ning WTO otsuste mõju vaidluse lahendamisele.

Seoses küsimusega, kas vaidlusaluse täiendava märkuse kehtivust on võimalik hinnata VLO otsusest lähtudes, tuletas Euroopa Kohus esiteks meelde, et WTO lepingud ei kuulu põhimõtteliselt nende normide hulka, mille alusel Euroopa kohus kontrollib liidu institutsioonide aktide õiguspärasust. Euroopa Kohus saab kõnealuse liidu akti õiguspärasust WTO eeskirjade alusel kontrollida vaid siis, kui liit on soovinud täita WTO raames võetud teatud kohustust, või olukorras, kus liidu õigusaktis on otsesõnu viidatud WTO lepingute konkreetsetele sätetele.

Samuti ei saa ettevõtja liikmesriigi kohtus tugineda väitele, et liidu õigusnormid on vastuolus teatavate WTO eeskirjadega, isegi kui VLO on tunnistanud nimetatud õigusnormid nende eeskirjadega vastuolus olevaks. Lisaks peab olema möödunud

⁵⁸ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 1810/2004 muudetud redaktsioonis.

mõistlik tähtaeg, mis on liidule selle otsuse täitmiseks ette nähtud WTO lepingutega loodud vaidluste lahendamise süsteemi raames.

Lisaks ei saa olla lubatav, et ettevõtja esitab liidu kohtus väite, et liidu õigusakt on vastuolus VLO otsusega. Nimelt ei saa VLO soovitusi ja otsuseid, millega on tuvastatud WTO eeskirjade rikkumine, põhimõtteliselt – ja sõltumata neile omistatud õiguslikust ulatusest – olemuse poolest eristada materiaalõiguslikest normidest, milles on ette nähtud WTO raames osalisriigi võetud kohustused. Seega ei saa liidu kohtus – nii nagu ka WTO lepingutes sisalduvate materiaalõiguslike normide puhul – tugineda VLO soovitusele või otsusele, millega on tuvastatud WTO eeskirjade rikkumine, selleks et esitada nõue tuvastada liidu õigusakti vastuolu kõnealuse soovituse või otsusega.

Ühelt poolt ei selgunud kõnealuses asjas Euroopa Kohtu hinnangul ei kohtuasja toimikust ega asjaomaste määruste põhjendustest, et komisjon oleks nende määruste vastuvõtmisega soovinud rakendada liidu õiguskorras konkreetset WTO raames võetud kohustust. Teiselt poolt ei ole üheski osutatud määruses otsesõnu viidatud WTO lepingute konkreetsele sättele. Lisaks tehti VLO otsus pärast põhikohtuasjas kõne all olevate sündmuste aset leidmist ja mõistlik tähtaeg selle rakendamiseks möödus alles 27. juunil 2006.

Sellest tuleneb, et sellistel asjaoludel nagu kõnealuses põhikohtuasjas ei ole määruses nr 1810/2004 sisalduva vaidlusaluse täiendava märkuse kehtivuse hindamisel igal juhul võimalik VLO otsusele tugineda.

Mis teiseks puudutab küsimust, kas vaidlusalust täiendavat märkust olnuks võimalik tõlgendada VLO otsust arvesse võttes, siis põhjusel, et liidu sõlmitud rahvusvahelised kokkulepped on ülimuslikud liidu teiseste õigusaktide suhtes, tuleb viimaseid tõlgendada võimaluse piires kooskõlas nende kokkulepetega. Euroopa Kohus oli WTO kokkulepete teatavate sätete tõlgendamisel varem juba tuginenud WTO vaekogu või apellatsioonikogu aruannetele.

Euroopa Kohus tõdes, et ehkki ei ole välistatud, et teatavatel asjaoludel võib liidu õiguse tõlgendamiseks tugineda VLO otsusele, on kõnealusel juhul põhikohtuasja hagejate ja eelotsuse taotluse esitanud kohtu välja pakutud VLO otsuse tõlgendus tema hinnangul väär.

Selles kontekstis järeldas Euroopa Kohus, et kuivõrd vabasse ringlusse lubamise tolliprotseduurile suunamise deklaratsioonid olid esitatud enne 27. septembrit 2005, ei olnud ei määruse nr 1810/2004 vaidlusaluse täiendava märkuse tõlgendamisel ega selle täiendava märkuse kehtivuse hindamisel võimalik tugineda WTO vaidluste lahendamise organi otsusele ja kahele WTO vaekogu aruandele.

3.2. Siduv tariifiinformatsioon

2. detsembri 2010. aasta kohtuotsus Schenker (C-199/09, [EU:C:2010:728](#))

Määrus (EMÜ) nr 2454/93 – Ühenduse tolliseadustiku rakendussätted – Artikli 6 lõige 2 – Siduva tariifiinformatsiooni taotlus – Mõiste „ainult üks kaubaliik“

Selle kohtuotsuse aluseks olevas kohtuasjas küsis eelotsuse taotluse esitanud kohus Euroopa Kohtult, kuidas tuleb tõlgendada määruse nr 2454/93 artikli 6 lõiget 2, mille kohaselt võib STI taotluse esitada ainult ühe kaubaliigi kohta. Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovis eelkõige teada, kas seda sätet tuleb tõlgendada nii, et STI taotlus tuleb esitada ainult ühe kauba kohta ja seega ei saa sellega olla hõlmatud eri kaubad, isegi kui nende erisused on minimaalsed. Asjaomase eelotsuse küsimuse puhul oli vaja analüüsida seda, kas selliste LCD vedelkristallpaneelide puhul nagu põhikohtuasjas on tegemist „ainult ühe kaubaliigiga“ määruse nr 2454/93 artikli 6 lõike 2 tähenduses.

Kõigepealt märkis Euroopa Kohus, et tolliseadustikus ja tolliseadustiku rakendusmääruses puudub rakendusmääruse artikli 6 lõikes 2 oleva mõiste „ainult üks kaubaliik“ määratlus. Seetõttu on selle mõiste tõlgendamisel oluline võtta arvesse kõnealuse sätte sõnastust, konteksti ja eesmärke.

Seejärel tõdes Euroopa Kohus esiteks, et nimetatud artikli 6 lõike 2, milles on mainitud „ainult ühte kaubaliiki“, sõnastuse kohaselt võib STI taotluse esitada eri kaupade kohta, kui need on üheliigilised. Selle termini tavatähendust arvestades saavad „ainult ühe kaubaliigiga“ olla hõlmatud ainult sarnaste tunnustega kaubad.

Teiseks meenutas Euroopa Kohus seoses küsimusega, milliste eristavate tunnuste esinemise korral ei saa sarnaste tunnustega kaupu käsitada ainult ühe kaubaliigina määruse nr 2454/93 artikli 6 lõike 2 tähenduses, et STI süsteemi eesmärk on ettevõtjale õiguskindluse tagamine olukorras, kus teatava kauba tariifse klassifitseerimise suhtes on kahtlusi. Seega on STIga selle omanikule tagatud kauba klassifitseerimine konkreetsesse tariifirubriiki, mistõttu on tal võimalik ette teada selle kauba tolliformaalsuste täitmisel maksmisele kuuluva tollimaksu summa.

Lisaks on tänu kõnealusele süsteemile tollil enda lihtsam tegutseda, sest STIga hõlmatud kauba tariifne klassifikatsioon on kindlaks määratud kõigi asjaomaste kaupade kohta tulevikus STI kehtivusaja jooksul esitatavate tollideklaratsioonide jaoks.

Asjaomaste õigusnormide eesmärgi osas selgitas Euroopa Kohus, et sarnasete tunnustega kaupu ei saa lugeda tolliseadustiku rakendusmääruse nr artikli 6 lõike 2 tähenduses ainult ühe kaubaliigiga hõlmatuks siis, kui need on võimalik klassifitseerida tollinomenklatuuri eri rubriikidesse või alamrubriikidesse. Kui ühe ainsa STI taotlusega oleks hõlmatud mitmed kaubad, mis võivad kuuluda eri rubriikidesse või alamrubriikidesse, oleks seetõttu tolli töö keerukam ning lisaks oleks suurema oht teha

vigu taotluses esitatud teabe hindamisel ja seega asjaomaste kaupade klassifikatsiooni kindlaksmääramisel.

Neil asjaoludel jäeldas Euroopa Kohus, et STI taotlusega ei või olla hõlmatud eri liiki kaubad isegi siis, kui need on sarnaste tunnustega, juhul kui nende kaupade erisused võivad mingilgi määral mõjutada nende kaupade tariifset klassifitseerimist.

Seega leidis Euroopa Kohus, et määruse nr 2454/93 artiklit 6 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et STI taotlusega võivad olla hõlmatud eri kaubad tingimusel, et need on üheliigilised. Selle sätte tähenduses üheliigilised on ainult sellised sarnaste tunnustega kaubad, mille erisused ei mõjuta mingilgi määral nende tariifset klassifitseerimist.

15. septembri 2005. aasta kohtuotsus Intermodal Transports (C-495/03, [EU:C:2005:552](#)).

Ühine tollitariifistik – Tariifirubriigid – Klassifitseerimine kombineeritud nomenklatuuri – Rubriik 8709 – Traktor Magnum ET120 Terminal Tractor – EÜ asutamislepingu artikkel 234 – Liikmesriigi kohtu kohustus esitada eelotsusetaotlus – Tingimused – Sarnast sõidukit puudutav siduv tariifiinformatsioon, mille teise liikmesriigi toll on väljastanud kolmandale isikule

Madalmaade äriühing Intermodal deklareeris vabasse ringlusse lubamiseks mootorsõidukid, klassifitseerides need KNi rubriiki 8709.

Kontrolli tulemusel leidis Madalmaade toll siiski, et need sõidukid kuuluvad KNi alamrubriiki 8701 20 10. Seetõttu saatis toll Intermodalile maksuotsuse täiendava tollimaksu summa tasumise kohta. Selle maksuotsuse peale esitatud kaebuse toetuseks esitas Intermodal muu hulgas Soome tolli poolt Soome äriühingule väljastatud STI, milles sarnased sõidukid olid klassifitseeritud KNi rubriiki 8709. Kaebus jäeti siiski rahuldamata.

Intermodal esitas selle otsuse peale eelotsusetaotluse esitanud kohtule kassatsioonkaebuse. Kohus leidis küll, et Intermodalile ei tulene õigusi teisi kaupu puudutavast STIst, mis ei ole väljastatud talle, kuid tal tekkis küsimus, kas sellistel asjaoludel nagu põhikohtuasjas on liikmesriigi kohus kohustatud esitama Euroopa Kohtule eelotsusetaotluse, kui ta leiab, et kolmandale isikule väljastatud STIs on ilmselgelt vale KNi-järgne klassifikatsioon.

Neil asjaoludel küsis eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtult, kas liikmesriigi kohtul, kes lahendab vaidlust seoses kauba KNi klassifitseerimisega ja kelle menetluses tuginetakse STI-le, mille teise liikmesriigi toll on sarnase kauba kohta väljastanud asjaomase vaidluse seisukohast kolmandale isikule, on kohustus esitama Euroopa Kohtule tõlgendamisküsimuse, kui ta leiab, et asjaomane STI ei ole KNiga kooskõlas, ja kui ta kavatses teha otsuse, et õiguspärane on selle STI klassifikatsioonist erinev tariifne klassifikatsioon.

Kõigepealt täpsustas Euroopa Kohus, et määruse nr 2913/92, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik, artikli 12 kohaselt tulenevad STIst õigused ainult isikule, kellele see on väljastatud, ja ainult seoses selles nimetatud kaubaga.

Järelikult ei ole ühe liikmesriigi kohtu menetluses olevas vaidluses pooltel mingit isiklikku õigust tugineda teise liikmesriigi ametiasutuste poolt kolmandale isikule sarnase kauba kohta väljastatud STI-le.

Neil asjaoludel jäeldas Euroopa Kohus, et liikmesriigi kohtul, kelle otsuse saab riigisisese õiguse kohaselt edasi kaevata ja kes lahendab vaidlust seoses kauba tariifse klassifitseerimisega ning kelle menetluses tuginetakse STI-le, mille teise liikmesriigi toll on sarnase kauba kohta väljastanud asjaomase vaidluse seisukohast kolmandale isikule, ei ole juhul, kui tema hinnangul on selle STI tariifne klassifikatsioon vale, nende kahe asjaolu tõttu kohustust Euroopa Kohtule tõlgendamisküsimust esitada.

Kohtul, kelle otsust ei saa riigisisese õiguse kohaselt edasi kaevata, ei ole ainuüksi eelmainitud asjaolude tõttu automaatselt kohustust esitada tõlgendamisküsimus Euroopa Kohtule. Selline kohtuorgan peab siiski järgima oma kohustust pöörduda Euroopa Kohtu poole, kui tal tuleb lahendada liidu õiguse küsimus, välja arvatud juhul, kui ta leiab, et tõstatatud küsimus ei ole asjakohane või kui Euroopa Kohus on kõnealust liidu õiguse sätet juba tõlgendanud või liidu õiguse õige kohaldamine on nii ilmselge, et ei jää mingit võimalust mõistlikuks kahtluseks. Sellise võimaluse olemasolu tuleb hinnata, lähtudes liidu õiguse eriomastest tunnusjoontest, liidu õiguse tõlgendamisega kaasnevatest spetsiifilistest raskustest ja ohust, et liidu sees võib kohtupraktika erineda.

Selles kontekstis peab liikmesriigi kohus teise liikmesriigi ametiasutuse väljastatud STI olemasolu korral erilise tähelepanelikkusega hindama seda, kas KNI⁵⁹ õige kohaldamise suhtes puudub mõistlik kahtlus või mitte, võttes eelkõige arvesse eespool nimetatud kolme hindamiskriteeriumi.

Teiseks küsis eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtult, kas KNI rubriiki 8709 tuleb tõlgendada nii, et sellega on hõlmatud selliste tunnustega sõiduk nagu põhikohtuasjas.

Selle kohta märkis Euroopa Kohus, et vastavalt rubriigi 8709 sõnastusele on selles eristatud kahte liiki sõidukeid, kusjuures kumbki liik on määratletud lähtuvalt sõiduki konstruktsiooni teatavatest tunnustest ja/või selle võimalikust kasutusviisist. Lisaks on viidatud sõnastuse põhjal määrava tähtsusega asjaolu, et kõne all olevad sõidukid peavad olema sellised, mida kasutatakse vedamiseks raudteejaamades ja täpsemalt – nagu tuleneb mõnest keeleversioonist – raudteejaama platvormil. Sellise kriteeriumiga on osutatud veokäru objektiivsetele tunnustele, mis peavad olema sellised, et kõne all olev sõiduk sobiks kasutamiseks raudteejaamas, täpsemalt raudteejaama platvormil,

⁵⁹ KKN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, määrusega nr 2261/98 muudetud redaktsioonis.

ning et sõiduk oleks identne või sarnane sõidukitega, mida sellistes kohtades tegelikult kasutatakse.

Euroopa Kohtu hinnangul ei olnud põhikohtuasjas kõne all olevad sõidukid oma objektiivsete tunnuste põhjal ilmselgelt ei sarnased raudteejaamas, täpsemalt raudteejaama platvormil, vedamiseks tegelikult kasutatavate sõidukitega ega ka sobivad sellena kasutamiseks. Järelikult ei saanud sellised sõidukid kuuluda rubriigi 8709 kohaldamisalasse.

Neil asjaoludel otsustas Euroopa Kohus, et KNi rubriigiga 8709 ei ole hõlmatud selline sõiduk, millel on diiselmootor võimsusega 132 kW 2500 pöörde juures minutis, automaatkäigukast nelja käiguga edaspidi ja ühe käiguga tagurpidi liikumiseks, suletud kabiin ja 60 cm tõstekõrgust võimaldav tõstelaud kandevõimega 32 000 kg, mille pöördetelg on väga lühike, ning mis on konstrueeritud poolhaagiste ümberpaigutamiseks tootmisterritooriumil ja -hoonetes. Nimelt ei ole selline sõiduk kaubaveoks kasutatav iseliikuv veokäru ega raudteejaama platvormil kasutatav traktor nimetatud rubriigi tähenduses.

7. aprilli 2011. aasta kohtuotsus Sony Supply Chain Solutions (Europe) (C-153/10, [EU:C:2011:224](#))

Määrus (EMÜ) nr 2913/92 – Ühenduse tolliseadustik – Artikli 12 lõiked 2 ja 5, artikli 217 lõige 1 ja artikkel 243 – Määrus (EMÜ) nr 2454/93 – Määruse (EMÜ) nr 2913/92 rakendussätted – Artiklid 10 ja 11 – Kaupade klassifitseerimine – Siduvtariifiinformatsioon – Kasutamine muu ettevõtja kui STI saaja poolt sama kauba kohta – Liikmesriigi tolli eeskirjad – Õiguspärane ootus

Sony Supply Chain Solutions (Europe) BV (edaspidi „SLE“) esitas kaebuse maksuteate peale, mille Madalmaade toll oli tema suhtes teinud seoses mängukonsoolide, sealhulgas konsooli nimetusega Playstation 2 Computer Entertainment System (edaspidi „PS 2“) imporditollimaksuga. Kaebuses tugines SLE samasse kontserni kuuluva Sony Computer Entertainment Europe Ltd. (edaspidi „SCEE“) ja Ühendkuningriigi tolli vahelisele menetlusele. Nimelt oli Ühendkuningriigi toll 19. oktoobril 2000 väljastanud SCEE-le STI PS 2 kohta, klassifitseerides selle KNi⁶⁰ alamrubriiki 9504 10 00.

Selles kontekstis küsis eelotsuse taotluse esitanud kohus Euroopa Kohtult eelkõige, kas määrust nr 2913/92, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik, määrusega nr 82/97 muudetud redaktsioonis, ning määrust nr 2454/93 määrusega nr 12/97 muudetud redaktsioonis (edaspidi „rakendusmäärus“) tuleb tõlgendada nii, et deklarant, kes esitab tollideklaratsiooni enda nimel ja eest, võib tugineda STI-le, mis ei ole väljastatud talle, vaid temaga seotud äriühingule, kelle ülesandel ta deklaratsioonid esitas.

⁶⁰ KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, vastavalt määrusega nr 2204/1999 ja määrusega nr 2263/2000 muudetud redaktsioonis.

Kõigepealt tuletas Euroopa Kohus meelde, et STI eesmärk on ettevõtjale õiguskindluse tagamine olukorras, kus teatava kauba tariifse klassifitseerimise suhtes on kahtlusi, andes ettevõtjale kaitse mis tahes hilisema muutuse eest kauba klassifitseerimist puudutavas tolli seisukohas.

Seejärel märkis Euroopa Kohus, et vastavalt tolliseadustiku artikli 12 lõikele 2 koostoimes rakendusmääruse artiklitega 10 ja 11 on selge, et STI-d saab suhetes selle väljastanud tolliga ja mõne muu liikmesriikide tolliga kasutada ainult isik, kellele see STI on väljastatud. Sellega seoses leidis Euroopa Kohus, et STI-st tulenevad õigused ainult isikule, kellele see on väljastatud. Tolliseadustiku artiklitest 5 ja 64 tuleneb siiski, et reegel, mille kohaselt saab STI-le tugineda ainult isik, kellele see on väljastatud, ei tähenda nimetatud isikule keeldu teha deklaratsiooni esitamine ülesandeks kolmandale isikule. Kõnealuses seadustikus on põhjalikult reguleeritud esindamine tolliga suhtlemisel.

Eelotsusetaotluses ja samuti SLE poolt Euroopa Kohtule esitatud märkustest ei nähtu siiski, et SLE oleks tegutsenud SCEE tolliesindajana. Seega ei saanud ta asjaajamises Madalmaade tolliga tugineda SCEE-le väljastatud STI-le. Kuigi SCEE ja SLE kuulusid samasse kontserni ning teine oli esimese maksuesindaja Madalmaades, ei tulene sellest SLE kui tolliesindaja staatus tolliseadustiku artikli 5 tähenduses.

Neist kaalutlustest lähtudes leidis Euroopa Kohus, et tolliseadustiku artikli 12 lõiget 2 ning rakendusmääruse artikleid 10 ja 11 tuleb tõlgendada nii, et deklarant, kes esitab tollideklaratsiooni enda nimel ja eest, ei saa tugineda STI-le, mis ei ole väljastatud talle, vaid temaga seotud äriühingule, kelle ülesandel ta selle deklaratsiooni esitab.

Teise küsimusega palus eelotsuse taotluse esitanud kohus Euroopa Kohtul selgitada, kas tollimaksu sissenõudmist käsitlevas menetluses võib huvitatud isik vaidlustada tollimaksu sissenõudmise, esitades sama kauba kohta teises liikmesriigis väljastatud STI. Lisaks küsis eelotsusetaotluse esitanud kohus, kas sellise STI-ga tuleb arvestada siis, kui importimise hetkel oli selle kehtivus vaidlustatud ja seda muudetakse lõplikult alles pärast impordi toimumist.

Euroopa Kohus selgitas kõigepealt, et vastavalt tolliseadustiku artikli 12 lõikele 2 ja rakendusmääruse artiklile 11 on STI tollile siduv vaid siis, kui sellele tugineb isik, kellele see on väljastatud, või selle isiku esindaja. Kui sellise olukorraga tegemist ei ole, siis ei saa kohus, kellele tolliseadustiku artikli 243 lõike 2 alusel on esitatud kaebus ja kellele esitatakse STI, omistada sellisele STI-le selle olemusest tulenevat õigusjõudu. Siiski saab STI-le kui tõendile tugineda muu isik kui see, kellele STI on väljastatud. Kuivõrd puuduvad mõistet „tõend“ käsitlevad liidu õigusnormid, on põhimõtteliselt vastuvõetavad kõik tõendamisviisid, mis liikmesriigi menetlusõiguse kohaselt on lubatud tolliseadustiku artiklis 243 ette nähtuga analoogsetes menetlustes.

Lisaks meenutas Euroopa Kohus oma praktikat, mille kohaselt asjaolu, et sellise liikmesriigi kohtu, mille otsust ei saa riigisisese õiguse kohaselt edasi kaevata, menetluses oleva vaidluse seisukohast kolmandale isikule on teise liikmesriigi toll

teatava kauba kohta väljastanud STI, milles ilmselt on väljendatud KNi rubriigi teistsugune tõlgendus kui see, mida mainitud kohus peab õigeks kohaldada selles vaidluses kõne all oleva sarnase kauba suhtes, peab kindlasti ajendama seda kohut erilise tähelepanelikkusega kaaluma, kas KNi õige kohaldamise suhtes puudub mõistlik kahtlus või mitte.

Euroopa Kohus järeldas sellest kohtupraktikast, et kohus, kes lahendab kauba tariifset klassifikatsiooni ja selle alusel tollimaksu tasumist käsitlevat vaidlust, võib kolmandale isikule väljastatud STI-id arvesse võtta tõendina.

Neid kaalutlusi arvestades järeldas Euroopa Kohus, et tolliseadustiku artikli 12 lõikeid 2 ja 5 ning artikli 217 lõiget 1 ja rakendusmääruse artiklit 11 koostoimes tolliseadustiku artikliga 243 tuleb tõlgendada nii, et tollimaksu sissenõudmise menetluses võib huvitatud pool sissenõudmise vaidlustada, esitades tõendina STI, mis sama kauba kohta on väljastatud teises liikmesriigis, ilma et niisugusel STI-l oleks selle dokumendi olemusest tulenevat õigusjõudu. Liikmesriigi kohus peab otsustama, kas asjaomase liikmesriigi asjakohaste menetlusnormidega on ette nähtud sellise tõendi esitamise võimalus.

Veel küsis eelotsusetaotluse esitanud kohus, kas tolliseadustikku ja rakendusmäärust tuleb tõlgendada nii, et selliste riigisiseste eeskirjade alusel, millega liikmesriigi ametivõimudel on lubatud deklareeritud kauba tariifsel klassifitseerimisel tugineda kolmandale isikule sama kauba kohta väljastatud STI-le, võib importijal tekkida õiguspärane ootus, et ta saab neile eeskirjadele tugineda.

Euroopa Kohus täpsustas kõigepealt, et vastavalt eelotsusetaotlusele oli põhikohtuasja asjaolude asetleidmise ajal Madalmaade tollikäsiraamatus ette nähtud, et „STI-le võib tugineda ainult isik, kellele see on väljastatud [ja et] kõigil juhtudel peab tollile esitatud kaup igakülgsest vastama STI-s esitatud kaubakirjeldusele. Kui kauba importija viitab teisele isikule väljastatud kehtivale STI-le ja deklareerib kauba, mis täpselt vastab STI-s esitatud kaubakirjeldusele, siis tuleb kaup klassifitseerida vastavalt STI-le”.

Sellega seoses viitas Euroopa Kohus enda praktikale, mille kohaselt ei saa ettevõtja liidu õigusakti teksti konkreetse sätte vaidlustamiseks tugineda õiguspärase ootuse kaitsele ning liidu õiguse kohaldamise kohustusega liikmesriigi ametivõimude sellise toiminguga, mis on liidu õigusega vastuolus, põhjal ei saa ettevõtjal tekkida õiguspärane ootus olla koheldud viisil, mis on liidu õigusega vastuolus.

Tolliseadustiku artiklis 12 on täpselt sätestatud STI väljastamise tingimused ning selle õigusjõud ja kehtivusaeg. Lisaks on rakendusmääruse artikli 10 lõikes 1 selgelt ette nähtud, et STI-le võib tugineda ainult isik, kellele see on väljastatud, või viimase nimel ja eest tegutsev esindaja.

Sellest järeldub, et omistades teatavale STI-le sama õigusjõu, kui on STI-l, millele tugineb kolmas isik või isik, kellele see on väljastatud, tegutses liidu õiguse kohaldamise eest vastutav Madalmaade toll liidu õigusega vastuolus.

Seetõttu vastas Euroopa Kohus, et tolliseadustiku artiklit 12 ja rakendusmääruse artikli 10 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et selliste riigisiseste eeskirjade alusel, millega liikmesriigi ametivõimudel on lubatud deklareeritud kauba tariifsel klassifitseerimisel tugineda kolmandale isikule sama kauba kohta väljastatud STI-le, ei saa importijal tekkida õiguspärane ootus, et ta saab neile eeskirjadele tugineda.

14. aprilli 2011. aasta kohtuotsus British Sky Broadcasting Group ja Pace (C-288/09 ja C-289/09, [EU:C:2011:248](#))

Ühine tollitariifistik – Tariifne klassifitseerimine – Kombineeritud nomenklatuur – Satelliidi kaudu edastatava digiteleviseiooni vastuvõtjad ja dekodeerid, millel on salvestusfunktsioon – Ühenduse tolliseadustik – Artikli 12 lõike 5 punkti a alapunkt 1 ja lõige 6 – Siduva tariifiinformatsiooni ajaline kehtivus

Selles kohtuotsuses, mille õigusliku raamistiku üksikasjad on esitatud eespool,⁶¹ paluti Euroopa Kohtul vastata küsimusele, kas STI, mis ei ole õigusakti muudatuse jõustumise tõttu enam KNiga kooskõlas, on pärast jõustumise kuupäeva kaotanud kehtivuse või mitte.

Teise liidetud kohtuasja puhul oli põhikohtuasjas tegemist Ühendkuningriigis asuva ettevõtja Pace toodetavate ja imporditavate sidefunktsiooniga ja kõvaketta mäluseadmega varustatud teleriboksidega (edaspidi „teleriboks STB-HDD“), mis olid mõeldud tasulise televisiooniteenuse pakkujatele. Neid teleribokse – sealhulgas mudelit TDS 470NB SD PVR (mida tuntakse ka nimetuse all „teleriboks Sky+“), mida toodetakse Sky tarbeks ja mida Sky nimetab kui „mudel DRX 280“ – importis Pace Ühendkuningriiki.

Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (edaspidi „Commissioners“) väljastas 8. aprillil 2005 Pace'ile STI, milles teleriboks Sky+ oli klassifitseeritud KNI alamrubriiki 8528 12 91 sellisena, nagu on ette nähtud määruses nr 1810/2004. Kui 1. jaanuaril 2007 jõustus määrus nr 1549/2006, sai eelnimetatud alamrubriigist alamrubriik 8528 71 13. Väheolulised erinevused eri teleribokside STB-HDD tehnilise kirjelduse või tootekirjelduse vahel ei mõjutanud nende klassifitseerimist.

Commissioners teatas 4. detsembri 2006. aasta kirja ja 29. jaanuari 2007. aasta kirjaga Pace'ile, et „alates 1. jaanuarist 2007 on CN-koodidesse tehtud olulisi muudatusi“ ning et „[k]oodide muudatuste tõttu tunnistatakse [8. aprilli 2005. aasta] STI kehtivuse kaotatuks alates 31. detsembrist 2006“.

Commissioners kinnitas 8. augusti 2008. aasta kirjas, et teleriboksi STB-HDD mudel TDS 460, mida on kahte tüüpi – TDS 460NV ja TDS 460NS –, oli 8. aprilli 2005. aasta STI kehtivuse ajal samuti sellega hõlmatud. Teises kirjas kinnitas Commissioners, et vastavalt tolliseadustiku artikli 12 lõike 5 punkti a alapunktile i kaotas 8. aprilli

⁶¹ Vt II jao alapunkt 2.2. „Toote otstarve“. Seda kohtuotsust on käsitletud ka III jao alapunktis 1.2. „Komisjoni selgitavad märkused“.

2005. aasta STI HSi muudatusest tingitud koodide muutumise ja tollitariifistiku iga-aastase ajakohastamise tõttu kehtivuse alates 1. jaanuarist 2007.

Commissioners nõudis 17. novembril 2008 Pace'ilt vabastusjärgselt tollimaksu maksmist kõigi teleribokside STB-HDD eest, sealhulgas 2007. aasta jaanuarist kuni 2008. aasta aprillini imporditud teleribokside Sky+ eest. Nõue esitati selle tõttu, et teleriboksid STB-HDD olid klassifitseeritud valesse KNi rubriiki, nimelt alamrubriiki 8528 71 13, samas kui Commissionersi väitel tulnuks need kaubad klassifitseerida alamrubriiki 8521 90 00.

Pärast seda, kui Pace'i vaie Commissionersi otsuse peale oli rahuldamata jäetud, esitas ta vastava otsuse peale kaebuse, väites, et kõne all olevate teleribokside kohta valjastatud STI on kehtiv kuue kuu vältel pärast määruse nr 1549/2006 jõustumist ja et tolliseadustiku artikli 12 lõike 5 punkti a alapunkti i tuleb tõlgendada nii, et kõnealune määrus ei ole „määrus“ kõnealuse sätte kohaldamise tähenduses.

Neil asjaoludel otsustas eelotsusetaotluse esitanud kohus küsida Euroopa Kohtult muu hulgas, kas tolliseadustiku artikli 12 lõike 5 punkti a alapunkti i tuleb tõlgendada nii, et määrus nr 1549/2009 tuleb lugeda määruseks selle sätte tähenduses. Täpsemalt soovis see kohus teada, kas STI, mis ei olnud enam KNiga kooskõlas määruse nr 1549/2009 jõustumise tõttu, oli pärast selle jõustumise kuupäeva kaotanud kehtivuse või mitte.

Tolliseadustiku artikli 12 lõike 5 punkti a alapunktis i on sätestatud, et STI kaotab kehtivuse, kui võetakse vastu uus määrus ja STI ei vasta enam selles ette nähtud nõuetele. Euroopa Kohus selgitas, et selles artiklis ei ole silmas peetud mitte ainult määrusi, mis on vastu võetud määruse nr 2658/87 artikli 12 lõike 1 alusel nagu määrus nr 1549/2006, vaid ka kõiki neid määrusi, millel on mõju kaupade KNi klassifitseerimisele või milles on määratletud vastav klassifikatsioon.

Seejärel märkis Euroopa Kohus, et määruse nr 2658/87 I lisa, milles sisaldub KN, asendati alates 1. jaanuarist 2007 tekstiga, mis on ette nähtud määruse nr 1549/2006 lisas, nagu nähtub viimati nimetatud määruse artiklist 1. Nimelt on määruse nr 1549/2006 põhjenduses 4 täpsustatud, et kooskõlas määruse nr 2658/87 artikliga 12 tuleb selle määruse I lisa alates 1. jaanuarist 2007 asendada KNi täieliku versiooniga.

Lõpuks tõdes Euroopa Kohus, et määruse nr 1549/2006 lisas sisalduvas KNi tekstis ei olnud enam mainitud alamrubriiki 8528 12 91. Järelikult ei olnud STI, milles kaup sellesse alamrubriiki klassifitseeriti, enam KNiga kooskõlas ja oli seega vastavalt tolliseadustiku artikli 12 lõike 5 punkti a alapunktile 1 kaotanud kehtivuse alates 1. jaanuarist 2007.

Neid kaalutlusi arvestades otsustas Euroopa Kohus, et tolliseadustiku artikli 12 lõike 5 punkti a alapunkti i tuleb tõlgendada nii, et määrust nr 1549/2006 tuleb käsitada määrusena kõnealuse sätte tähenduses. STI, mis ei olnud enam KNiga kooskõlas määruse nr 1549/2009 jõustumise tõttu, oli pärast selle jõustumise kuupäeva kaotanud kehtivuse.

4. Muud õiguslikult siduvad aktid

22. veebruari 2018. aasta kohtuotsus SAKSA (C-185/17, [EU:C:2018:108](#))

Eelotsusetaotlus – Ühine tollitariifistik – Kaupade klassifitseerimine – Ühtlustatud Euroopa standard EN 590:2013 – Kombineeritud nomenklatuuri alamrubriik 2710 19 43 – Kauba gaasiõlina klassifitseerimise asjakohased kriteeriumid

Bulgaaria äriühing SAKSA deklareeris 2015. aastal Varna sadama tollibüroole mineraalõli vabasse ringlusse lubamiseks KNi alamrubriiki 2710 19 43 kuuluvana.

Varna tolliasutus saatis tolli piirkondlikule laboratooriumile kaks proovi deklareeritud kaubast, et teha kindlaks selle laad ja määrata selle tariifne klassifikatsioon. Destillaadi ja teiste määratletud indikaatorite tunnuste põhjal olid analüüsitud proovil KNi grupi 27 lisamärkuse 2 punktist c nähtuvad „keskmiste õlide“ tunnused.

See tolliasutus leidis niisiis, et kaup oleks tulnud klassifitseerida KNi alamrubriiki 2710 19 25, mille puhul kohaldatakse kolmandate riikide suhtes 4,7% tollimaksu. Seetõttu parandas Varna tolliasutuse direktor tariifikoodi ning nõudis täiendava tollimaksu ja käibemaksu maksmist.

Lisaks leidis see tolliasutus, et tegemist on SAKSA haldusõigusliku kriminaalvastutusega. Selle tulemusena määras Varna tolliameti direktor ettevõtjale rahalise karistuse.

SAKSA esitas selle karistuse peale kaebuse Varnenski rayoneni sadile (Varna esimese astme kohus, Bulgaaria), kes 20. oktoobri 2016. aasta otsusega kõnealuse karistuse tühistas, olles tuvastanud, et vaidlusalune mineraalõli vastas arktilisse või karmide talvedega kliimasse mõeldud diiselmootori kütuse klassi 4 määratlusele, mille tunnused on kindlaks määratud standardis EN 590:2014.

Neil asjaoludel küsis eelotsusetaotluse esitanud kohus, kes lahendas eelnimetatud kohtuotsuse peale esitatud kassatsioonikaebust, Euroopa Kohtult, kas mineraalõli saab diislikütusena klassifitseerida KNi⁶² alamrubriiki 2710 19 43 siis, kui see vastab standardi EN 590:2013⁶³ nõuetele arktilisse või karmide talvedega kliimasse mõeldud diislikütuse kohta.

Kõigepealt märkis Euroopa Kohus, et KNi alamrubriik 2710 19 43, mille kirjelduses on mainitud gaasiõli väävlisisaldusega kuni 0,001 massiprotsenti, kuulub KNi rubriiki 2710, millega on hõlmatud naftaõlid ja bituminoosetest mineraalidest saadud õlid, välja arvatud toorõlid. Kõnealuse rubriigi kohaldamiseks on KNi grupi 27 lisamärkuse 2 punktis e esitatud mõiste „gaasiõli“ määratlus.

⁶² KN, mis sisaldub määruse nr 2658/87 I lisas, rakendusmäärusega nr 1101/2014 muudetud redaktsioonis.

⁶³ Ühtlustatud standard EN 590 (põhikohtuasjas kohaldatavas septembri 2013. aasta redaktsioonis) „Mootorikütused: diislikütus. Nõuded ja katsemeetodid“.

Vastavalt nimetatud punktile e koostoimes selle lisamärkuse punktiga d käsitatakse „gaasiõlina“ eelkõige õlisid ja preparaate, mille mahust (k.a kaod) destilleerub ISO 3405 meetodi järgi temperatuuril 250 °C alla 65% ja temperatuuril 350 °C 85% ja rohkem. Seega on kauba tariifsel klassifitseerimisel gaasiõlina KNi rubriiki 2710 otsustav üksnes destilleerumise määr osutatud temperatuuridel, määratuna ISO 3405 meetodil.

Seetõttu märkis Euroopa Kohus, et kuivõrd põhikohtuasjas ei ole poolte vahel vaidlust selles, et kõnealune mineraalõli destilleerub ISO 3405 meetodi kohaselt rohkem kui 65% ulatuses temperatuuril 250 °C, ei ole see hõlmatud mõistega „gaasiõli“ KNi grupi 27 lisamärkuse 2 punkti e tähenduses ja seda ei saa klassifitseerida alamrubriikidesse, millega on hõlmatud selle määratluse alla kuuluv kaup.

Lisaks on tähtsusetu viide standardi EN 590:2013 tabeli 3 joonealusele märkusele g, mille kohaselt KNi gaasiõli määratlust on „võimalik mitte kohaldada klasside suhtes, mis on ette nähtud kasutamiseks arktilises või karmide talvedega kliimas“, sest selle standardi on kehtestanud eraõiguslik organisatsioon CEN, mitte liidu organ. Nimelt töötas CEN kõne all oleva standardi välja komisjoni 13. novembri 2006. aasta mandaadi M 394 alusel ning direktiiviga 2014/77 ajakohastas komisjon direktiivi 98/70 II lisa 1. joonealuses märkuses olevat viidet sellele standardile.

Euroopa Kohtu praktikast võib mõistagi tuletada, et ühtlustatud standardit, mille on välja töötanud eraõiguslik isik, võib pidada osaks liidu õiguskorrast, kui see standard on välja töötatud komisjoni algatusel ja juhtimisel ning tema järelevalve all, ning et sellel on siduvad õiguslikud tagajärjed pärast seda, kui selle viitenumber on avaldatud *Euroopa Liidu Teatajas*. Kuna aga standardi EN 590:2013 tabeli 3 joonealuses märkuses g ei ole esitatud katsemeetodit, ei saa seda pidada liidu õiguse osaks ning see ei oma tähtsust kauba tariifse klassifikatsiooni kindlaksmääramisel.

Selles kontekstis vastas Euroopa Kohus, et mineraalõli ei saa selle destilleerumise tunnuste tõttu klassifitseerida gaasiõlina KNi alamrubriiki 2710 19 43, isegi kui see õli vastab nõuetele, mis tulenevad arktilises või karmide talvedega kliimas kasutamiseks mõeldud gaasiõli puhul standardist EN 590:2013.



EUROOPA LIIDU
KOHUS

Analüüsi ja dokumentatsiooni direktoraat

Detsember 2025